

MUZICA ȘI ÎNCHINAREA UNSE DE DUHUL SFÂNT

Versiunea 2.0

Norman Holmes

Anointed Music and Worship
Copyright © 2006 by Norman Holmes
Toate drepturile rezervate prin
Legea internațională a copyrightului

Dacă nu se precizează altfel, toate citatele Sfințelor Scripturi din această carte sunt preluate din
versiunea *King James Version*.

Copyright © 1979, 1980, 1982, Thomas Nelson Inc., Publishers. Folosite cu permisiune.

Versetele marcate prin NAS sunt preluate din versiunea New American Standard Bible.
Copyright © 1960, 1962, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, Lockman Foundation.

(Pentru traducerea în limba română s-a folosit versiunea Bibliei, Dumitru Cornilescu, 1924.)

Zion Ministries
P.O. Box 161 Q-Plaza
1900 Cainta, Rizal
Philippines

Phone: (02) 697-0745
Email: zmi@skyinet.net

Capitolul I

CREAREA ȘI PERVERTIREA MUZICII

Motivul pentru care Dumnezeu a creat muzica

Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a creat și muzica. O dovadă a acestui fapt este aceea că Domnul a creat primele instrumente muzicale. Oamenii pot cânta, fluiera și bate din palme pentru că Dumnezeu a pus în interiorul lor echipamentul muzical adecvat. Și regnul animal produce muzică datorită instrumentelor și capacităților muzicale date de Dumnezeu. Pretutindeni în lume, în văzduh și chiar și în mări, peste tot, viețuitoarele umplu de muzică planeta noastră.

Dumnezeu a creat muzica pentru a fi un mijloc de comunicare. Nu numai oamenii, ci și păsările, animalele și insectele transmit multe mesaje prin intermediul muzicii, cum ar fi curțarea, pericolul, agresiunea și chiar compătimirea. De exemplu, îmi amintesc o seară când o mașină a călcat un câine din cartierul nostru. Când câinele era pe moarte și scâncea, toți câinii din comunitate au început un neobișnuit hăulit de doliu. În esență, ei intonau un cântec funebru! Muzica este folosită în mod obișnuit de toate soiurile de viețuitoare pentru a comunica unele cu altele; numai oamenii folosesc și cuvinte.

Un muzician combină sunetele pentru a reda un mesaj printr-un cântec după cum un artist vizual combină culorile pentru a comunica un mesaj printr-o pictură. Cu toate acestea, muzica este un mijloc mai popular și mai puternic decât arta vizuală. Napoleon Bonaparte, marele cuceritor al Europei din secolul al XIX-lea, a recunoscut aceasta când a zis: „Dintre toate artele, muzica are cea mai mare influență asupra emoțiilor și este arta căreia conducătorii ar trebui să îi acorde atenție”¹. Muzica prezintă o atracție care depășește cu mult emoțiile noastre, întrucât ea se relaționează la întreaga noastră natură umană. După cum 1 Tesaloniceni 5:23 sugerează că omul a fost creat având o natură triunică, tot astfel vedem modul în care muzica poate comunica fiecărei părți din întreaga persoană în *duhul, sufletul și trupul* său.

Muzica este un canal de comunicare spiritual

Muzica evlavioasă poate stârni și elibera mișcarea Duhului Sfânt în inima sau *duhul* nostru. Citim în 1 Samuel 16:23 că atunci când David cânta la harfă, era eliberată o asemenea ungere încât *duhul* rău care îl asupra pe regele Saul era izgonit. Muzica poate ajuta și la manifestarea darurilor Duhului, cum ar fi prorocia². Pentru muzicienii și cântăreții dintr-un serviciu bisericesc este o

¹ Citat de John Edwards in *God and Music (Dumnezeu și muzica)*, Baker and Taylor Co., New York, New York, USA, 1907, p. 144.

² Studiază 2 Regi 3:15; 1 Samuel 10:5; 1 Cronici 25:1.

binecuvântare specială când prin muzica lor este eliberată mișcarea Duhului Sfânt în moduri în care vor aduce vindecare, prorocie, eliberare sau muștrarea păcatului.

Am trăit un moment special când, în calitate de cântăreț în cadrul unui cor, am văzut o puternică descătușare a Duhului Sfânt. La funeraliile unui om evlavios, cântam despre Ceruri și peste noi a venit o ungere minunată: pe când cântam, se părea că valuri de Duh Sfânt se revarsă prin noi, și câțiva dintre coriști au văzut cum slava lui Dumnezeu umple încăperea. Prezența puternică a lui Dumnezeu a adus o mare cercetare și, în acea zi, viețile multor oameni au fost schimbate prin puterea Duhului Sfânt. Totuși, atunci, unii necredincioși care veniseră să ia parte la funeralii au sărit în sus și au fugit din serviciul divin, de parcă erau în agonie!

Cu altă ocazie, conduceam un seminar pentru pastori în Baguio, un cunoscut oraș turistic din Munții Cordillera din Filipine. În timpul seminarului am avut parte de niște pătrunderi spirituale neobișnuite în sferile cerești. Le-am spus pastorilor că în urma acestor servicii de închinare vom vedea rezultate concrete.

După câteva zile, vice-președintele misiunii noastre a condus la Hristos un om care era proprietarul celui mai mare grup de case de prostituție din Baguio. El le-a închis imediat și i-a rugat pe unii din pastorii care au participat la seminarul nostru să ardă numeroșii lui idoli. Apoi, el a pus pancarte pe fostele case de prostituție cu textul: „Această casă s-a închis: Isus este Domnul”. Eu cred că aceasta s-a întâmplat prin puterea închinării care a obținut victoria mai întâi în locurile cerești, deși pe Pământ, ea a fost obținută prin evanghelizare.

Dumnezeu a făcut ca muzica să fie un mediu pentru Duhul Sfânt, dar ea poate fi folosită și de Satan. Religiile păgâne întrebuițează muzica pentru a invoca duhuri rele. Muzica lor poate facilita pregătirea unei persoane pentru a fi posedată de demoni și, uneori, pentru a face miracole sau pentru a proroci printr-un duh rău. De exemplu, un pastor din Uganda mi-a relatat că înainte de a fi condus la Hristos, tatăl lui fusese un vraci faimos. El își începea întrunirile religioase prin cântece și incantații până când duhurile demonice veneau asupra lui, iar apoi demonstra puteri supranaturale.

Avem de învățat multe lecții spirituale valoroase despre puterea muzicii, căci adesea prin ea se dau bătăliile dintre lumină și întuneric. Cei mai mulți creștini știu că echipele evanghelice folosesc muzica cu regularitate pentru a invada teritoriul diavolului și a salva suflete pentru Hristos. Cu toate acestea, ceea ce înțeleg mai puțini credincioși este că, uneori, dușmanul se folosește de muzică pentru a da atacuri spirituale în biserici!

Am văzut un asemenea exemplu când, într-o noapte, un pastor tânăr s-a întors pentru a face o vizită școlii biblice pe care o absolvise. La serviciul de seară el a cântat un cântec special care tot repeta cuvintele „Te iubesc”. Totuși, acest tânăr nu cânta Domnului cuvintele repetate „Te iubesc”, ci de diferitelor tinere frumoase din congregație! Cântarea lui nu era un mijloc de manifestare a Duhului Sfânt, ci de manifestare a unui duh de poftă, căci el căuta un răspuns „cald” de la vreuna din femeile cărora le cânta. Realitatea acestui amestec spiritual s-a confirmat după câteva săptămâni, când am descoperit că acest pastor era implicat într-o relație imorală în biserica lui de acasă. A mai fost o dată când a avut loc prin grupul de muzicieni al unei biserici. În timp ce vizitam biserica, m-am tulburat în duh din cauza reprezentăției date de această echipă în timpul serviciului de cântări. Mândria, pofta, răzvrătirea și egocentrismul, toate păreau să irumpă la suprafață în

timpul reprezentației. După aceea, ignorând predica, grupul s-a retras în fundul bisericii, unde au continuat să vorbească tare, să râdă și să deranjeze congregația. Amestecul spiritual pe care l-au împrăștiat atât în timpul serviciului de cântări, cât și după aceea, a făcut să fie dificil pentru congregație să primească vreo binecuvântare spirituală din serviciul divin.

După serviciu, am vorbit cu pastorii, iar aceștia și-au revărsat mâhnirea. Ei mi-au spus că muzicienii erau rebeli, mândri și aveau o influență negativă asupra membrilor bisericii. De asemenea, ei au recunoscut că, prin aceste reprezentații, aveau loc atacuri spirituale.

Unii se întreabă dacă este posibil ca duhurile rele să vină la un serviciu divin. Noi putem înțelege aceasta analizând capitolul 1 din Iov; citim acolo despre timpul în care Satan a venit în Ceruri împreună cu restul îngerilor pentru a se arăta Domnului. Dacă diavolul a putut sta înaintea tronului lui Dumnezeu în cadrul adunării din Ceruri, atunci nu este surprinzător că, uneori, și demonii lui stau prin adunările de pe Pământ.

Acest concept spiritual poate fi văzut și în Genesa 15:11. Acolo citim: „*Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri [ale sacrificiilor]; dar Avram le-a izgonit*”. Păsările răpitoare reprezentau duhurile rele, după cum Domnul nostru a spus în Marcu 4:15, că păsările sunt un tip al diavolului. Avraam a trebuit să izgonească păsările răpitoare care încercau să mănânce sacrificiul înainte ca Domnul să Se coboare și să accepte ofrandele. În mod similar, sunt timpuri în care trebuie să izgonim duhurile rele care încearcă să pângărească sacrificiile noastre de laudă și închinare.

Un serviciu de închinare uns va fi adesea folosit de Dumnezeu pentru a ataca puterile întunericului, dar există timpuri în care ne putem întâlni cu un contraatac inamic. În timpul acestui tip de serviciu de închinare, noi trebuie să izgonim contraatacurile spirituale, după cum Avraam a izgonit păsările de pradă care căutau să devoreze ofrandele lui pentru Dumnezeu. Numai atunci Domnul Se va coborî, atât pentru a accepta închinarea noastră, cât și pentru a ne binecuvânta.

Întrucât muzica poate fi un canal de comunicare spiritual puternic, atât pozitiv, cât și negativ, avem nevoie de discernământ în casa lui Dumnezeu: trebuie să fim capabili să păzim serviciile divine de infiltrarea dușmanului și, de asemenea, trebuie să receptăm muzica și închinarea evlavioasă. Aceasta va elibera mișcarea Duhului Sfânt, atât pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, cât și pentru a da victoria poporului lui Dumnezeu.

Muzica influențează sufletul

Muzica se folosește de obicei pentru a comunica cu sufletul. Diferitele tipuri de muzică pot influența emoțiile pentru a te face să te simți fericit, trist, confuz sau pașnic. Martin Luther, marele reformator german, scria: „Dacă dorești să îi consolezi pe cei triști, să îi îngrozești pe cei fericiți, să îi încurajezi pe cei sperați, să îi smerești pe cei mândri, să îi calmezi pe cei pătimiși sau să îi pacifici pe cei plini de ură, ce mijloc mai eficient decât muzica ai putea găsi?”³

³ Martin Luther, prefață la *Symphoniae Jucundae* (1538), trans. Ulrich Leupold, în *Luther's Works (Operele lui Luther)*, LIII, The Fortress Press, Philadelphia, PA, USA, 1965, p. 322.

Muzica este folosită pentru a influența oamenii. Însuși Domnul nostru a vorbit despre aceasta în Luca 7:32. El a spus că cei care încercau să îl influențeze atât pe Ioan Botezătorul, cât și pe El, erau ca și copilașii care se plângeau: „*V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și n-ați plâns*”. O reclamă va reda repetat o melodie care prinde repede pentru a te face să cumperi produsul său, în timp ce un cântec patriotic poate ajuta un soldat să se simtă mândru că luptă pentru țara lui. De asemenea, gândiți-vă la aceasta: cât de des ați participat la o petrecere reușită care nu avea muzică? Muzica este o parte importantă a oricărei ocazii festive.

Unele companii au făcut teste pentru a descoperi felul în care muzica poate influența cumpărătorii dintr-un magazin. Ei au descoperit că dacă difuzează o muzică lentă, care alină, aceasta va îndemna cumpărătorii să stea în magazin mai mult și să cumpere mai mult. Drept rezultat, ei difuzează acest tip de muzică în timpul zilei până pe la ora 16, pentru a facilita păstrarea cumpărătorilor în magazinul lor. Dar, după ora 16, când oamenii încep să plece de la locul de muncă, magazinele încep să se umple de mulți oameni. Atunci, magazinele schimbă muzica lor cu cântece vioaie, iuți, care îi îndeamnă pe oameni să cumpere lucrurile pentru care au venit și să plece repede, pentru a face loc altor cumpărători care se îmbulzesc!

Muzica poate influența nu numai persoane individuale, ci și grupuri de oameni și chiar națiuni. Otto von Bismarck, faimosul unificator și conducător al Germaniei din secolul al XIX-lea, a declarat că muzica era unul dintre cei mai importanți agenți pentru realizarea unificării din țara lui. El a zis: „Nu mărimea armatei noastre, ci spiritul ei este cel care ne-a făcut în stare să învingem. Din acest motiv, eu sper că, în viitor, nimeni nu va subestima puterea muzicii în privința stărnirii curajului și devotamentului”⁴. Filosoful grec Platon: „Când se schimbă muzica unei națiuni, se schimbă națiunea”⁵. Confucius a zis: „Vrei să știi dacă o țară este bine guvernată, iar poporul său are moravuri bune? Ascultă muzica sa!”⁶ În armonie cu aceste observații, putem examina tendințele muzicale ale societății occidentale din ultimii 50 de ani. Acolo unde muzica a alunecat spre imoralitate, înjurături și violență sporită, acolo vedem tendințe similare în acea societate.

Muzica influențează trupul

Muzica, de asemenea, comunică și cu trupul. S-a raportat medical că schimbările de volum, înălțime și ritm ale muzicii au efect asupra corpului omenesc în multe domenii, inclusiv asupra ritmului cardiac, a presiunii sângelui, a tensiunii musculare, a secrețiilor glandulare și a intensificării respirației.

O parte a corpului omenesc pe care muzica puternică o poate afecta sunt glandele suprarenale. Acestea sunt două glande mici localizate deasupra rinichilor care produc un hormon numit epinefrină sau adrenalină. Acest hormon natural este un stimulent eliberat în timp de stres sau de urgență pentru a face ca, temporar, omul să fie foarte puternic și alert. Ca efect, persoana experimentează o intensificare naturală datorată eliberării acestui stimulent natural. O împrejurare care face ca trupul omenesc să se simtă sub stres sau atacat are loc când muzica se cântă tare.

⁴ John Edwards, *op. cit.*, p. 145.

⁵ *Idem*, p. 147.

⁶ *Idem*, p. 146.

Corpul uman se pregătește să se apere eliberând adrenalină în circuitul sanguin. Atunci oamenii simt o intensificare naturală, nu de la un drog ilegal, ci de la eliberarea adrenalinei care îi pregătește pentru autoapărare împotriva atacului muzicii tari care îi bombardează!

Un alt mod prin care muzica poate fi folosită pentru a controla trupul este cel în care un cântec cu un ritm puternic este cântat din ce în ce mai repede. Aceasta poate provoca creșterea pulsului odată cu creșterea ritmului și produce hipertensiune arterială. Această tehnică este folosită adesea de majorete și de cântăreți de rock pentru a spori nivelul emoțiilor de la acel eveniment. Și invers: muzica pașnică poate relaxa tensiunea musculară. Zeci de studii medicale au investigat aceasta și au descoperit că până la 98% dintre oamenii care suferă de anxietate și de tensiuni musculare pot fi ajutați prin audierea muzicii pașnice, lente. Din acest motiv, mulți dentiști difuzează în camerele de așteptare muzică de relaxare, cu sonor redus, pentru a relaxa pacienții nervoși care așteaptă intervenția. Este mult mai ușor pentru dentiști să lucreze dacă pacienții lor nu își încleștează, nervoși, fălcile și mușchii de teama durerii pe care putea să o simtă!

Puterea vindecătoare a muzicii

Efectul puternic pe care muzica îl poate avea asupra oamenilor este recunoscut universal și multe spitale, mulți terapeuți și psihiatri din întreaga lume o întrebuințează pentru a ajuta la tratarea pacienților lor. În Statele Unite, Marea Britanie, Canada și multe alte națiuni s-au organizat asociații naționale de meloterapeuți. Universitățile din întreaga lume oferă diplome în meloterapie de peste 60 de ani și există mii de meloterapeuți profesioniști înregistrați. *Journal of Music Therapy* și alte publicații consemnează cercetările acestor profesioniști în domeniul sănătății, în timp ce programe de asigurare ca Medicaid și Blue Cross acceptă terapia muzicală ca tratament medical. Muzica se folosește pentru a ajuta problemelor emoționale, fizice și spirituale ale oamenilor în multe domenii, inclusiv nebunie, alcoolism, autism, tensiune nervoasă, hiperactivitate și depresie.

Pervertirea muzicii

Dumnezeu a creat muzica pentru a fi un canal puternic de comunicare. Lumea recunoaște puterea muzicii și cheltuie mari sume de bani pentru a furniza muzică pentru reclame, distracții și alte forme de influențare a oamenilor. Cu toate acestea, și Satan cunoaște puterea muzicii! Înainte ca omenirea să fi existat măcar, îngerii au fost creați și li s-a încredințat slujirea prin muzică.

Un mare conducător al îngerilor care este menționat specific în Biblie ca fiind creat cu înzestrări muzicale este Lucifer, al cărui nume înseamnă *purtător de lumină*. Ezechiel 28:13 spune despre el că: „*măiestria tamburilor și flautelor tale era pregătită în tine pentru ziua când ai fost creat*”⁷. După cum un om este creat cu instrumente muzicale (cum ar fi corzile vocale), în mod similar îngerul Lucifer era capabil să facă muzică. În timp ce noi doar ne putem imagina ce tipuri de tamburine și de flaute au fost create în corpul lui, probabil că ele nu păreau deloc neobișnuite.

⁷ În conformitate cu versiunea King James Version (KJV), folosită de autor. N. tr.

În definitiv, să ne uităm cu ce înzestrări se nasc oamenii: instrumente cu coarde (corzile vocale), instrumente de percuție (palme și picioare pentru a bate din ele), precum și un instrument de suflat (gură și buze pentru fluierat). Fiecare din aceste instrumente muzicale din corpurile noastre par foarte naturale, precum și folositoare.

Veșmintele pe care Dumnezeu le-a croit pentru acoperirea lui Lucifer lasă să se înțeleagă că el funcționa ca mare preot printre îngeri⁸. Aceasta indică faptul că el era și un mare conducător de închinare. O confirmare a acestui fapt este arătată prin titlul lui din Ezechiel 28:14: „*heruvim uns care acoperi* [tronul lui Dumnezeu]”⁹. Când studiem Apocalipsa, capitolele 4-5, privitoare la făpturile cerești care acoperă tronul lui Dumnezeu, descoperim că ele sunt conducători de închinare. Poate că Lucifer a fost cel mai mare muzician și conducător de închinare dintre îngeri, dirijând închinarea Cerului. Când s-a înălțat de mândrie împotriva lui Dumnezeu și a făcut ca mulți dintre îngeri să se răzvrătească, unele dintre talentele pe care le folosea pentru a conduce rebeliunea au fost capacitățile lui muzicale și de dirijare.

Ne putem întreba cum era în Ceruri înainte de rebeliune. Lucifer, heruvimul uns, cânta muzica lui și conducea oștirile angelice în închinare înaintea lui Dumnezeu. Ce atmosferă de ungere trebuie să fi umplut templul din Ceruri! În timp ce revelația curgea, Lucifer, *purtătorul de lumină* îi învăța cântări noi care îi înălțau tot mai sus în gloria lui Dumnezeu.

Totuși, când Lucifer a început să se înalțe de mândrie, Sfintele Scripturi ne spun că el a început să revendice pentru sine o parte din gloriificare¹⁰. Probabil că el a început să dirijeze unele cântece de închinare pline tot mai mult de înălțarea de sine. Probabil că mulți din îngeri au fost entuziasmați de aceste cântări noi și îndrăznețe despre frumusețe și mândrie, deși îngerii fideli nu s-au alăturat. Poate că pe măsură ce rebeliunea se maturiza, oștirile lui Lucifer mășăluiau pe cântări laudăroase, întocmai cum armatele lumii mășăluiesc acum spre război, iar cântecele lor le încurajează.

Chiar și astăzi, multe biserici se dezbină din cauza conducătorilor de închinare și a muzicienilor. Unii au spus cu mândrie conducerii pastorale: „Noi suntem cei care știm să conducem cântările și închinarea, voi, pastorii, nici măcar nu vă pricepeți la muzică! Voi țineți-vă de predică, dar noi vom controla lauda și închinarea, iar dacă încercați să ne împiedicați sau să ne controlați, ne vom lua echipamentul muzical și adepții și vom înființa propria noastră biserică!” Conducătorii de închinare și muzicienii au dus adesea spre dezbinări în biserică întrucât ei sunt iscusiți în privința conducerii și influențării membrilor bisericii, fie spre bine, fie spre rău.

Când Lucifer a căzut, și-a păstrat înzestrările muzicale, dar natura lor a fost pervertită. Isaia a profețit despre aceasta când a declarat despre Lucifer că „*Strălucirea ta s-a pogorât și ea în locuința morților, cu sunetul alăutelor tale*”¹¹. Cum Satan încă și astăzi mai caută să pervertească lumea, el folosește muzica pentru a ajuta la conducerea omenirii spre lume, spre firea carnală și

⁸ Compară Ezechiel 28:13 (pietrele prețioase care îl acopereau pe Lucifer) cu Exod 39:10-13 (pietrele prețioase de pe pieptarul marelui preot al lui Israel). În versiunea Septuaginta, pietrele din aceste versete sunt identice. Similaritățile dintre „uniformele” lor sugerează că Lucifer a avut o poziție de conducere peste îngeri care a fost similar cu poziția marelui preot asupra israeliților.

⁹ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

¹⁰ Studiază Ezechiel 28:15-18 și Isaia 14:12-14.

¹¹ Isaia 14:11.

spre diavol. Satan cunoaște puterea muzicii și închinării. În ispitirile din pustie, el a fost dispus să Îi ofere lui Isus împărățiile lumii, dacă S-ar fi aruncat la pământ și I S-ar fi închinat lui. Satan știe că dacă poate controla închinarea, atunci poate controla totul!

Nevoia noastră de discernământ spiritual

Este foarte important ca noi să înțelegem că în timp ce Dumnezeu a făcut muzica pentru a fi bună, ea poate fi coruptă de Satan și de adepții lui – și chiar și de către creștinii neavizați – și poate fi folosită pentru rău. Recent, am citit aceasta într-o carte creștină: „Dumnezeu le-a făcut pe toate bune, inclusiv muzica; deci, cum ar putea fi rău vreun gen de muzică?” Această logică este la fel de falsă ca această rostire: „Dumnezeu i-a făcut buni pe toți îngerii; deci, cum ar putea fi numiți unii dintre ei?” Noi trebuie să discernem modul în care îngerii căzuți și omenirea stricată folosesc muzica lor pentru rău. Războiul spiritual dintre armatele lui Dumnezeu și ale lui Satan nu se poartă cu arme naturale, ci el este purtat adesea cu instrumente muzicale¹². După cum un comandant înțelept de oști trebuie să înțeleagă bătăliile pe care le poartă, noi trebuie să învățăm a discerne bătăliile spirituale care au loc în muzica și închinarea din jurul nostru.

Unii pot fi talentați și pot fi muzicieni sau cântăreți faimoși, dar când se nasc din nou ca bebeluși spirituali în Hristos, ei trebuie să înceapă să învețe cum să slujească prin Duhul cu muzica lor. Talentul natural, lipsit de ungera Duhului Sfânt, poate doar să distreze, deși creștinilor le poate plăcea și poate chiar să ducă la umplerea bisericii pentru a auzi lucruri distractive. Bisericile ar trebui să fie foarte atente cu privire la încredințarea slujirii muzicale unui nou convertit, chiar dacă este talentat din punct de vedere muzical. Acest lucru este la fel de periculos spiritualicește ca a lăsa să slujească de la amvon un politician sau un actor mântuit recent și a-l lăsa să predice doar pentru că este un orator talentat¹³. Slujirea nu constă în principal din talente și capacități sau din tărie și putere; ea se realizează de către Duhul lui Dumnezeu care acționează printr-un vas consacrat.

Când suntem mântuiți, avem nevoie de dezvoltarea discernământului spiritual și de înnoirea gândirii. Aceasta ne va face să înțelegem și să discernem forțele spirituale care caută să acționeze prin intermediul muzicii din jurul nostru. Atunci ne putem pregăti pentru o viață și o slujbă de muzică evlavioasă, unsă, care va ajuta la aducerea trezirii spirituale pentru poporul lui Dumnezeu și la glorificarea Sa!

¹² Citește Isaia 30:31,32 și Psalmul 149:6-9, unde războiul este legat direct de instrumentele muzicale și de laudă.

¹³ Și 1 Timotei 3:6 avertizează că dacă unui convertit recent i se dă conducere în biserică el va fi mai susceptibil de mândrie și de cădere.

Capitolul al II-lea

ÎNCHINAREA ACCEPTATĂ ȘI ÎNCHINAREA RESPINSĂ!

Sfintele Scripturi revelează clar că Dumnezeu nu acceptă orice închinare. Poate că unii spun: „Dumnezeu acceptă închinarea și muzica *oricărui* creștin care e sincer”. Totuși, de la prima și până la ultima închinare consemnată în Biblie, vedem că aceasta nu este adevărat. Isus a zis în Ioan 4:23 că: „*închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr*”. Aceste cuvinte ale lui Hristos spun clar că poate exista închinare care nu întrunește cerințele lui Dumnezeu!

Prima închinare din Biblie

Primul serviciu de închinare menționat în Biblie este consemnat în Genesa 4:3-5. Acolo citim:

„După o bucată de vreme, Cain a adus DOMNULUI o jertfă de mâncare (sau: o jertfă pentru păcat) din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. DOMNUL a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.”

Aici vedem că Dumnezeu a respins închinarea lui Cain. Totuși, cartea Genesa arată clar că el nu era necredincios: el vorbea cu Dumnezeu, I Se închina și cunoaștea prezența Sa. Putem chiar spune că el era conducător de închinare, căci Abel, fratele mai mic, a urmat exemplul lui și s-a închinat. Chiar și așa, Dumnezeu a respins închinarea lui Cain. Nu ni se spune exact cum a respins-

o – poate Dumnezeu a trimis foc din Cer peste ofranda lui Abel, dar nu și peste cea a lui Cain – totuși, ce este clar e că a existat o aprobare evidentă din Ceruri peste un sacrificiu, dar nu și peste celălalt.

Din punct de vedere natural, am putea spune că Dumnezeu nu a fost cinstit când a acceptat o ofrandă și a respins-o pe cealaltă. Cain era fermier și a adus ca ofrandă o parte din producția lui, după cum Abel, care era păstor, a adus o ofrandă din turma lui. Ei erau egali prin faptul că fiecare a adus ofrande din câștigul muncii sale. Dar, din perspectivă spirituală, în ofrandele lor existau diferențe clare: datorită lor Dumnezeu a respins închinarea unui frate și a acceptat închinarea celuilalt.

Un motiv important pentru care Dumnezeu a respins ofranda lui Cain este că ea consta din roada pământului blestemat, după cum este consemnat în Genesa 3:17. Dumnezeu nu indicase că ar accepta asemenea ofrandă, iar blestemul rostit asupra țărâni sugerează opusul. Întrucât Cain era fermier, pentru el era lucrul natural de oferit, dar nu se potrivea niciunei revelații spirituale sau niciunui precedent instituit de Dumnezeu.

Închinarea lui Abel, primită de Domnul, era diferită. Abel urma exemplul stabilit de Dumnezeu în Genesa 3:21 când a sacrificat un animal pentru a-i îmbrăca pe Adam și pe Eva. Închinarea lui era *în adevăr*, căci el urma modelul sacrificial pe care Domnul îl instituisese deja. Ofranda lui Abel era și *în duh*, căci vorbea profetic despre adevăratul sacrificiu al lui Dumnezeu Mielul lui Dumnezeu care va înlătura păcatul lumii.

Astăzi, în biserică, încă mai sunt oameni ca și Cain și Abel. Unii jertfesc realizările și închinarea naturale potrivit propriilor lor idei, în timp ce alții învață să se închine *în duh și adevăr*. În mod similar, Domnul încă demonstrează dacă acceptă sau respinge încercarea serviciilor noastre de închinare. El dorește să trimită din Ceruri focul prezenței sale când ne închinăm în felul cuvenit, precum și să arate alte semne de aprobare și binecuvântare ale Lui.

Când ofranda lui Cain a fost respinsă, Genesa 4:5,7 enunță că el a devenit mânios și deprimat. Totuși, Domnul i-a vorbit atunci „*Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s-a posomorât fața? ... Dacă faci bine, vei fi bine primit*”. Domnul nu l-a respins pe Cain, ci doar jertfa lui. Dumnezeu l-a îmbărbătat, spunându-i că dacă învață modul corect, închinarea lui va fi acceptată. Cu toate acestea, Cain nu a adus *sacrificiul* unui miel și nici nu avea *natura* unui miel supus. În loc să aibă un duh educabil și blajin, el s-a ridicat cu mânie și gelozie pentru a-și omorî fratele.

Ori de câte ori un om jertfește talentul și munca sa și descoperă că Domnul nu le binecuvântează, el se confruntă cu aceeași decizie pe care trebuia să o ia și Cain: el poate accepta mustrarea lui Dumnezeu și poate învăța să facă ceea ce este corect sau se poate ridica cu mânie și gelozie pentru a-i ataca pe cei ale căror lucrări Dumnezeu le acceptă. Majoritatea oamenilor care au participat la servicii de închinare pentru o anumită durată își pot aminti de momente în care ofrandele lor nu au obținut aprobarea lui Dumnezeu. Poate îți amintești chiar multe servicii de închinare ce păreau uscate, goale sau lipsite de viață. Chestiunea nu este dacă am dat greș și nici măcar de câte ori am ratat voia lui Dumnezeu: chestiunea este dacă, cu blândețe, vom accepta corecția și vom învăța, pentru ca atunci când ne închinăm, să Îl oferim pe Miel. Dacă urmăm „*calea lui Cain*” după cum este ea numită în Iuda 11, atunci, prin eșecul și mânia noastră noi putem

respinge corecția făcută de către Dumnezeu și, de asemenea, îi putem respinge pe frații ale căror exemple ar trebui să le urmăm.

Unele dintre rezultatele păcatului lui Cain sunt consemnate în Genesa 4:16, unde citim: „*Apoi, Cain a ieșit din Fața DOMNULUI și a locuit în țara Nod (adică Fugă), la răsărit de Eden*”. Cain a ieșit din prezența Domnului, pe care o cunoaștea, și a trăit în țara *Nod* care înseamnă pribegie. Aceasta a fost o împlinire a pedepsei lui Dumnezeu asupra lui, declarate de El în Genesa 4:12: „*Pribeag și fugar să fii pe Pământ!*”

În mod similar, uneori un muzician descoperă că slujba sa se prăbușește sau că este corectat. Dacă nu se subordonează corecției, poate se va muta într-o altă biserică, iar, după aceea, într-alta! Poate deveni un credincios pribeg care nu este plantat corespunzător și rodnic în casa lui Dumnezeu. Totuși, întrucât aceasta nu este ceea ce Dumnezeu dorește pentru poporul Său, El a plasat povestirea despre închinarea lui Cain și Abel chiar la începutul Sfințelor Scripturi pentru a ne avertiza despre importanța acestei chestiuni.

Ultima închinare din Biblie

Ultima închinare consemnată în Biblie a avut loc când apostolul Ioan s-a închinat în Apocalipsa 22:8-9. Acolo citim:

„Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: «Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.»”

Aici vedem că este respinsă închinarea unui apostol matur întrucât se închina unui înger. Ioan a fost copleșit de revelațiile care îi fuseseră date și, în mod eronat, a început să se închine vasului pe care îl folosea Dumnezeu, în loc să se închine Lui Însuși. Astăzi, în serviciile noastre de închinare, ne putem confrunta cu același pericol, căci oamenii pot să admire sau să idolatrizeze conducătorul de închinare, cântăreții sau muzicienii care aduc ungera în serviciul divin. De asemenea, există un pericol suplimentar, acela că conducătorul de închinare, muzicienii sau cântăreții pot accepta această admirație (sau închinare) și pot să se înalțe de mândrie, așa cum i s-a întâmplat lui Lucifer.

Există o povestire despre un conducător de închinare care a făcut o slujbă excelentă conducând un serviciu de închinare. După aceea, o membră a bisericii s-a grăbit să îl felicite. Entuziasmată, ea a laudat slujirea conducătorului de închinare și a zis că voia să fie prima persoană care îl felicite. Conducătorul i-a mulțumit femeii, dar i-a replicat că ea nu era prima care îl felicita. Când ea a început să protesteze, el i-a explicat că de îndată ce s-a încheiat serviciul de închinare, diavolul a fost primul care îl felicitase!

Muzicienii și cântăreții lumii caută admirația din partea celor pentru care dau reprezentații. Ei vor să își atragă adepți care îi vor idolatriza și le vor aduce popularitate și bogăție. Din cauza acestei atitudini predominante în industria muzicii seculare, muzicienii și cântăreții din casa lui

Dumnezeu trebuie să fie atenți în mod special să nu se conformeze atitudinilor și acțiunilor scenei muzicale lumești. Ținta noastră nu ar trebui să fie popularitatea sau succesul; ținta noastră ar trebui să conducem oamenii spre închinarea la Dumnezeu și numai la El!

Închinarea respinsă, în cuprinsul Bibliei

Aceste două exemple ale primei și ultimei închinări consemnate în Biblie ar trebui să înceapă a ne arăta marea importanță a acestui subiect. În Ioan 4:23, Domnul Isus nu a spus că Tatăl caută *închinători*: Hristos a spus că El caută *adevărați închinători*. Totuși, pentru a deveni acei adevărați închinători, noi trebuie să învățăm diferența dintre închinarea acceptată și cea respinsă. Altfel, am putea fi ca mulțimile din lume care presupun că sunt acceptate înaintea lui Dumnezeu când se închină potrivit propriei lor religii culturale sau propriilor lor idei personale. După cum tocmai am văzut, aceasta se poate întâmpla nu doar închinătorilor păgâni, ci și conducătorilor de închinare care cunosc prezența lui Dumnezeu și chiar apostolilor maturi!

Capitolul al III-lea

RESTAURAREA MUZICII PRIN DAVID

Restaurarea muzicii la scopul său corespunzător de închinare a fost împlinită prin David, care, în 2 Samuel 23:1, a fost numit „*cântărețul plăcut al lui Israel*”. În timpurile anterioare, muzica și cântarea erau întrebuințate de poporul lui Dumnezeu ocazional, dar fără a fi folosite în mod regulat sau organizat¹⁴. Moise nu întrebuința cântările sau muzica în cortul pe care l-a construit. Dacă erai un israelit care se ducea la cortul lui Moise pentru închinare, ce auzai acolo? Țipetele animalelor pe moarte și zgomotele preoților care tranșau carcasele sacrificiilor animale! Moise nu a folosit niciodată muzica și cântecele în sistemul de cult, ci acesta se baza pe sacrificiile de sânge.

Cu toate acestea, mai târziu regele David a făcut un *nou* cort în care a organizat întrebuințarea muzicii și cântărilor în cultul divin¹⁵. Întrucât era un om după inima lui Dumnezeu, el era capabil să vadă dincolo de ritualurile săvârșite în Cortul lui Moise. În Psalmul 40:6, David scria: „*Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire*”. De asemenea, în Psalmul 141:2, el scrie: „*Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!*” Pentru că David a beneficiat de o revelație superioară privitoare la adevărata închinare, el nu a repetat toate ritualurile lui Moise, ci, în loc de aceasta, a adus o formă de închinare mai pură, prin muzica și cântările lui.

Restaurarea muzicii și închinării în Epoca Bisericii

¹⁴ Trei exemple ale folosirii ocazionale a muzicii apar în Exod 15, Judecători 5 și 1 Samuel 10:5.

¹⁵ 1 Cronici 15:1 – 16:38.

Cu secole mai târziu, profetul Amos a revelat importanța continuă a cultului instituit de regele David în cortul lui. El a profețit că Dumnezeu urma să reconstruiască Cortul lui David. Conducătorii Bisericii neo-testamentare timpurii au înțeles că aceasta era o profeție privitoare la ceea ce Domnul urma să facă în biserică. În timpul conciliului bisericesc din Ierusalim, ei au citat Amos 9:11, după cum este consemnat în Fapte 15:16-17:

„După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe DOMNUL, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu.”

Conducătorii Bisericii timpurii înțelegeau că Dumnezeu nu vrea să restaureze prin biserică ritualurile și sacrificiile din cortul lui Moise: dacă asta este ceea ce ar fi vrut Dumnezeu, atunci El le-ar fi cerut Neamurilor să se circumcidă și să asculte de toate legile lui Moise. Nu Cortul lui Moise urma să fie reconstruit prin Biserică, ci Cortul lui David.

Apostolii și presbiterii mai știau că Domnul nu vrea să reconstruiască în mod literal un cort în care să locuiască Dumnezeu. Ei înțelegeau că ceea ce voia să facă Dumnezeu era să readucă poporului lui Dumnezeu experiența spirituală pe care David a avut-o în Cortul lui. Totuși, când studiem toate scripturile privitoare la ceea ce făcea David în Cortul lui, vedem că activitatea principală organizată era închinarea continuă la Dumnezeu prin muzică și cântări. Să citim despre aceasta în 1 Cronici capitolul 16:

„După ce au adus chivotul lui Dumnezeu, l-au pus în mijlocul cortului pe care îl întinsese David pentru el (...). [David] A dat leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului DOMNULUI, să cheme, să laude și să slăvească pe DOMNUL, Dumnezeul lui Israel. Aceștia erau: Asaf [și alți conducători] (...) Ieiel. Ei aveau instrumente de muzică, alăute și harfe, și Asaf suna din țimbale. (...) Benaia și Iahaziel sunau mereu din trâmbițe (...). David a lăsat acolo, înaintea chivotului legământului DOMNULUI, pe Asaf și pe frații lui, ca să slujească necurmat înaintea chivotului, împlinindu-și datoria zi de zi.”

Aceasta ne furnizează un fragment din închinarea organizată de David. Multe alte capitole din Vechiul Testament ne furnizează multe învățături despre muzica și cântările (sau Psalmii) pe care David i-a folosit pentru închinarea la Dumnezeu. Domnul nu a ales să repete toate acestea în Noul Testament. În loc, El a revelat în Fapte 15:16-17 că pentru a înțelege lauda și închinarea pe care El le restaurează astăzi în biserică Sa, noi ar trebui să ne raportăm la Cortul lui David.

Multe dintre problemele și controversile pe care Biserica le are astăzi cu privire la muzică și închinare au provenit dintr-o lipsă de înțelegere a modului în care David a restaurat aceste adevăruri importante pentru poporul lui Dumnezeu. Unele confesiuni creștine au propovăduit că, întrucât Evangheliile nu menționează folosirea instrumentelor muzicale pentru închinare, nici noi nu ar trebui să le folosim astăzi. Alte grupări, dintr-o perspectivă opusă, spun că întrucât Noul Testament furnizează puține linii călăuzitoare pentru muzică și închinare, noi ar trebui să urmăm muzica și cântecele lumii pentru a descoperi ce este plăcut și de succes.

Este adevărat că Evangheliile și Noul Testament furnizează foarte puține instrucțiuni privitoare la modul de folosire al muzicii și cântecelor cultice. Totuși, după cum am văzut în Fapte 15, aceasta este pentru că instrucțiunile au fost date deja în Vechiul Testament. Urmarea instrucțiunilor lui David despre închinare ne va face capabili să împlinim porunca Domnului nostru care spune că trebuie să ne închinăm nu numai *în duhi*, ci și *în adevăr*. În Ioan 17:17, Isus a zis: „*Cuvântul Tău este adevărul*”. Deci pentru ca noi să ne putem închina *în adevăr*, ar trebui să ne așteptăm să primim instrucțiuni complete pentru închinarea noastră din Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă încă nu am văzut aceste directive complete în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci avem nevoie să ne rugăm împreună cu psalmistul: „*Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale*” (Ps. 119:18). În Proverbe 25:2, vedem, de asemenea: „*Slava lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor*”; totuși, se continuă prin a spune: „*dar slava împăraților stă în cercetarea lucrurilor*”. Dacă vrem să devenim regi și preoți care vor cârmui împreună cu Domnul în Împărăția Lui slăvită, atunci o parte a pregătirii noastre va fi aceea de a învăța cum să cercetăm adevărurile ascunse pe care Dumnezeu le-a învăluit în Cuvântul Său!

Muzica și închinarea lui David au fost date prin Duhul Sfânt

David a fost uns de profetul Samuel când era doar un tinerel. Apoi, Scriptura spune că „*Duhul DOMNULUI a venit peste David începând din ziua aceea*”¹⁶. Unul din rezultatele acestei ungeri puternice este acela că, pe când David cânta la harfă în timp ce păzea oile tatălui său, el a învățat cum să se închine prin puterea Duhului Sfânt. În Psalmul 23, el a scris că Domnul i-a uns capul cu untdelemn și a făcut ca paharul lui să se reverse, și unul dintre modurile în care duhul lui Dumnezeu Se revărsa din inima lui a fost prin muzica și cântecele lui.

David a învățat să lase Duhul Sfânt să acționeze cu mare putere prin muzica lui. Când Saul, regele căzut, voia să se elibereze de duhul rău care îl tulbura, tânărul David era chemat la palatul regal pentru a cânta muzica sa pentru rege și pentru a-i aduce alinare. Citim în 1 Samuel 16:23:

„Și când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harfa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat, și duhul cel rău pleca de la el.”

David fusese învățat cum să se închine prin Duhul Sfânt în momentele lui particulare când era singur cu Dumnezeu. Noi nu citim că ar fi luat lecții de la un muzician faimos sau că ar fi învățat în palatul regal cum să cânte muzica la modă în timpul lui. Temeliile lui David constau în faptul că el învățase să cânte muzica lui prin Duhul, în timpul devoțiunilor personale înaintea Domnului. Totuși, ceea ce tânărul David a învățat să cânte atunci a devenit după aceea muzica palatului regal al lui Saul, iar mai târziu, a fost proclamat în împărăție prin intermediul cultului din Templul lui Solomon.

¹⁶ 1 Samuel 16:13.

Aceasta a fost o împlinire a ceea ce a spus Domnul Isus, că ceea ce se vorbește în odăite tainice va fi propovăduit de pe acoperișurile caselor.

Îmi amintesc cum, pe când eram creștin tânăr, Domnul a început să mă învețe să mă desfășor în cadrul ungerii în timpul închinării. Eu fusesem născut din nou într-o biserică ce știa totul despre laudă, ridicarea mâinilor și dansul înaintea Domnului. Totuși, aceasta nu înseamnă că, la început, eu m-am simțit confortabil cu privire la participarea la aceste activități. În loc să mă concentrez la închinarea înaintea lui Dumnezeu, eu eram stânjenit de ridicarea mâinilor mele și de încercarea altor expresii de laudă.

Dorința inimii mele era aceea de a ajunge să știu cum să mă închin pe deplin Domnului. Totuși, unele din cele mai valoroase lecții le-am învățat ca tânăr creștin când eram singur cu Dumnezeu. Aveam un serviciu de paznic de noapte, care solicita foarte puțină muncă. De fapt, am petrecut cea mai mare parte a fiecărei nopți rugându-mă și închinându-mă lui Dumnezeu. Am învățat cum să bat din palme și să îmi ridic mâinile în prezența Sa din tot sufletul. Domnul m-a învățat cum să dansez voios înaintea Sa și să scutur lanțul meu mare de chei ca o tamburină, până când prezența puternică a lui Dumnezeu umplea marea fabrică. Am învățat să mă închin tot mai profund în cadrul ungerii până când, în câteva ocazii, slava lui Dumnezeu s-a manifestat vizibil.

Da, am învățat și cum să mă închin în serviciile bisericești și să mă întâlnesc cu Dumnezeu în ele. Totuși, lecțiile mele cele mai valoroase le-am învățat când am fost singur cu Dumnezeu. Atunci nu am stat să mă întreb dacă nu cumva alții din serviciu aduseseră prezența lui Dumnezeu, iar inima mea înainta încet. Când eram numai cu Dumnezeu am descoperit cel mai bine cum să îmi pregătesc inima pentru a intra în prezența Lui și a mă contopi cu ungeria Sa.

În timp ce este important să învățăm să ne închinăm lui Dumnezeu singuri, în devoțiunile noastre personale, noi nu trebuie să conchidem că este greșit să luăm lecții de muzică de la profesori pentru a ne îmbunătăți capacitatea. Psalmul 33:3 ne încurajează să „cântăm cu măiestrie”, deci pentru a ne dezvolta capacitatea muzicală ne poate prinde bine să luăm lecții de la un instructor bun. Efortul de a atrage ungeria în muzica noastră nu înseamnă că dezvoltarea sânguincioasă a talentului nu este importantă.

Cu toate acestea, este adevărat că mulți muzicieni și cântăreți creștini sunt încurcați de fundamentele greșite ale modului în care au învățat muzica lor. Poate că au învățat să-și cânte muzica înainte de a fi mântuiți, când erau mânați de influențe spirituale cum ar fi mândria, pofta, răzvrătirea sau deprimarea. Alții au învățat să cânte după ce erau deja creștini, dar au fost influențați de muzica lumească pe care au ascultat-o și au imitat-o. Aceste temelii spirituale greșite îi poate face să producă muzică și închinare impură până când Domnul îi curăță și înnoiește duhul minții lor.

Așa au stat lucrurile în viața și slujirea mea timpurie. Înainte să Îl cunosc pe Domnul, fusesem chitarist și cântăreț de rock. Când aveam 15 ani, am făcut un album cu câteva cântece pe care le-am compus, care a fost dat la radio. Pe când aveam 18 ani, dădeam reprezentații solo înaintea unor mulțimi de până la 8000 de oameni. Eram obișnuit să mă contopesc cu ungerile rele pe care le cânta despre toate păcatele simpatizate, iar muzica pe care o cântam reflecta robia în care mă aflam în propria mea viață.

După ce am devenit creștin, am vrut să folosesc talentele mele muzicale pentru a depune mărturie pentru Domnul astfel încât am organizat câteva trupe de rock creștin. Ocazional, cântam un cântec de închinare și se revărsa ungera, iar apoi puteam să predicăm sau să ne rugăm eficient cu oamenii pentru mântuire. Totuși, când cântam stilul nostru obișnuit de muzică, eu mă întrebam de ce nu se manifesta prezența lui Dumnezeu. Noi puteam stârni senzații puternice în oameni, dar totuși, prezența manifestată a Domnului nu se revela clar prin încercarea noastră de a sluji. Eram de șase ani creștin și absolvent al unei școli biblice înainte ca tot amestecul anterior să se curețe din viața și din muzica mea.

Noi trebuie să avem atitudinea pe care a avut-o apostolul Pavel. El a scris că socotea „*ca pe un gunoi*” toate talentele și realizările lumești, pentru ca să Îl poată câștiga pe Hristos. Vrem noi să „*Îl câștigăm pe Hristos*” și să obținem ungera pentru viața și slujirea noastră? Atunci, ca Pavel, va trebui să ne *dezvățăm* cum să ne încredem în firea carnală și în talentul nostru lumesc, pentru a ne putea închina lui Dumnezeu în Duhul¹⁷.

Închinarea profetică a lui David a fost înmulțită

Pe când David a continuat să se maturizeze și a devenit profet, și muzica și închinarea lui au continuat să se maturizeze prin înțelepciunea și puterea Duhului Sfânt. Mulți din Psalmi sunt rodul acestei slujiri profetice în creștere. În timp ce îi studiem, ei ne pot învăța cum putem să ne dezvoltăm și noi pentru a deveni „psalmiști plăcuți” și profetici, ca David.

Mai târziu, când David a devenit regele Israelului, el a făcut multe schimbări în împărăție. Una din ele a fost aceea că a organizat sutele de leviți și i-a învățat cum să slujească Domnului cu muzică și cântări. 1 Cronici 25:1 ne spune:

„David și căpeteniile oștirii au pus de o parte pentru slujbă pe aceia din fiii lui Asaf, Heman și Iedutun, care proceau întovărășiți de harfă, de alăută și de chimvale...”

Aici citim cum au învățat să profetească cu muzica lor după cum îi îndruma ungera Duhului Sfânt. Nu numai David era profet, ci și mulți alți muzicieni și cântăreți au fost ridicați de Dumnezeu pentru a deveni profeți călăuziți de Duhul în slujbele lor. Unul din aceștia menționați în Scriptură a fost Heman, nepotul marelui profet Samuel¹⁸. Mantaua profetică de la bunicul lui a fost transmisă generației lui, iar 1 Cronici 25:5 ne spune că și Heman a devenit profet. Ungerea existentă peste slujirea lui muzicală a fost transmisă celor 14 fii ai săi. Ei au fost aleși pentru a conduce 14 din cele 24 de cete de muzicieni pe care David le-a organizat pentru a conduce închinarea în Templul lui Solomon¹⁹.

David și colegii lui profeți au organizat muzica și cântările lor prin revelație de la Duhul Sfânt. Ei nu au inventat pur și simplu propriile lor idei firești. Ei nu puteau merge la o librărie pentru a cumpăra cărți și înregistrări video ca să le spună cele mai recente inovații de adăugat la

¹⁷ Pavel a scris aceste afirmații în Filipeni 3:8 și 3:3.

¹⁸ Vedem aceasta în 1 Cronici 6:33,34, unde Heman era nepotul lui Samuel, prin fiul său, Ioel.

¹⁹ Studiază 1 Cronici 25.

serviciile lor de închinare. De asemenea, nu puteau deschide televizorul pentru a copia idei din distracțiile lumești și a face ca serviciile de închinare să devină mai atrăgătoare pentru gloate! Citim modul în care Domnul revelase principiile pentru muzică și închinare în următorul verset:

„A pus pe leviți în Casa DOMNULUI cu chimvale, alăute și harfe, după rânduiala lui David, lui Gad, văzătorul împăratului, și proorocului Natan; căci astfel era porunca Domnului, dată prin proorocii Săi”.
2 Cronici 29:25.

Din începuturile umile de păstoraș care învăța să se închine singur pe câmpii, David s-a maturizat și a devenit un profet care putea organiza muzica și cântările pentru cultul lui Dumnezeu. El a adunat alți profeți și slujitori ai Domnului și au constituit o echipă de închinare care slujea înaintea Domnului în cortul pe care îl construise. Aceste echipe au continuat și s-au dezvoltat până la deplina maturitate și au fost instituite să conducă închinarea națională la Templul lui Solomon. Putem citi despre închinarea splendidă din acest Templu în 2 Cronici 5:13-14:

„și când cei ce sunau din trâmbițe și cei ce cântau, unindu-se într-un glas ca să mărească și să laude pe DOMNUL, au sunat din trâmbițe, chimvale și celelalte instrumente, și au mărit pe DOMNUL prin aceste cuvinte: "Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!" în clipa aceea, casa, și anume Casa DOMNULUI, s-a umplut cu un nor. Preoții n-au putut să mai stea acolo ca să facă slujba, din pricina norului; căci slava DOMNULUI umpluse Casa lui Dumnezeu.”

Închinarea lui David în Epoca Bisericii și dincolo de ea!

Aceste povestiri biblice despre folosirea muzicii și cântărilor pentru cultul divin trebuie să fie pentru noi mai mult decât o istorie interesantă. Numeroasele capitole din Vechiul Testament care consemnează acest cult sunt schița pe care Domnul ne-a dat-o pentru a arăta ce consolidează El în Biserica zilelor de pe urmă. Profețiile din Amos 9:11 și din Fapte 15:15-17 declară că Domnul restaurează Cortul lui David în Epoca Bisericii, pentru ca „rămășița de oameni să Îl caute pe DOMNUL”. O cheie foarte importantă pentru evanghelizarea lumii este muzica și cântarea unsă care vor fi auzite printre națiuni în timp ce învățăm să ne închinăm ca David.

După cum închinarea în Cortul lui David are pentru noi semnificație profetică, maturizarea și multiplicarea închinării lui în Templul lui Solomon este, de asemenea, importantă pentru cei care așteaptă a doua venire a Domnului Isus Hristos. Aceasta, pentru că împărăția de pace și prosperitate a lui Solomon este un tablou profetic sau un tip al viitoarei domnii milenare a lui Hristos. Cei care au învățat să se închine în „Cortul lui David” din biserica neo-testamentară vor fi atunci pregătiți pentru deplina înflorire a cultului în timpul Mileniului, când „Pământul va fi plin de cunoștința slavei DOMNULUI ca fundul mării de apele care îl acoperă”²⁰.

²⁰ Habacuc 2:14.

În Fapte 13:22, Dumnezeu a declarat că David era „*un om după inima Mea*”, iar David s-a înconjurat de oameni cu o dorință și o viziune similară. Aceștia sunt tipul de muzicieni și de conducători de închinare pe care Domnul îi ridică din nou în generația noastră. Aceștia sunt bărbați și femei care au învățat să se întâlnească cu Dumnezeu în devoțiunea personală și care, la rândul lor, pot organiza echipe de închinare care vor duce congregațiile în prezența manifestată a lui Dumnezeu. Aceasta va ajuta Biserica să finalizeze Marea Trimitere, după care sfinții vor conduce lumea înnoită în închinarea la Hristos în slava manifestată a Împărăției Lui milenare.

În timp ce David a fost ales de Domnul pentru a deschide calea spre restaurarea muzicii și închinării, a avut loc o mare multiplicare de cântăreți și muzicieni profetici, care au fost pregătiți sub îndrumarea lui. Fie să ne regăsim printre muzicienii și cântăreții profetici care sunt pregătiți astăzi în timp ce Cortul lui David este reconstruit în Biserică! Și fie ca Domnul să ne dea o asemenea viziune a adevăratei închinări încât niciodată să nu mulțumim cu ceva inferior!

Capitolul al IV-lea

CUM SĂ NE ÎNCHINĂM „ÎN DUH”

Fiecare credincios născut din nou are implantată în inima sa dorința de a se închina și de a-L iubi pe Tatăl Său ceresc. Mai mult, fiecare creștin care a fost chemat într-o funcție de slujire ar trebui, de asemenea, să învețe a-i ajuta pe alții să intre în prezența lui Dumnezeu în timpurile de laudă și închinare. Totuși, după cum am văzut, nu orice închinare este plăcută lui Dumnezeu. Orice creștin în proces de maturizare va deveni conștient de timpurile în care unele servicii de închinare par să rateze ținta. Poate că slujitorul sau conducătorul închinării nu a fost sensibil la îndrumarea Domnului dată pentru desfășurarea serviciului. Poate că un muzician sau cineva din congregație a adus confuzie în serviciu în loc să se alăture curgerii pe care o aducea Duhul Sfânt. Cu toate acestea, serviciile noastre de închinare nu trebuie să fie „din când în când” sau „pe apucate”, unde ungerea Duhului Sfânt vine și pleacă! Pe măsură ce dobândim discernământ, putem să intrăm și să rămânem în mod consecvent în prezența lui Dumnezeu astfel încât Duhul Sfânt Se va manifesta printre noi.

În Ioan 4:23, Hristos ne-a învățat să fim adevărați închinători. El a zis: „*Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr...*”

Din această învățătură a lui Hristos vedem că una din cheile adevăratei închinări este aceea de a învăța cum să ne închinăm *în duh*. Să studiem acum patru chei sau indicații care ne vor ajuta să învățăm să facem aceasta.

PATRU CHEI PENTRU ÎNCHINAREA „ÎN DUH”

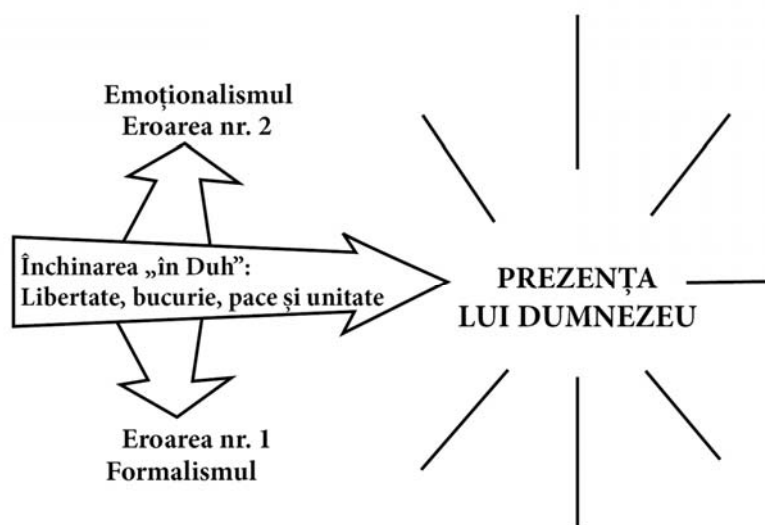
I. LIBERTATEA: 2 Corinteni 3:17 ne spune: „...și unde este Duhul DOMNULUI, acolo este *slobozenia*”. Dacă intrăm în prezența lui Dumnezeu, vom avea libertate sau un duh liber în lauda și închinarea noastră. Domnul nu vrea să avem următor spirit înrobite și inima noastră să simtă că ar fi în închisoare. Să învățăm să avem un spirit liber, ca regele David, care a putut dansa înaintea Domnului cu toată puterea lui!

2. BUCURIA: În Psalmul 16:11 citim: „*înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse*”. Când intrăm în prezența lui Dumnezeu, spiritul îngreunat, necazul și oftatul vor fugi²¹. Domnul nostru Isus este un exemplu de persoană care era atât de plină de bucurie încât în Matei 11:19 dușmanii Lui L-au acuzat că băuse prea mult vin.

3. PACEA LUI DUMNEZEU: Coloseni 3:15 ne spune: „*Pacea lui Hristos (...) să stăpânească în inimile voastre,*”. Termenul *a stăpâni* înseamnă „a arbitra”, „a fi arbitru”. Un arbitru păstrează tăcerea cât timp jocul se desfășoară corect, dar dacă regulile sunt încălcate, el va sparge tăcerea suflând în fluier sau fluturând un steag. Atunci, jocul se va opri și se va da explicația privitoare la regula încălcată. După ce situația a fost corectată, arbitrul va privi din nou în tăcere desfășurarea jocului. În același fel, dacă noi nu procedăm adecvat la lauda și închinarea noastră, pacea Duhului Sfânt în inima noastră va fi deranjată, în mod similar cu arbitrul care fluieră. Atunci trebuie să descoperim ce este greșit, să corectăm problema și să continuăm sincronizarea cu Duhul Sfânt.

4. UNITATEA: Psalmul 133:1-2 ne spune că unitatea fraților este scurgerea untdelemnului ungerii. Dacă toți oamenii dintr-un serviciu de închinare continuă în unitate, aceasta poate fi încă un indiciu că ungera Duhului Sfânt este prezentă.

Dacă aceste patru lucrări ale Duhului Sfânt operează împreună în echilibru, descoperim că închinarea noastră „*în duh*” ne va duce tot mai intim în prezența lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există două dezechilibre sau erori care ne pot abate de la curgerea Duhului Sfânt: acestea pot fi denumite „formalism” și „emoționalism”. Următoarea diagramă ne va ajuta să înțelegem mai bine aceste două erori.

²¹ Citește Isaia 61:3 și 35:10.

Eroarea numărul 1: formalismul

Formalismul apare acolo unde lauda și închinarea devin un ritual care urmează tiparele omenești pe care le-am învățat. Formalismul se poate strecura încet în serviciile noastre când nu continuăm în a ne lăsa călăuziți de Duhul. În exterior, serviciul poate părea corespunzător, dar în interior, inimile oamenilor sunt departe de adevărata închinare. Această situație a fost amintită de Domnul nostru Isus când a citat din Isaia:

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Matei 15:8-9.

Formalismul este un dezechilibru întâlnit adesea în bisericile tradiționale, mai vechi. Unele din ele tipăresc un buletin care stabilește ordinea serviciului de închinare și imnurile care vor fi cântate. Este ușor de văzut că aceasta poate limita călăuzirea Duhului într-un serviciu. Dar formalismul este un pericol și pentru bisericile numite „pline de Duhul”, carismatice sau pentecostale! De multe ori, aceste biserici pot avea servicii de închinare care sunt aproape identice în fiecare săptămână, iar Duhului Sfânt i se restrânge ocazia de a acționa într-un fel nou.

Cum detectăm formalismul? Un mod foarte practic este examinarea celor patru chei care ar trebui să funcționeze împreună, întrucât formalismul subliniază importanța păcii și unității, dar ignoră echilibrul necesar adus de libertate și bucurie. Fără acest echilibru necesar descoperim adesea că un serviciu de închinare pașnic și ordonat poate degenera într-o experiență plictisitoare și lipsită de viață.

Nouă sugestii practice pentru evitarea formalismului

1. Predică și dă învățătură despre libertate, bucurie și călăuzirea Duhului Sfânt! Aceasta îi va încuraja pe oameni să se descătușeze de tiparele și ritualurile care-i stânjesc.
2. Angrenează conducători de închinare și muzicieni puternici în libertatea și bucuria Domnului! Oameni diferiți au preferințe sau stiluri diferite în modul în care dirijează un serviciu. Dacă serviciile par prea formale, selectează o echipă de închinare care va ajuta la redobândirea echilibrului prin faptul că sunt bucuroși și liberi. Printre instrumentele muzicale, include una sau mai multe tamburine dacă adunarea este mare și ai suficienți instrumentiști iscusiți. Tamburinele sunt adesea menționate în Biblie pentru lauda vieții și voioasă pe care o pot genera.
 - a. În timp ce fiecare conducător de închinare are propriul său stil privitor la modul în care ar trebui să se desfășoare un serviciu, există un tipar general care ne poate da înțelepciune în alegerea persoanei care ar trebui să conducă. Întrucât bărbații și femeile sunt creați cu echilibre generale diferite ale constituției emoționale, de obicei ei funcționează întrucâtva diferit în calitatea de conducători de închinare. Bărbații tind să fie orientați mai mult de logică, în timp ce femeile tind să fie orientate mai mult de

- emoții. Drept rezultat, majoritatea bărbaților tind să fie mai formalști în abordarea conducerii unui serviciu de închinare. Deci, dacă simți că serviciile de închinare tind să fie prea formale, există șanse multiple ca alegerea femeilor ca lidere de închinare să te ajute să îndrepti serviciile spre o libertate și o bucurie crescute.
3. Nu urma totdeauna aceleași tipare sau formule pentru serviciu! Noi toți învățăm cel puțin câteva moduri în care Domnul poate acționa într-un serviciu de închinare cum ar fi lauda voioasă, închinarea sfântă și muștrarea pentru păcat. Dar, există mult mai multe lucruri în care Domnul vrea să ne conducă. Noi trebuie să învățăm să nu stingem Duhul, ci să îi facem loc să acționeze. De exemplu, sunt timpuri când Domnul nu vrea să punem o limită temporară laudei și închinării. Am participat la servicii unde cântările au durat ore în șir, iar profeția și darurile Duhului s-au manifestat liber. Apoi, după ce Domnul a încheiat acțiunea sa, predicatorul s-a dus la amvon nu pentru a-și ține predica pregătită, ci pentru a rosti rugăciunea de încheiere.
 4. Cântările de laudă trebuie păstrate vioaie și ritmate! De asemenea, înainte de începerea serviciului, muzicienii pot cânta cântece vesele. Aceasta poate ajuta participanții să înceapă serviciul având în inimă bucuria clocotitoare a Domnului.
 5. Nu lăsa închinarea să se târască și să fie prea lungă sau prea înceată, dacă există îngreunare în ea! Uneori, noi continuăm una într-una cu un serviciu de cântări, în încercarea de a obține o victorie spirituală, dar serviciul doar devine tot mai istovitor! Să ai înțelepciunea de a ști când să transferi serviciul la următorul conducător, care, poate că în partea următoare a serviciului divin va obține victoria spirituală.
 6. Învață cântări noi! Dacă sunt cântate mereu aceleași cântări, ele pot deveni ca un burete din care s-a scurs toată apa. Continuă să cauți cântări noi care au un mesaj și o ungere proaspete.
 7. Conducătorii nu trebuie să fie prea formali. Zâmbiți, fiți prietenoși și stabiliți relații cu congregația! Domnul vrea ca poporul lui să vină în prezența sa și să îl întâlnească. Totuși, prin atitudinile noastre, noi sugerăm oamenilor fie că Dumnezeu poate fi abordat personal, fie că El poate fi onorat numai prin tradiție sau un ritual de închinare. Noi trebuie să fim ambadori pentru Hristos, iar dacă oamenii se pot relaționa la noi, atunci aceasta îi va încuraja să se relaționeze și la El.
 8. Dacă în timpul unui serviciu de cântări există robie, somnolență sau o atmosferă încărcată, încurajează congregația să îl laude pe Domnul și să obțină victoria!
 9. Conducătorul de închinare și toți cei de pe scenă ar trebui să fie exemple pozitive pentru a ajuta congregația să intre în bucuria Domnului. Trebuie să fie veseli cu toții! Uneori, strigătele, săriturile, ridicarea mâinilor, bătăile din palme, dansul sau chiar mărșăluirea pot ajuta la obținerea victoriei.

Eroarea numărul 2: emoționalismul

Emoționalismul este dezechilibrul opus formalismului. El apare când sufletul sau emoțiile noastre carnale sunt prea active, se zbat cu călăuzirea Duhului sau se îndepărtează de ea. Știm cu

toții că politicienii și actorii învață să motiveze oamenii pe baza capacităților și talentelor naturale, sufletești. Totuși, trebuie să creștem în ceea ce privește discernământul pentru a vedea cum creștinii pot face la fel, fără să știe²². Acțiunile sufletești aduc neliniște și confuzie într-un serviciu pentru că nu toată lumea acționează unitar prin Duhul, în mod ordonat²³. Acest dezechilibru se găsește adesea în bisericile carismatice și pentecostale, care, de obicei, sunt zeloase pentru Dumnezeu, dar nu s-au maturizat totdeauna în ceea ce privește discernământul și înțelepciunea.

Putem discerne emoționalismul tot folosind cele patru chei. Serviciul care este dezechilibrat emoțional va accentua importanța libertății și bucuriei, dar ignoră echilibrul necesar al păcii și unității.

Nouă sugestii practice pentru evitarea emoționalismului

1. Dacă serviciile sunt dezechilibrate și tind spre emoționalism, atunci predică despre pace, unitate, ordine și închinare reverențioasă!
2. Îndeamnă muzicienii să înceapă să cânte cântări de închinare cu circa 15 minute înainte de începerea serviciului! Aceasta îi va ajuta să înceapă să curgă împreună cu ungera și va pregăti inimile celor care vin și așteaptă începerea serviciului. De asemenea, cântăreții se pot pregăti venind la servicii devreme și rugându-se. Când muzicienii și cântăreții se grăbesc pentru că au întârziat, atunci aduc cu ei adesea un spirit pripit și nu sunt pregătiți să curgă împreună cu Duhul lui Dumnezeu când El dorește să acționeze în serviciul divin.
3. Angrenează muzicieni care cântă o muzică mai blândă, mai liniștită! Unii muzicieni și-au dezvoltat aptitudinile muzicale înainte de a fi mântuiți și au învățat să stârneasă emoțiile oamenilor lovind puternic în instrumentele lor și cântând prea tare. Dar dacă serviciile sunt dezechilibrate de emoționalismul extrem și sufletesc, atunci este important să alegi muzicieni care vor ajuta la restaurarea echilibrului printr-o muzică mai blândă.
 - a. Instrumentele muzicale incluse în serviciul de închinare ar putea trebui să fie reevaluate. În timp ce multe instrumente, cum ar fi orgile și chitarele, pot cânta fie vioi, fie duios, alte instrumente, cum ar fi bateria și chitara bas electrică, accentuează un ritm puternic care poate stimula cu ușurință ca un serviciu divin să fie condus de trup, iar nu de Duhul.
4. Microfoanele și instrumentele electrice să nu fie prea tari sau să producă distorsionări audio. O persoană cu un discernământ redus poate crede că un volum ridicat poate atrage o ungeră sporită, iar aceasta din cauză că muzica tare poate stârni și mișca firea carnală, dar doar pentru că în timpul serviciului se petrece ceva, aceasta nu este o garanție că este mișcarea Duhului Sfânt. Există o libertate a Duhului dar există și o libertate a firii carnale față de care trebuie să fim sensibili pentru a o evita.
5. Dacă serviciul este emoțional sau sufletesc în exces, fii atent la vorbirea conducătorului de închinare în timpul cântărilor sau între ele! De multe ori, oamenii sunt distrași de la

²² Studiază Zaharia 4:6 și Filipeni 3:3.

²³ 1 Corinteni 14:33.

concentrarea asupra Domnului pentru că liderul de închinare vorbește mereu și le distrage atenția. Mai mult, dacă există câțiva cântăreți și au microfoane și toți dau îndemnuri și directive privitoare la serviciu, aceasta poate produce confuzie în adunare. Serviciile divine în care se trece de la o cântare la alta fără pauză sau distragere îi pot ajuta adesea pe închinători să-și focalizeze atenția asupra Domnului și să intre mai profund în prezența lui Dumnezeu.

6. Muzicienii ar trebui să fie atenți să nu distragă oamenii. Muzicienilor lumești le place adesea să cânte tare piese sacadate sau complicate pentru a atrage atenția oamenilor spre ei înșiși și spre talentul lor. Totuși, un muzician creștin ar trebui să se consacre pentru a atrage atenția oamenilor la Domnul.
7. Condu-i pe ceilalți spre discernământ și maturitate spirituală! Aceasta îi va ajuta să devină vase cu o capacitate crescută prin care Duhul Sfânt poate acționa cu o putere mai mare fără ca emoțiile sau sufletul să îndepărteze serviciul de prezență a lui Dumnezeu. Isus a vorbit despre acest subiect când, în Matei 11:7, a spus că Ioan Botezătorul nu atrăsese oamenii la sine prin ipostaza de trestie bătută de vânt. Ioan Botezătorul a fost un canal pur, stabil al puterii lui Dumnezeu. Creștinii imaturi vor fi uneori, ca o trestie suflată de vântul Duhului Sfânt sau vor fi ca o siguranță electrică ce face scurt circuit când puterea Duhului este mai mare decât capacitatea lor. Rezultatul poate fi distragere sau confuzie în timpul serviciului divin.
 - a. În urmă cu mulți ani, eu și soția mea cunoașteam o soră în Domnul, o femeie scumpă care începea să cânte pe note foarte înalte ori de câte ori simțea cu putere prezența Domnului. Ea striga ca un ceainic când începe să fiarbă apa! Ea era în mod autentic atinsă de Duhul lui Dumnezeu, dar nu știa cum să canalizeze acea ungeră printr-o manifestare mai scripturală și mai folositoare. Un ceainic poate canaliza puterea aburului doar transformându-l în fluier, dar ai nevoie de un motor cu aburi pentru a fi în stare să folosești puterea aburului în moduri mai profitabile. Când soția mea și cu inele-am rugat în legătură cu aceasta, Domnul ne-a arătat că femeia avea ungeră pentru a profeti, deși nu învățase niciodată să folosească în mod corespunzător acea ungeră. După ce am consiliat-o, ea a început să canalizeze ungeră într-un fel care contribuia la serviciile divine și nu aducea distragere.
8. Dacă un om disturbă în mod constant pacea și unitatea serviciilor de închinare atunci consiliază-l în particular! Unii sunt ignoranți cu privire la modul în care pot să se desfășoare armonios în timpul unui serviciu și, în râvna lor fără pricepere, ei pot deranja serviciul, în timp ce încearcă cu sinceritate să se întâlnească cu Dumnezeu. „, Alteori, o persoană mândră poate face ceva pentru a atrage atenția asupra sa. Poate va încerca chiar să facă niște acțiuni neobișnuite pentru a arăta oamenilor cât este de „spirituală”. Dacă o persoană continuă să deranjeze serviciile și nu învață nici din învățăturile generale sau din îndemnul pastorului și ale conducătorilor, atunci ea va trebui consiliată. Mai întâi, fă aceasta în particular, după cum Isus a schițat pașii pentru gestionarea problemei în Matei 18:15-16. Totuși, dacă nu se supune sfatului conducătorilor bisericii, atunci există posibilitatea parcurgerii următorilor pași.

9. Dacă confuzia sau ceva rău îți tulbură duhul, poate că este un duh rău care trebuie discernut și legat în serviciul divin. După cum declară 1 Corinteni 14:33 declară: „*căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii...*” Totuși, adevărul opus este că duhurile rele încearcă adesea să producă confuzie pentru a birui poporul lui Dumnezeu. Uneori un serviciu nu se va desfășura corect: poate că muzicienii cântă greșit sau cântăreții nu cântă la unison. Poate că echipamentul electric nu funcționează corect sau oamenii din adunare nu se sincronizează cu echipa de închinare. De multe ori lucrurile acestea se întâmplă din cauza unor motive naturale, cum ar fi lipsa de practică muzicală. Totuși, în alte cazuri poate fi un duh rău care influențează aceste situații naturale pentru a încerca să producă confuzie și să învingă serviciul de închinare.

Uneori, dușmanul chiar încearcă să contraatace și să deranjeze un serviciu îndemnând un om producând o tulburare sau manifestând un dar fals. În Fapte 16:16-18, citim că o femeie cu un duh de ghicire urma echipa evanghelică lui Pavel și striga: „*Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului cel Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii!*” Celor mai mulți conducători bisericești le-ar plăcea să aibă un membru în adunare care să procească în mod repetat că liderii sunt niște mari slujitori ai lui Dumnezeu pe care oamenii ar trebui să îi urmeze! Totuși, apostolul Pavel a discernut corect că sursa acelor prorocii era un duh rău și el l-a izgonit din femeie în Numele lui Isus Hristos. De asemenea, avem nevoie de discernământ pentru a permite manifestarea adevăratelor daruri ale Duhului Sfânt, dar *fără a permite* inamicului să se infiltreze și să direcționeze greșit serviciile.

În timp ce această femeie din Fapte 16 clar nu era creștină, Sfintele Scripturi ne arată că chiar și un credincios evlavios poate fi condus într-o direcție greșită, fără să știe, din cauza înșelăciunii produse de dușman. Vedem un asemenea exemplu în slujirea apostolul Petru. La scurt timp după ce a fost inspirat de Dumnezeu să declare că Isus este Hristosul, în Matei 16:22 citim că Petru l-a spus că El nu ar trebui să meargă la Cruce. Dar Isus a discernut că Petru era folosit de Satan și era neștiutor și a replicat: „*Înapoia Mea Satan!*” Dacă lucru acesta s-a putut întâmpla conducătorului apostolilor lui Hristos, atunci cine dintre noi ar putea pretinde vreodată că este prea spiritual pentru ca dușmanul să îl poată direcționa greșit? Totuși, noi avem nevoie să creștem și să dobândim discernământ spiritual pentru a direcționa adecvat serviciile departe de atacurile dușmanului, spre prezența minunată a lui Dumnezeu.

Închinarea „în Duh”

Libertatea, bucuria, pacea și unitatea sunt, toate, ingrediente importante ale închinării noastre spirituale. Dacă toate aceste ingrediente nu lucrează împreună, în armonie, atunci vom merge într-o direcție greșită, fie spre formalism și un serviciu lipsit de viață, fie spre emoționalism, unde serviciul devine confuzie sau doar entuziasm. Pe măsură ce învățăm cheile laudei și închinării care sunt în Duh, putem noi deveni adevărații închinători pe care îi dorește Tatăl. Noi putem deveni

un popor care desfătează inima lui Dumnezeu în timp ce participă la experiențe tot mai mari în slăvita Sa prezență!

Capitolul al V-lea

CUM SĂ NE ÎNCHINĂM „ÎN ADEVĂR”

În Ioan 4:24 (NIV), Domnul Isus spune: „*Dumnezeu este duh, iar închinătorii Lui trebuie să se închine în duh și în adevăr*”. În ultimul capitol am început să studiem ce a vrut să spună Isus că închinătorii adevărați se vor închina Tatălui *în duh*. Acum vom continua să examinăm a doua parte a învățăturii Lui în care Hristos a zis că noi trebuie să ne închinăm și în adevăr. Există două domenii fundamentale pe care le vom studia, care trebuie să fie *în adevăr*: acestea sunt *închinătorul*, precum și *închinarea*.

Adevăratul închinător

Pentru a deveni un închinător adevărat, mai întâi trebuie să fii un credincios mântuit. De aceea Domnul Isus i-a spus femeii de la fântână că samaritenii nu știau cum să se închine corect. În vremurile din Vechiul Testament, mântuirea fusese dată evreilor. Alte religii au adepți care experimentează multe feluri de închinare, dar adevărații închinători trebuie mai întâi să Îl primească pe Hristos, Care *este Adevărul*²⁴. Acesta este primul pas în vederea apropierii de Tatăl pentru a ne închina Lui.

Mai mult, pentru ca un om să devină un închinător adevărat, el trebuie, de asemenea, să *umble* în adevăr²⁵. O experiență trecută a mântuirii nu este suficientă dacă în prezent nu căutăm să trăim în lumina adevărului Său²⁶. Aceasta este ceea ce ne califică pentru a aborda în mod acceptabil prezența Domnului a-I aduce adevărata închinare.

David a exprimat această trăsătură centrală a închinării când a scris în Psalmul 40:6-8:

²⁴ Ioan 14:6.

²⁵ 3 Ioan 3,4.

²⁶ 1 Ioan 1:7.

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. Atunci am zis: «Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.»”

Cel mai înalt nivel de închinare pe care o putem aduce este o inimă și o viață ascultătoare de voia lui Dumnezeu... și care chiar *se desfătează* să asculte. Fără aceasta, toată muzica și cântarea noastră vor fi înaintea Domnului doar gălăgie deșartă²⁷. Totuși, împreună cu aceasta, vom fi adevărații închinători care aduc închinare lui Dumnezeu fiecare acțiune din decursul vieții.

Adevărata închinare

În timp ce viața noastră trebuie să ne califice pentru a fi închinători adevărați, Domnul nostru a mai spus și faptul că închinarea noastră însăși trebuie să fie *în adevăr*. În Ioan 17:17, Isus a zis: „Cuvântul Tău este adevărul”. După cum am menționat mai devreme în acest capitol, aceasta înseamnă că închinarea noastră trebuie să fie și în conformitate cu adevărul Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia ne oferă multe chei privitoare la modul în care putem să ne închinăm echilibrat, astfel încât să exprimăm aceasta corect prin cântările și muzica noastră. În următoarele secțiuni ale acestui capitol vom căuta să furnizăm câteva chei scripturale care ne ajută în privința călăuzirii în închinarea *în adevăr*.

Cheia numărul 1: nouă metode de laudă și închinare

După cum am văzut deja, David era un om după inima lui Dumnezeu care a restaurat folosirea muzicii și cântărilor pentru închinarea adusă Domnului. În total, sunt nouă moduri pe care David și israeliții le-au învățat pentru a se exprima în lauda și închinarea lor. Aceleași metode scripturale ne învață cum am putea și noi să ne închinăm *în adevăr*.

Închinarea cu VOCEA:	Închinarea cu MĂINILE:	Închinarea cu TRUPUL:
MULȚUMIRILE Ps. 100:4; 69:30; 1 Cr. 16:4	MUZICA INSTRUMENTALĂ Ps. 150:3-5; 149:3; 1 Cr. 16:4-6	DANSUL ȘI SALTURILE 2 Sam. 6:14; 16; Ps. 149:3
CÂNTAREA Ps. 147:1; Col. 3:16.	RIDICAREA MĂINILOR Ps. 134:2; 63:4.	APLECAREA ȘI ÎNGENUNCHEREA Ps. 95:6; Gen. 24:52.
STRIGĂTELE Ps. 32:11; 47:1,5.	BĂTAIA DIN PALME Ps. 47:1; 98:8.	RIDICAREA ÎN PICIOARE Ps. 134:1; 135:1-2.

²⁷ Amos 5:21-24.

Acțiuni vocale

Prima coloană ne arată trei moduri în care ne putem folosi vocile. Aducerea de mulțumiri este atunci când rostim cuvinte de recunoștință, în comparație cu cântarea, când trebuie să folosim și aptitudinea muzicală pentru a ne alătura cântecelor. Strigătele sunt un alt mod prin care ne putem folosi vocea, ridicând-o cu putere.

În Psalmul 47:1, Biblia spune că noi trebuie să *strigăm* înaintea lui Dumnezeu cu voci pline de bucurie. Este util să studiem înțelesul deplin și uzajul acestui termen. În ebraică, el este *rua*, care înseamnă „a țiuire urechile, a striga, a da alarma, a face o larmă voioasă, a triumfa”. Aceasta este și rădăcina folosită pentru *teru'ah* care înseamnă „izbucnire, strigăt de luptă”. Aceste cuvinte sunt folosite în Sfintele Scripturi cel mai adesea pentru a desemna zgomotul făcut de un strigăt de luptă. Aceasta a fost strigătul de victorie dat de Iosua și de israeliți la Ierihon înaintea prăbușirii zidului.

Emiterea unui strigăt de victorie ca parte a laudei noastre este o declarație a credinței. Un strigăt voios de victorie poate elibera ungerea. În Psalmul 47:5, ni se spune că „*Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință [teru'ah]*”, când Domnul Se ridică drept răspuns la această proclamație victorioasă a credinței. Un exemplu al acesteia a fost demonstrat când evlaviosul rege Abia s-a trezit luptând împotriva unei armate de două ori mai mare ca a sa. Chiar înainte de începerea bătăliei, citim:

„Oamenii lui Iuda au scos un strigăt de război [ruwa] și, la strigătul de război al oamenilor lui Iuda, DOMNUL a lovit pe Ieroboam și pe tot Israelul dinaintea lui Abia și a lui Iuda”.

2 Cronici 13:15.

Acest strigăt de victorie poate funcționa și în războiul nostru spiritual când suntem într-un serviciu de închinare. Un exemplu al acestuia se vede când David a scris:

„Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul [teru'ah] trâmbiței voi cânta și voi lăuda pe DOMNUL”.

Psalm 27:6.

Când studiezi acest Psalm, vezi cum David învățase să câștige victoria asupra dușmanilor lui prin credință înainte să meargă la luptă!

Strigând victorios când Îl căuta pe Domnul în Cort, el știa că dușmanii lui vor fi respinși.

Uneori, într-un serviciu de închinare se pare că laudei îi lipsește bucuria și credința. Cu toate acestea, când victoria se sălășluiește în inima unui om, iar el strigă „Halleluyah!” sau „Laudă Domnului!”, aceasta poate elibera o ungere proaspătă care îi poate trezi spiritualicește pe sfinții adormiți din congregație. Aceasta nu înseamnă că vrem totdeauna să strigăm, căci aceasta poate deranja serviciul și poate atrage atenția spre persoana care face zgomot. Totuși, un strigăt voios de victorie emis la momentul oportun poate ajuta la ridicarea laudei la un nivel superior. În anumite

ocazii, conducătorul închinării se poate simți călăuzit să ceară întregii congregații să emită împreună un strigăt de victorie.

Am văzut puterea spirituală a strigătului de victorie la multe întruniri de rugăciune și timpuri de închinare. Odată a fost când școala noastră biblică negociase lipsit de succes, timp de peste un an, închirierea unei proprietăți mari. Proprietarul cerea aproape de două ori prețul chiriei pe care ne-o puteam permite. Totuși, noi continuam să negociem întrucât Domnul ne arăta clar că acela era locul în care voia să fim. Când proprietarul nu a coborât la chiria pe care ne-o puteam permite, în cele din urmă am simțit că ar trebui să devenim foarte agresivi în războiul spiritual. La următorul nostru serviciu de închinare din școala biblică am strigat de victorie în repetate rânduri pentru a obține proprietatea respectivă și, după cum Hristos a zis în Matei 11:12, că cei care dau năvală pun mâna pe Împărăție cu forța, tot astfel, strigătele noastre de „năvală” și victorie au determinat o răsturnare dramatică a situației. În ziua următoare, managerul proprietății ne-a chemat pentru a ne spune că hotărâse să delege negocierile pentru proprietate unui avocat din personalul său. Spre surpriza mea, când am vorbit cu avocatul, el ne-a cerut pentru proprietate o chirie semnificativ *mai mică* decât cea pe care o oferiserăm noi anterior!

Acțiuni cu mâinile

A doua coloană a tabelului nostru ne arată trei acțiuni pe care le putem face cu mâinile noastre. Prima este piesa instrumentală: când se cântă la un instrument muzical, mâinile noastre fac cea mai mare parte a acțiunii. De fapt, termenul ebraic pentru a cânta instrumental se traduce prin „a ciupi corzile”. A fi capabil să „*cânți cu măiestrie*”²⁸, după cum suntem îndemnați în Psalmul 33:3, trebuie să ne dezvoltăm capacitățile mâinilor.

Un alt mod în care putem să ne folosim mâinile la laudă și închinare este ridicarea lor. Există câteva motive pentru care oamenilor li se spune să-și ridice mâinile în timpul activităților naturale: aceste motive au și o replică spirituală.

De exemplu, ridicarea mâinilor este recunoscută în lume ca semn de predare. În mod similar, când ne închinăm, vrem să ne predăm Domnului, iar o acțiune corespunzătoare pentru a exprima aceasta este ridicarea mâinilor.

De asemenea, ne putem gândi la modul în care oamenii sunt controlați înainte de a urca în avion sau a intra în pușcărie. De obicei, un gardian le va cere să își ridice mâinile în timp ce verifică să vadă dacă au ascuns ceva interzis. În mod similar, în 1 Timotei 2:8, ni se spune să „*ridicăm mâini sfinte, fără mânie și îndoieli*”. Prin această acțiune, Îl invităm pe Domnul să ne cerceteze! David a exprimat această atitudine când a scris: „*Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! (...) Vezi dacă sunt pe o cale rea.*”²⁹

Un alt scop pentru ridicarea mâinilor este dorința unei persoane de a rosti o cuvântare importantă sau de a depune un jurământ. Vorbitorul își poate ridica mâna/ mâinile pentru a face semn oamenilor să păstreze tăcerea sau pentru a le capta atenția³⁰. Un vorbitor își poate ridica

²⁸ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

²⁹ Psalmul 139:23-24.

³⁰ Gest demonstrat în Fapte 12:17; 21:40.

mâna și pentru a confirma adevărul jurământului său³¹. În mod similar, noi vrem să confirmăm solemn, prin ridicarea mâinilor, ceea ce cântăm.

La fel ca și cântecul instrumental și ridicarea mâinilor, al treilea fel de folosire a mâinilor este bătaia din palme. Când batem din palme pe ritmul unui cântec ne folosim mâinile ca instrument muzical. O altă folosire este făcută de congregație care bate din palme ca expresie de laudă adusă Domnului, după cum publicul aplaudă pe cineva pe care îl admiră³².

Acțiuni corporale

Cea de a treia coloană indică trei acțiuni pe care le putem face cu corpul nostru. Prima este dansul și saltul. Înțelegem ușor că acestea sunt acțiuni care arată mare bucurie. Când entuziasmul din inima noastră nu poate rămâne liniștit, el poate izbucni prin expresiile corporale ale dansului și saltului!

Îmi pot încă aminti ce făceau totdeauna copilașii mei când mă întorceam acasă după o zi sau mai multe de slujire. Când deschideam poarta casei noastre, eu strigam pentru a-mi saluta familia. De îndată ce copilașii îmi auzeau vocea, ei ieșeau din casă în fugă și exclamau „A venit tata!” în timp ce dansau și săreau în jurul meu. Văzând bucuria lor datorată sosirii mele, mi se umplea totdeauna inima de bucurie și de-abia așteptam să îi ridic în brațe și să îmi arăt dragostea pentru ei. Tot astfel, ar trebui să avem o inimă care așteaptă ca Tatăl nostru ceresc să vină și să ne întâlnească. Când simțim timpurile Lui de vizită, oare nu ar trebui să fim la fel de entuziasmați ca un copilaș care dansează și sare?

Termenii biblici pentru dans și salt ne pot da învățături suplimentare. În Psalmul 149:3 termenul folosit pentru dans este *makhol*. Cuvântul înseamnă „a dansa învârtit; a se învârti în cerc”. Apoi, în 1 Cronici 15:29 cuvântul pentru dans este *raqad*. Acest cuvânt înseamnă „a dansa, a sări, a sălta, a țopăi”.

Aceste cuvinte din Biblie ne arată multe feluri de exprimare veselă prin dans și săritură. Totuși, ar fi înțelept de observat felurile de dans pe care Biblia nu le menționează și nici nu le încurajează. Nu există legănarea șoldurilor sau mișcările senzuale pe care le valorizează dansul modern. Aceste feluri de dans pot atrage atenția în mod seducător spre trupul dansatorului și pot stârni pofta.

O întrunire de păstori la care am participat în urmă cu mulți ani, a ilustrat aceasta: erau cam 300 de pastori care au participat la această întrunire și cam 95% din ei erau bărbați. Cele două conducătoare de închinare de la această întrunire erau, ambele, femei atrăgătoare. Au făcut o treabă bună în privința conducerii laudei, până când au început să cânte „God’s Not Dead, He’s alive!” Când au început acest cântec au început să cânte că „Îl simt cap” și arătau spre cap. Apoi au cântat „Îl simt în umeri” și au început să își scuture umerii; apoi, au început să cânte „Îl simt în șolduri” și ambele au continuat să indice spre șolduri și să le miște înainte și înapoi! Amestecul vizual

³¹ Folosit în Apocalipsa 10:5,6.

³² Folosit în 2 Regi 11:12.

prezentat a fost astfel încât majoritatea pastorilor au trebuit să își închidă ochii sau să se uite în altă parte, dacă voiau să rămână focalizați la cele spirituale.

Conducătorii bisericești ar trebui să fie atenți pentru a discerne dacă cineva, neștiutor, dansează în feluri carnale și lumești, iar dacă o face, să îl încurajeze spre o puritate mai mare. Dincolo de aceasta, conducătorii bisericești ar trebui să fie atenți și să discearnă dacă cineva are motive impure pentru dansul în biserică, în special dacă este în fața bisericii unde dansatorii pot fi observați mai ușor. De exemplu, îmi amintesc de o biserică mare unde multe dintre tinerele bisericii veneau în față și dansau spontan în timpul serviciilor de cântece. Impresia pe care am avut-o în timpul vizitei când am văzut aceasta este că unele dintre ele nu se închinau Domnului din toată inima, ci că dansau în față pentru a concura cu celelalte tinere și pentru a atrage atenția tinerilor, în timp ce, în mod tacit, dar vizibil, spuneau: „Căsătorește-te cu mine!”

O altă formă de exprimare a închinării este aplecarea și îngenuncherea. Termenii principali folosiți în Biblie pentru închinare înseamnă „a se prosterna”; „a se apleca reverențios”. Aceasta este o formă de smerire exterioară și poate fi expresia închinării noastre launtrice față de Dumnezeu.

Uneori, o congregație cântă despre aplecare sau îngenuncherea înaintea lui Dumnezeu, dar, de multe ori, oamenii nu vor transpune aceasta în fapt! Când cântăm despre expresii scripturale despre laudă și închinare, este bine să îndemnăm oamenii să fie împlinitori ai Cuvântului”, iar nu doar auditori, după cum ne exortează Iacov 1:22. Conducătorul cântărilor și toți conducătorii din fața bisericii ar trebui să respecte și ei aceste instrucțiuni. Aceasta îi va face să fie exemple bune care vor ajuta restul oamenilor să pășească spre o exprimare mai deplină a laudei și închinării lor.

Al treilea mod prin care ne exprimăm lauda și închinarea prin acțiuni corporale este ridicare în picioare; aceasta este o acțiune prin care ne putem demonstra respectul față de cineva. Soldații trebuie să se ridice în picioare în prezența unui ofițer de rang înalt, iar cutumele solicită oamenilor să se ridice respectuoși când trece un rege. Cu cât mai vrednic este mărețul nostru Dumnezeu și Rege să fie onorat în mod respectuos!

După ce Georg Friedrich Händel a terminat compoziția corului *Halleluyah* pentru *Mesia*, capodopera sa muzicală, el i-a spus servitorului că, în timp ce o compunea, a avut o viziune a Dumnezeului Atotputernic înconjurat de oștirile cerești. Muzica pe care a compus-o pare să descrie cu adevărat viziunea avută.

Când *Mesia* lui Händel a fost cântată la Londra prima dată, regele Angliei s-a ridicat în picioare când a început corul *Halleluyah*. Aceasta a avut loc ca semn de respect față de Cel Maiestuos, a Cărui prezență S-a revelat când corul cânta: „Halleluyah! Căci Domnul, Dumnezeul omnipotent, domnește, Regele regilor și Domnul domnilor!”

Când regele Angliei s-a ridicat în picioare, s-a ridicat și restul audienței în timpul refrenului. Reprezentația a fost un succes, iar *Mesia* de Händel a devenit cel mai faimos și cel mai des interpretat oratoriu din toată istoria omenirii. Chiar și astăzi publicurile din întreaga lume păstrează tradiția ridicării în picioare când se interpretează refrenul *Halleluyah*. Totuși, tradiția își are originea nu în onoarea regelui Angliei sau a talentului lui Georg Händel, ci în onoarea Regelui regilor pe Care Îl proclamă cântecul!

În timp ce ridicarea în picioare Îl poate onora pe Domnul, poate fi greu pentru congregație să stea în picioare pe toată durata unui serviciu lung de închinare. Un conducător de cântece ar trebui să fie deosebit de sensibil pentru a nu face ca oamenii să stea în picioare prea mult timp. Adesea poate fi adecvat să inviți congregația să se așeze un timp în decursul unui lung serviciu de închinare și, apoi, să inviți oamenii să se ridice iar când închinarea devine mai intensă. Noi ar trebui să căutăm să organizăm serviciile de închinare pentru ca toți membrii bisericii să poată participa pe deplin.

Participă... sau rămâi stearpă!

Când ne gândim la marea adunare națională organizată de regele David în 1 Cronici 15:28-29, putem observa importanța învățării modului de participare la laudă și închinare. În această povestire, a participat întregul Israel, cu excepția lui Mical, soția lui David. Citim următoarele:

„Tot Israelul a suit chivotul legământului DOMNULUI cu strigăte de bucurie, cu sunete de goarne, de trâmbițe, și de chimvale, și făcând să răsunе lăutele și harfele. Pe când intra în cetatea lui David chivotul legământului DOMNULUI, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră și, când a văzut pe împăratul David sărind și jucând, l-a disprețuit în inima ei.”

Mical a rămas acasă în palat, în loc să se alătore celebrării. Ea observa lauda și închinarea uitându-se pe fereastră, dar, totuși, era o *spectatoare*, nu o *participantă*. Mical a disprețuit muzica și dansul lipsite de demnitate ale soțului ei și, procedând astfel, ea critica și respingea lauda și închinarea la Dumnezeu.

În această scriptură tocmai am citit că Mical a fost denumită fiica lui Saul, deși ea era și soția lui David. Acestea erau cele două poziții sociale majore deținute de ea în viață: una în urma nașterii, iar cealaltă în urma căsătoriei. Totuși, aceste două poziții din viața ei sugerează și cele două naturi pe care le are un creștin: noi toți avem o *natură veche*, cu care ne-am născut și care a venit de la Adam. Totuși, când ne naștem din nou și devenim parte a Miresei lui Hristos, noi primim și *natura nouă* a lui Hristos. Aceasta este ca și caracterul și poziția nouă primită de Mical când a devenit soția lui David.

Regretabil este că Mical nu a lăsat inima și caracterul ei să trăiască în unitate cu David! Dacă ar fi făcut-o, ar fi ieșit să celebreze și să danseze înaintea Domnului împreună cu soțul ei și cu ceilalți. În această scriptură ea este denumită „*fiica lui Saul*” și ea funcționa, de asemenea potrivit *caracterului* lui Saul, căci după cum regele Saul îl disprețuise pe David, tot așa a ajuns să facă și fiica lui cea critică.

Această povestire este relevantă pentru noi pentru că fiecare din noi se confruntă în viața sa cu o frământare similară. În Epistola către romani, capitolele 6-8, putem studia despre zbaterea dintre vechea natură adamică și noua natură a lui Hristos, care este în viața noastră. Noi trebuie să rămânem morți față de vechea natură adamică și să ne unim cu Hristos, după cum și Mical ar fi trebuit să părăsească natura tatălui ei căzut și ar fi trebuit să se unească cu David. Dacă persistăm în natura carnală, adamică, după ce devenim creștini, inimile noastre se vor împietri și vor deveni

critice față de lucrurile lui Dumnezeu. Noi putem începe prin a critica serviciile vesele de închinare și putem sfârși prin a privi o trezire spirituală dar nu prin a participa la ea.

2 Samuel 6:20-23 spune sfârșitul povestirii despre Mical. Când David s-a întors acasă, ea l-a mustrat. Din cauza atitudinii ei, scriptura spune că: „*Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în ziua morții ei*”. Mical a fost judecată pentru păcatul ei și a devenit stearpă. În mod similar, dacă noi respingem participarea la laudă și închinare, putem și noi să sfârșim prin a o critica și putem deveni sterpi spiritualicește. Viețile și slujirile noastre vor deveni neroditoare. O persoană sau o biserică întregă poate deveni stearpă dacă, la fel ca Mical, respinge lauda și închinarea.

Această stare de sterilitate se poate găsi la multe biserici de astăzi. Ele nu cresc nici spiritual, nici numeric. Totuși, există o rețetă care poate vindeca această sterilitate! Ea ne este dată în Isaia 54:1-3, unde citim următoarele:

„Bucură-te, stearpă, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate,» zice DOMNUL. «Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarele locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țăruii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi³³ neamurile și va locui cetățile pustii.»”

Aici avem rețeta lui Dumnezeu de vindecare a sterilității: aceasta este să cânti și să strigi tare! Aceeași problemă care a făcut-o pe Mical să devină stearpă poate fi răsturnată pentru a deveni leacul. Din acest motiv, noi trebuie să fim atenți să nu disprețuim expresiile noi (dar scripturale) de laudă și închinare; în loc de aceasta, ar trebui să ne alăturăm lor.

O biserică câștigă ce câștigă experiențe noi cu Dumnezeu prin intermediul laudei trebuie să se pregătească pentru rezultate. După cum Isaia 54:1-3 ne arată, pot exista trei domenii de victorie. Primul este abundența de noi convertiți: „*căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate*”. Al doilea va fi nevoia unui program de construcție care să cuprindă creșterea bisericii: „*lărgeste locul cortului tău și întinde învelitoarele locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țăruii!*” Iar al treilea rezultat va fi un program de misiune mai amplu: „*sămânța ta va moșteni³⁴ Neamurile*”.

Pentru a obține aceste rezultate importante noi ar trebui să îndemnăm fiecare membru al bisericii să învețe cum să bate din palme, să cânte, să strige, să danseze, să-și ridice mâinile și să se aplece în momentele adecvate. Dacă ei se simt stânjeniți sau sunt concentrați asupra lor, îndeamnă-i să practice aceste nouă expresii de laudă și închinare când sunt singuri cu Domnul. Odată ce reușesc să răzbată în lauda și închinarea din devoțiunea particulară, nu le va fi greu se exprime când sunt într-un serviciu public.

³³ „Va moșteni”, în conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

³⁴ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

Cheia numărul 2: înțelegerea laudei și închinării

Care este diferența dintre laudă și închinare? Ambele sunt activități similare și adesea este greu să distingem între ele. Următoarele explicații și contraste vor facilita furnizarea unei înțelegeri simplificate a naturii și folosirii lor.

Cuvintele din Biblie pentru „laudă” pot fi traduse ca „a se fâli cu, a celebra, a aproba, a admira, a lăuda”. Lauda poate fi descrisă ca o celebrare voioasă, simplă, a lui Dumnezeu.

„Închinarea” se poate traduce prin cuvinte ca „a fi reverențios față de, a adora, a se pleca, a exprima devoțiunea”. Închinarea poate fi descrisă ca o activitate spirituală mai profundă decât lauda, căci ea implică și comuniunea cu Dumnezeu.

Sfintele Scripturi spun clar că oamenii pot fi vrednici de laudă. În Proverbe 31:30 citim că „*femeia care se teme de Domnul va fi lăudată*”. Cu toate acestea, Scripturile spun la fel de clar că numai Dumnezeu este vrednic de închinare³⁵!

Lauda se exprimă în general ca răspuns față de acțiunile sau lucrările lui Dumnezeu³⁶. Ca atare, este mai ușor să începem cu lauda decât cu închinarea, căci ea este direcționată spre lucrările exterioare ale lui Dumnezeu, care sunt mai ușor vizibile. Închinarea, pe de altă parte, este exprimată față de natura sau ființa lui Dumnezeu³⁷. Ca atare, poate fi mai greu să începi cu închinarea, căci ea este direcționată spre inima lui Dumnezeu, care este mai greu de văzut.

Lauda folosește mai multă acțiune fizică și prezintă următor ritm sau un tempo mai vioi, mai rapid³⁸. Aceasta ajută credinciosul să se Îl evoce pe Domnul și să se concentreze pe deplin asupra Sa. Închinarea folosește mai puțin acțiunile fizice și ritmul și, în anumite cazuri, nu folosește deloc ritmul³⁹. Acțiunile carnale sunt smerite și se liniștesc când intrăm în prezența glorioasă a lui Dumnezeu, astfel încât toată atenția noastră este îndreptată spre *El*. Zaharia 2:13 revelează această atitudine de închinare reverențioasă atunci când proclamă: „*Orice făptură să tacă înaintea DOMNULUI căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!*”

O altă diferență constă în faptul că persoana pe care o lăudăm nu este necesar să fie prezentă⁴⁰. Totuși, pentru a ne închina cuiva în mod adecvat, persoana trebuie să fie prezentă⁴¹. Drept rezultat al acestei diferențe, noi putem începe să Îl lăudăm pe Domnul în afara prezenței Lui manifestate. Aceasta este situația din care începem majoritatea serviciilor de închinare. Majoritatea acestor servicii nu încep cu manifestarea prezenței Domnului decât dacă s-au făcut multe rugăciuni înainte de serviciul divin sau dacă muzicienii au cântat deja sub ungera divină și au adus prezența Domnului în sanctuar. Multe servicii încep printr-o răceală pe când se fac pregătirile pentru lauda Domnului. Totuși, în timp ce putem „începe” să Îl lăudăm pe Domnul *fără* prezența Sa manifestată,

³⁵ Studiază Matei 4:10; Fapte 10:25,26; Apocalipsa 22:8,9.

³⁶ Studiază Psalmul 7:17; 21:13; 42:5; 106:2; 118:21 și 139:14.

³⁷ Studiază Exod 34:5-8; Ioan 9:35-38.

³⁸ Studiază Psalmul 149:1-3; 150:3-5; 30:11,12.

³⁹ Studiază Psalmul 95:6; Apocalipsa 7:11; Matei 2:11.

⁴⁰ Citește Proverbe 31:31; 1 Corinteni 11:2; Eclesiastul 4:2.

⁴¹ După cum s-a văzut în Matei 2:2; Marcu 5:6; Exod 34:5-8.

lauda noastră ne poate face *să intrăm* în prezența lui⁴². Apoi, odată ce am intrat în prezența lui Dumnezeu, putem trece de la laudă spre începerea închinării⁴³. De aceea, ordinea obișnuită pentru serviciul de închinare este, mai întâi, lauda și, apoi, închinarea.

Această progresie fundamentală de la laudă la închinare este exprimată și în Cortul lui Moise. Acolo erau experiențe sau niveluri diferite de întâlnire cu Dumnezeu, care ne învață principiile spirituale care sunt încă relevante pentru noi, astăzi. După cum israeliții trebuiau să intre pe porțile incintei pentru a veni și a se închina, și noi trebuie să facem anumiți pași pentru a ne apropia de Dumnezeu.

Pentru a intra prima dată în curtea exterioară, Psalmul 100:4 ne spune să „*intrăm cu laude pe porțile Lui*”. Noi putem face aceasta în mod spiritual, la începutul serviciului prin activități inaugurale cum ar fi aducerea de mulțumiri, rugăciuni, citirea unui pasaj scriptural sau printr-un îndemn. Apoi, în timp ce intrăm în experiențele spirituale prefigurate de curtea exterioară, putem aduce sacrificiul de laudă⁴⁴ după cum și israeliții aduceau jertfele lor în curtea exterioară.

De obicei, prezența Domnului se manifestă prin cântările și laudele noastre. În acest moment, noi intrăm în Locul Sfânt al cortului. Acesta era un loc împrejmuț și acoperit care simbolizează că noi suntem împrejmuți și acoperiți de prezența Domnului. Această manifestare a prezenței lui Dumnezeu care are loc când intrăm în Locul Sfânt este confirmată în mod suplimentar de faptul că cei care intrau în Locul Sfânt vedeau că toate lucrurile erau luminate de sfeșnicul de aur. Aceasta vorbește despre prezența radioasă a Duhului Sfânt. Aici, când intrăm în Locul Sfânt și simțim prezența lui Dumnezeu, putem face tranziția de la laudă la închinare. După cum spune Psalmul 132:7: „*Haidem la locuința Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui!*”

Pe măsură ce începem să intrăm în comuniune personală cu Dumnezeu, închinarea noastră poate începe să fie „în duh”.

Dacă vrem să ne apropiem chiar mai mult de Dumnezeu atunci trebuie să înaintăm spre sanctuarul interior, numit Locul Preasfânt. Pentru a intra acolo, trebuie să trecem prin perdeaua dinăuntru, care simbolizează moartea firii carnale⁴⁵. Acolo, în Locul Preasfânt descoperim că omul nu face nicio activitate cu excepția intrării o dată pe an a marelui preot pentru a stropi sângele ispășitor, iar aceasta simbolizează lucrarea terminată a lui Hristos⁴⁶.

Aceasta se afla în opoziție cu curtea exterioară unde se depunea un efort omenesc istovitor în privința depunerii sacrificiilor animale, urmată de spălarea la ligheanul de aramă. În Locul Sfânt se realizau sarcini mult mai ușoare, căci preoții înlocuiau pâinea, depuneau tămâie pe altar și pregăteau candelile. Dar în Locul Preasfânt activitatea *umană* era înlocuită de activitatea lui *Dumnezeu*, în timp ce Domnul își revela slava și vorbea de pe scaunul îndurării. Nu *omul* căuta să se întâlnească cu Dumnezeu: în Locul Preasfânt, *Dumnezeu* se întâlnea cu *omul*. După cum Domnul a declarat în Exod 25:22: „*Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului*

⁴² Vezi Psalmul 100:4; 95:2.

⁴³ Studiază Psalmul 132:7 și Matei 28:9.

⁴⁴ Evrei 13:15.

⁴⁵ Studiază Marcu 15:37,38 și Evrei 10:20.

⁴⁶ Studiază Evrei 4:14; 9:11,12.

ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel”.

În mod similar, dacă intrăm spiritualicește în Locul Preasfânt, descoperim că toate activitățile omenești trebuie smerite și făcute cu tăcere înaintea Sa. *Dumnezeu*, este Cel care realizează toate activitățile când Se întâlnește cu noi, ne vorbește și ne revelează slava Sa. Acolo, când se revelează *șekinah*, prezența Lui slăvită, inimile noastre se umplu de dragoste și de comuniune cu El și toată făptura tace înaintea Domnului⁴⁷.

Cheia numărul 3: numerologia biblică și muzica

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a creat toate lucrurile, inclusiv muzica, pentru a se conforma legilor științifice și spirituale. Când studiem Sfintele Scripturi, este clar că numerele pot avea semnificație sau înțeles spiritual. Acum vom vedea modul în care semnificația spirituală a numerelor din Biblie corespunde și semnificației științifice a numerelor muzicale.

Muzica se formează când ceva (o coardă, un tub, corzile vocale etc.) vibrează aerul. Când vibrațiile unei note sunt înjumătățite sau dublate, ea se va auzi, dar va fi cântată pe o octavă superioară sau inferioară.

În cadrul fiecărei octave sunt șapte note în scara diatonică (*do, re, mi, fa, sol, la, si*). Acestea sunt cântate pe clapele albe ale claviaturii. În Biblie, șapte este cifra întregului, desăvârșirii și odihnei și, în mod similar, șapte note încheie scara noastră. În Biblie, opt vorbește despre noi începuturi și, în mod similar, nota a opta începe o octavă nouă.

Când se adaugă și semitonurile (clapele negre ale claviaturii) obținem ceea ce se numește scară cromatică. Aceasta, care include toate sunete de pe claviatură, are 12 sunete. Acestea guvernează toată muzica și, în mod similar, aflăm că 12 este numărul dumnezeiesc al guvernării. (aceasta se poate vedea în cele 12 triburi ale lui Israel, în cei 12 apostoli ai Bisericii, în cele 12 ore din fiecare zi și noapte și în cele 12 luni ale anului.)

Un alt mod în care legile spirituale ale lui Dumnezeu și ale creației naturale urmează tipare similare se poate vedea când combini 3 note pentru a forma un acord simplu. Această triadă (trison) alcătuită din contopirea celor 3 note pentru a forma un acord este ca Trinitatea Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, care, împreună, sunt Dumnezeu.

Prima notă a unui acord este nota de început (tonică), întocmai cum Tatăl este începutul tuturor lucrurilor. A doua notă este numită în muzică nota „mediantă (terța)”, întocmai cum Fiul este numit Mijlocitorul. A treia notă a fiecărui acord este numită „dominantă (cvinta)”, întocmai cum Duhul Sfânt trebuie să ne domine sau să ne conducă.

Există două stări ale acorduri de bază: starea majoră și cea minoră. Acordurile majore au un sunet „fericit” sau mai luminos, pe când acordurile minore sună „trist” sau mai sumbru. Aceasta ne vorbește despre diferența dintre Ceruri (unde totul este bucurie și veselie) și Pământ (care se află sub păcat și necaz, din cauza păcatului). Muzica acestei lumi accentuează muzica tristă în tonalități minore. Chiar și păsările și regnul animal ne confirmă aceasta. Oamenii de știință au

⁴⁷ Vezi Habacuc 2:20; Psalmul 46:10; 1 Corinteni 1:29.

analizat cântecele păsărilor și animalelor, chiar și ale balenelor din mări și au descoperit că toate cântă în scale minore. De la căderea lui Adam, există o tristețe care a pătruns în lume, după cum putem studia în Romani 8:20-22. Lucrul acesta se reflectă și în muzica lumii. Noi trebuie să fim atenți la melodiile care au prea multe acorduri minore, căci 2 Corinteni 7:10 ne avertizează că „întristarea lumii aduce moartea”.

Diferența muzicală dintre un acord major și unul minor este acela că nota mediană sau mijlocie se cântă mai jos. Acest fapt natural are și o aplicație spirituală. După cum nota mediană cântată mai jos formează un acord trist, minor, tot astfel a fost un timp când Hristos, Mijlocitorul S-a coborât până când a devenit un om al durerii. Pentru a ne răscumpăra din blestemul păcatului, Hristos a descins din bucuriile Cerului pentru a deveni un om pe Pământ. El a luat asupra Sa suferințele și păcatul nostru și a murit pe cruce pentru a ne putea ridica din necazul și păcatul nostru atunci când El a fost sculat dintre cei morți și înălțat la Ceruri. Acum, noi am fost înviați împreună cu Hristos și așezați în locurile cerești, iar Mijlocitorul nostru ne-a ridicat din păcatele și robia noastră și a făcut ca bucuriile Cerului să devină noua noastră cântare! Aceasta este comparabilă cu felul în care, când este înălțată, nota mediană sau mijlocie a acordului va ridica acordurile minore triste pentru a deveni o muzică majoră voioasă.

Atunci când descoperim modul în care fiecare dintre cele 12 sunete ale claviaturii pot fi cântate atât pe scări majore, cât și minore, putem face o altă paralelă: există 24 de tonalități în care este scrisă toată muzica. Aceste 24 de chei sunt folosite de secole de către compozitori care și-au numit adesea muzica în conformitate cu tonalitatea în care a fost scrisă. Exemplele includ Simfonia nr. 4 în do major de Mendelssohn, Concertul nr. 5 în re major de Handel, și Simfonia nr 9 în re minor de Beethoven.

Aceste 24 de tonalități – 12 tonalități majore și 12 tonalități minore – alcătuiesc plinătatea întregii expresii muzicale. Ele pot fi comparate și cu expresiile depline ale închinării pe care le vedem atât în Templul lui Solomon, cât și în închinarea Cerului. În 1 Cronici 25 erau 24 de grupuri de închinare pe care regele David le-a organizat pentru închinarea în Templul lui Solomon, în timp ce Apocalipsa 4:10 ne spune despre cei 24 de bătrâni din jurul Tronului, care se închină lui Dumnezeu. Cele 24 de tonalități ale expresiei muzicale depline pot fi puse în paralel cu cele 24 de grupuri de închinare și cu cei 24 de bătrâni, care vorbesc despre plinătatea închinării, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament.

Aceeași corelare poate fi văzută când ne uităm la cele 24 de ore care alcătuiesc o zi întreagă. Închinarea ar trebui exprimată prin toate cele 24 de tonalități ale muzicii, după cum ar trebui exprimată prin toate cele 24 de ore ale zilei. Aceste 24 de ore includ 12 ore ale zilei, respectiv nopții, după cum cele 24 de tonalități includ, fiecare, 12 tonalități majore și 12 tonalități minore. Cele 12 tonalități majore mai „luminoase” vorbesc despre cele 12 ore ale zilei, în timp ce cele 12 tonalități minore, mai „întunecate” corespund celor 12 ore ale nopții. Închinarea deplină înaintea lui Dumnezeu va include nu numai timpurile mai luminoase, mai fericite ale vieții noastre, ci și experiențele mai întunecate, mai triste, pe care noi, toți, le înfruntăm uneori. Dacă putem fi ca Iov, care s-a închinat lui Dumnezeu în vremea întunecată a sufletului său, ca și în timpurile de bucurie și binecuvântare, putem deveni învingători deplini pe care Satan însuși nu a reușit să îi biruie!

Alte paralele între numerele biblice și muzică pot fi văzute când ne gândim la modul în care notele suplimentare pot fi adăugate la un acord de bază. Acestea vor schimba tonul acordului.

Când adaugi o a patra notă la unui acord, produci sunetul septimei. Acest fel de acord sună foarte odihnitor și relaxant, similar cu înțelesul biblic al numărului 7 care vorbește despre intrarea în odihnă⁴⁸.

Dacă se adaugă o a cincea notă la acordul de bază se obține nona. Din punct de vedere scriptural, noi descoperim că numărul 9 se referă la lucrarea Duhului, căci există cele nouă daruri și cele nouă roade ale Duhului⁴⁹. Al nouălea acord sună înălțător și poate aduce o eliberare proaspătă a Duhului când se folosește cu gust în închinare. Este interesant că acest acord a început să fie folosit pe larg de către muzicieni numai la începutul secolului al XX-lea, cam în timpul în care experiența pentecostală a fost restaurată Bisericii mondiale.

Alte două forme de acord, al unsprezecelea (undecima) și al treisprezecelea (duodecima), au asupra ascultătorului un efect negativ. Ele sună zgomotos și disonant și, de fapt, lumea muzicii laice le-a denumit „acorduri rebele (disonante)”. Această evaluare se potrivește înțelesului biblic al acestor numere, întrucât ambele amintesc simbolic despre rebeliune: Iuda s-a răzvrătit și i-a părăsit pe ceilalți 11 apostoli, în timp ce prima menționare biblică a numărului 13, din Genesa 14:4, vorbește despre rebeliune.

În timp ce vedem paralele dintre legile științifice ale muzicii și semnificația spirituală a numerelor biblice, fie să primim încurajare proaspătă pentru a-L adora pe Domnul pentru înțelepciunea Sa. De asemenea, să învățăm cum să aplicăm această înțelepciune, pentru a folosi muzica mai eficient pentru înaintarea Împărăției Sale!

⁴⁸ Genesa 2:2.

⁴⁹ Galateni 5:22,23; 1 Corinteni 12:8-10.

Capitolul al VI-lea

MUZICA ȘI ÎNCHINAREA ECHILIBRATE

O cheie foarte importantă pentru creșterea noastră spirituală depinde de modul în care învățăm să păstrăm un echilibru corect în diferitele domenii ale vieții noastre. Sfintele Scripturi revelează că Domnul ne-a creat pe noi și capacitatea noastră de a ne închina cu această nevoie de echilibru. Aceasta ne va arăta o altă lecție importantă din tema despre care învățăm, anume cum să ne închinăm în adevăr.

Omul tripartit

Când în Genesa 1:26, Domnul a zis „*Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră*”, El l-a creat pe om din trei părți, ca El Însuși. Apostolul Pavel a vorbit despre aceasta în 1 Tesaloniceni 5:23, când a zis că fiecare din noi este compus din duh, suflet și trup. Această compoziție este ilustrată pe rândul întâi din diagrama de mai jos.

Apostolul Pavel a învățat și faptul că omul spiritual trebuie să fie călăuzit de Duhul Sfânt, Care sălășluiește în Duhul fiecărui creștin născut din nou⁵⁰. Atunci, Duhul Sfânt, lucrând prin duhul nostru omenesc, poate îndruma sufletul nostru pentru a deveni preocupați de cele duhovnicești⁵¹. Mai mult, Duhul Sfânt poate lucra prin duhul și sufletul nostru pentru a îndruma și trupul nostru, care, atunci, poate face ca viața noastră, în întregime, să devină duhovnicească⁵². Acest lucru se află în opoziție cu un creștin carnal, care este călăuzit numai de firea pământească. Mai mult, dacă viața unui creștin este dominată de sufletul său, dacă nu este ținut sub control de către Duhul Sfânt care lucrează prin duhul său, atunci el nu se poate maturiza, ci rămâne un om sufletesc, deci stăpânit de sentimentele sau de intelectul său.

⁵⁰ Romani 8:9,14.

⁵¹ Romani 8:5,6.

⁵² Romani 8:11-13.

Trinitățile om – închinare - muzică

TRINITATEA UMANĂ (1 Tes. 5:23)	„ DUHUL vostru	SUFLETUL vostru	Și TRUPUL vostru să fie păzite întregi”
PRIORITATEA ÎNCHINĂRII (Deut. 6:5)	„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată INIMA ta,	cu tot SUFLETUL tău	și cu toată PUTEREA ta”
TRINITATEA MUZICII	MELODIA: nota conducătoare pe care o urmează duhul	ARMONIA: Notele adăugate care vizează sufletul	RITMUL sau BĂTAIA care vizează sau controlează trupul
REZULTATELE:	EDIFICĂ Duhul	ÎNCÂNTĂ sufletul	STÂRNEȘTE trupul
MUZICA SPIRITUALĂ ECHILIBRATĂ (Ps. 68:24-25)	„În frunte merg cântăreții”: în primul rând, MELODIA. Cântecul (melodia) trebuie să conducă	„apoi, cei ce cântă din instrumente”: în al doilea rând, ARMONIA; ea trebuie să urmeze și să suțină	„în mijlocul fetelor care sună din timpane”: în al treilea rând, RITMUL (subordonat primelor două)
STILURI DE MUZICĂ ce accentuează acest echilibru	Muzica creștină spirituală (Ef. 5:19; Col. 3:16); de asemenea, o anumită muzică născută de o cultură sau o influență creștină (Mat. 5:13).	Muzica soul, jazz, blues, psihedelică, cântecele emoționale, de dragoste, patriotice	Muzica rock, disco, rap, heavy metal; de asemenea, muzica păgână: hindusă, africană și voodoo

Închinarea tripartită

Același principiu ne arată ordinea care ar trebui să existe în închinarea noastră. Închinarea spirituală trebuie să înceapă în duhul nostru, să fie apoi exprimată prin sufletul nostru și să continue a fi exprimată prin trupul nostru. Noi învățăm aceasta din ceea ce Domnul Isus a zis că este cea mai mare poruncă din Vechiul Testament, în Deuteronom 6:5: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta [sau trupul tău]”. Inima noastră se poate implica în închinare atât de tare, iar sufletul nostru se poate alipi atât de deplin încât putem să folosim și toată puterea noastră pentru a-L iubi pe Domnul și a ne închina Lui! Regele David a fost un exemplu al acestei expresii complete de închinare când a dansat înaintea Domnului cu toată puterea lui, după cum este consemnat în 2 Samuel 6:14. Dar dacă un om caută să aducă o închinare exprimată prin trup sau prin suflet, dar care nu vine din inimă (sau din duh), atunci această

închinare dezechilibrată nu va fi acceptabilă lui Dumnezeu. El dorește doar închinarea care este „în duh și în adevăr”. Rândul al doilea al diagramei ajută la ilustrarea acestei idei.

Muzica tripartită

Pe rândul al treilea al acestei diagrame vedem că muzica este compusă din trei părți: melodie, armonie și ritm. Charles Walton, un teoretician al muzicii, un om secular, s-a exprimat astfel în cartea lui *Basic Forms in Music (Formele fundamentale ale muzicii)*: „De-a lungul istoriei muzicii, compozitorii au folosit anumite principii fundamentale ale organizării și structurii, care servesc drept matriță sau cadru pentru prezentarea elementelor materiale ale muzicii: ritmul, melodia și armonia. Din acestea, formele fundamentale s-au dezvoltat în cursul secolelor.”⁵³

După cum am arătat în diagramă, aceste trei părți ale muzicii sunt relaționate la duhul, sufletul și trupul omului.

Melodia este nota conducătoare sau „tonul” muzicii: ea este partea pe care o cântăm de obicei. În timp ce cântăreții pot adăuga note sau armonii extra, linia melodică este totdeauna partea majoră a cântecului. De obicei, muzica este și ea construită pe baza liniei melodice și conduce direcția cântecului.

Melodia unui cântec este lucrul pe care îl urmează duhul sau inima noastră. O melodie creată bine ne poate înălța duhul în timp ce melodia se ridică mai sus. Ea ne poate coborî duhul atunci când melodia descinde și ne poate da un sentiment de împlinire când linia melodică este încheiată. După cum a scris compozitorul german Richard Wagner: „Melodia este limbajul absolut prin care muzicianul vorbește fiecărei inimi”⁵⁴.

Acest adevăr ne este dat ca învățătură prin două versete neo-testamentare. Efeseni 5:19 îndeamnă fiecare credincios: „să cânte și să aducă din toată inima melodii Domnului”⁵⁵. De asemenea, Coloseni 3:16 ne spune: „Cântând lui Dumnezeu cu har în inima voastră”⁵⁶. Aceste versete ne dau confirmarea scripturală că noi cântăm Domnului melodia din inima sau din duhul nostru. De asemenea, vedem că harul lui Dumnezeu (care include ungera Duhului Sfânt) poate fi la lucru în închinarea noastră când cântăm din inimă.

A doua parte a cântecului este armonia: aceasta este o combinație de note sau acorduri adăugate melodiei cântecului, care colaborează pentru a crea „sentimentul” sau dispoziția sufletului nostru, iar aceasta pentru că sufletul nostru (gândirea și sentimentele noastre) se relaționează la armonia muzicii în timp ce compară și judecă amestecul notelor sau conflictul lor. Faimosul artist și inventator Leonardo da Vinci a recunoscut aceasta când a zis: „Știi că sufletul este compus din armonie?”⁵⁷

Când notele sunt combinate pentru a alcătui acorduri majore, se poate produce un sentiment de fericire, după cum și folosirea multor acorduri minore poate face ca muzica să fie percepută ca

⁵³ Charles Walton, *Basic Forms in Music (Formele fundamentale ale muzicii)*, Alfred Pub. Co., Port Washington, New York, New York, USA, 1974, coperta spate.

⁵⁴ Richard Wagner, accesat în 15 august 2005, pe <http://www.schoolmusicmatters.com/resources/quotes.tpl>

⁵⁵ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

⁵⁶ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

⁵⁷ Leonardo da Vinci, accesat în 15 august 2005, pe <http://www.schoolmusicmatters.com/resources/quotes.tpl>

tristă. Alte stiluri de armonii pot avea multe alte efecte asupra minții și emoțiilor noastre, cum ar fi instaurarea păcii, a confuziei, a veseliei sau a tensiunii.

A treia parte a piesei muzicale este ritmul sau tempoul. Ritmul este bătaia pusă în valoare în timpul muzicii pentru a stabili viteza sau intervalul. Aceasta este partea unei piese muzicale la care se relaționează trupul nostru, întrucât trupul însuși este reglementat de multe ritmuri, cum ar fi bătăile inimii și respirația. Noi ne putem folosi trupurile pentru a bate din palme, pentru a bate din picior sau a dansa, căci trupurile noastre se relaționează la muzică prin ritmul cântecului.

Modurile în care diferitele părți ale muzicii interacționează cu diferitele părți ale omului sunt enumerate în rândul al treilea al diagramei. Aceste interacțiuni au fost investigate și despre ele s-a scris încă din vremea grecilor din antichitate. Una din multiplele confirmări ale acestor relații a fost consemnată de Jean Rameau, faimosul compozitor francez și teoretician al muzicii din secolul al XVIII-lea, care scria: „Expresia muzicală a celor fizice se află în bătaie și ritm; ceea ce stârnește emoțiile, dimpotrivă, vine din armonie...”⁵⁸ O definiție simplă a efectelor fundamentale ale acestor trei părți ale muzicii este aceea că melodia poate *edifica* duhul, armonia poate *încânta* sufletul, iar ritmul poate *stârni* trupul, după cum s-a arătat în rândul al patrulea al diagramei.

Aceste trei părți ale unei piese muzicale trebuie să aibă echilibrul corespunzător pentru ca muzica să fie un canal al Duhului Sfânt. Melodia trebuie să conducă armonia și ritmul, după cum duhul nostru trebuie să conducă sufletul și trupul dacă vrem să fim spirituali. După cum o persoană carnală este condusă de firea sa pământească, un cântec carnal va fi condus de ritm sau de bătaie.

De exemplu, poate că ai auzit vreodată o discotecă aflată la mare distanță. Prima parte a muzicii pe care ai auzit-o a fost bătaia sau ritmul puternic. Aceasta este partea proeminentă a muzicii discă, nu melodia cântecului și nici măcar muzica, iar aceasta deoarece muzica disco nu a fost făcută să accentueze înălțarea inimii prin cântec. Acest stil de muzică a fost creat pentru a îndemna la dans, stârnind firea pământească prin bătaia pulsatilă. Stiluri cum ar fi rock-ul, disco și rap accentuează cu toatele bătaia ca fiind partea cea mai zgomotoasă a muzicii, ce are scopul de a stârni și excita firea pământească. De aceasta auzim rareori muzică blândă, calmă cântată pentru exerciții de aerobic, la un concert de rock sau la discotecă.

Pentru a crea muzică, trebuie să conlucreze toate aceste trei aspecte. Totuși, echilibrul acestor ingrediente care conlucrează va motiva natura noastră umană în moduri diferite, fie spre partea spirituală, fie spre cea emoțională, fie spre cea carnală. În mod similar, aceste trei ingrediente trebuie să conlucreze adecvat pentru a forma muzica acceptabilă de laudă și închinare, după cum vedem în rândul al cincilea al diagramei.

⁵⁸ Jean Rameau, *Observations Sur Notre Instinct Pour la Musique et Son Principe (Observații asupra instinctului nostru despre muzică și a principiilor muzicii)*, Paris, 1734, p. 3.

Închinarea spirituală echilibrată

În capitolele anterioare am văzut deja modul în care Domnul l-a folosit pe David pentru a restaura folosirea cântărilor și muzicii unse în vederea închinării. Una dintre revelațiile avute de David a fost cea privitoare la modul în care se poate crea o închinare spirituală echilibrată care va face ca Domnul să vină și să îi cerceteze. Citim că David și-a organizat serviciul de închinare în modul următor:

Ei văd intrarea Ta, Dumnezeule, intrarea Dumnezeului meu, Împăratului meu, în locașul cel sfânt. În frunte merg cântăreții, apoi cei ce cântă din instrumente, în mijlocul fetelor care sună din timpane [tamburine].
Psalmul 68:24-25.

Acestea sunt cele trei părți ale închinării pe care le-a organizat David: mai întâi cântăreții, urmași de instrumentiști, iar cântărețele la tamburină au fost menționate ultimele. Această echipă de închinare a slujit împreună într-un mod care I-a plăcut Domnului și L-a făcut să vină în sanctuar. Aceasta este ceea ce dorim și noi: să vină prezența Domnului și să ne cerceteze în serviciile noastre de închinare.

Prima și cea mai importantă parte a serviciului de închinare consemnat aici este cântecul vocal; acesta ar trebui să fie și partea conducătoare a serviciilor noastre. Congregația se poate alătura închinării din toată inima dacă își poate auzi ușor propria cântare. Acest fapt este foarte diferit de muzica lumească: aceasta nu accentuează cântecul vocal și, uneori, este dificil să auzi toate cuvintele cântecelor întrucât muzica și ritmul sunt foarte puternice. Noi trebuie să fim atenți ca muzica și cântăreții cu microfoane să nu fie atât de sonori încât oamenii să audă cu dificultate ceea ce cântă. Dacă echipa de muzică este prea sonoră, atunci membrii congregației nu sunt îndemnați să se alătore și să cânte din inimă. Membrii sunt îndemnați doar să audă ceea ce face echipa de închinare, iar serviciul de închinare devine o reprezentație, iar congregația devine auditoriul sau spectatori! Echipa de închinare ar trebui să conducă și să îndemne fiecare persoană din serviciu să devină o închinătoare, dar ei nu ar trebui să caute a copleși sau a domina oamenii prin sonoritatea muzicii. Acesta este modul în care multe trupe de muzică lumească încearcă să influențee și să controleze oamenii care îi ascultă.

Ca exemplu al modului în care *nu* ar trebui modelat un serviciu de închinare, îmi amintesc de o biserică la care am fost invitat să vorbesc în urmă cu mulți ani, când fiica mea cea mare avea cam 8 ani. În toiul serviciului de închinare, mi-am plecat privirile spre ea și am văzut că doar stătea acolo fără a cânta. Am încurajat-o, spunându-i că este important pentru noi să cântăm Domnului, dar ea mi-a replicat cu exasperare: „Nu are niciun rost să cânt, taticule: muzica este atât de tare că nu mă aud când încerc să o fac!”

Următoarea parte a serviciului davidic de închinare consta din instrumentalistii care îi urmau pe vocaliști. În închinarea echilibrată, muzica trebuie să urmeze, să susțină și să încurajeze cântarea vocală. Mai întâi, este cântarea vocală care face ca inima (sau duhul) fiecărui om să se

întoarce spre Domnul, dar apoi, fiecare închinător, la rândul său, poate fi încurajat prin muzică să își focalizeze sufletul (gândirea și emoțiile) spre iubirea Domnului.

Ultima parte a serviciului davidic de închinare menționat în Psalmul 68:25, consta din fecioarele care cântau la tamburine; tamburina este un instrument pentru ritm: ea nu adaugă melodie la muzică și are o înălțime foarte redusă a sunetului ce poate fi adăugată armoniei muzicii. Totuși, ea poate adăuga o bătaie sau un ritm care ajută la transformarea serviciului de cântece într-unul mai vioi și mai ordonat.

În cântările și în muzica noastră, noi avem nevoie de o măsură adecvată de ritm, după cum și corpul uman are nevoie de o măsură adecvată de ritm pentru a funcționa. Dacă inima își încetează bătăile sau dacă plămânii încetează a mai respira, murim foarte repede! În mod similar, dacă muzica noastră nu are ritm, ea va fi lipsită de viață, va fi moartă. Dar celălalt dezechilibru este acela că dacă trupul nostru are parte de prea mult ritm, atunci putem avea hipertensiune arterială sau o durere de cap zdrobitoare! Chiar și așa, noi trebuie să fim atenți ca bătaia sau ritmul să nu fie mai puternic sau să nu domine muzica noastră vocală. Ritmul cu care contribuiau tamburinele era ultimul din cele trei părți menționate în închinarea organizată de David în Psalmul 68:25. Această ordine ne arată echilibrul corespunzător pentru secțiunea de ritm din echipele de închinare. Ele ar trebui să aibă un loc subordonat sau mai redus decât cântarea vocală melodică și partea muzicală armonică.

Noi vedem cu claritate acest echilibru corespunzător pentru ritm când examinăm în mod suplimentar modul în care Dumnezeu a întocmit funcționarea corpului uman. Inima bate continuu, iar plămânii respiră, dar, în cea mai mare parte a timpului noi nu suntem conștienți de aceste ritmuri; ele ne servesc în mod silențios, cu excepția timpurilor de antrenament sau stres, când, temporar, vor acționa mai pronunțat. În acel timp de activitate de intensă, poate sesizăm o bătaie mai puternică a inimii sau o respirație mai grea, dar curând după aceea, aceste ritmuri se vor reechilibra pentru a fi servitorii tăcuți ai trupului. În mod similar, în serviciul de cântări, ritmul ar trebui să aibă un rol mai redus, să acționeze ca un servitor neobservat, cu excepția timpurilor de activitate intensă, când muzica poate fi neobișnuit de voioasă, militantă sau sonoră, ca un crescendo pentru cântare. Totuși, în timpul curgerii sale obișnuite, muzica unui serviciu de cântări ar trebui să revină la echilibrul normal, acela în care vocaliștii care cântă melodia, conduc, instrumentiștii, care cântă armonia susțin, iar ritmul servește neobservat.

În timp ce aplicăm înțelepciunea noastră sporită pentru a lua în considerare aceste adevăruri despre muzică, descoperim că muzica lumii este adesea opusă muzicii evlavioase instituite de David. De multe ori muzicienii încep un cântec punându-l pe baterist să stabilească bătaia. După ce ritmul curge, se alătură instrumentele muzicale. Auditorul începe să răspundă la bătaie bătând din palme, mișcându-și trupul sau dansând. Oamenii sunt deja stimulați în ceea ce privește trupul sau sufletul chiar înainte de a începe cântările. Acest tipar – care este opusul închinării davidice echilibrate – este cel după care este adesea modelată muzica lumească. Cu toate acestea, acesta nu ar trebui să fie modelul cântărilor și muzicii pentru serviciile de închinare. Ea ar putea stârni corpurile sau ar putea să ne înveselească sufletele, dar nu acestea sunt scopurile unui serviciu de închinare. Ținta noastră ar trebui să fie aceea ca Dumnezeu și Regele nostru să vină și să ne

viziteze în sanctuar! Totuși, pentru a realiza aceasta, noi trebuie să urmăm închinarea echilibrată pe care profetul David a readus-o poporului lui Dumnezeu.

Orice tip de instrument muzical, dacă este folosit într-un mod echilibrat, poate contribui la închinarea unsă a lui Dumnezeu, dar noi trebuie să analizăm adecvat că unele instrumente sunt întocmite pentru a sublinia părțile muzicii care alcătuiesc mai ușor muzica lipsită de spiritualitate și echilibru. De exemplu, să menționăm bateria: ea contribuie la muzică cu foarte puține tonuri. Scopul ei este acela de a păstra ritmul muzicii în ordine și vioi. Totuși, bateriștii lumii folosesc adesea capacitățile instrumentului lor pentru a supra-accentua ritmul în moduri carnale care pot promova pofta, frustrarea, rebeliunea sau chiar o stare hipnotică (așa cum este adesea folosită în muzica hindusă). Muzicienii creștini neștiutori ai acestor lucruri urmează nebănuitori exemplele și influențele rele care abundă în acest domeniu al muzicii. Instrumentele care accentuează bătaia muzicii trebuie folosite cu prudență pentru a nu domina sau acoperi partea vocală și muzica serviciilor noastre de închinare.

Din cauză că stilurile muzicale promovate adesea de către lume tind spre accentuarea unui echilibru muzical carnal, noi trebuie să luăm aminte la învățăturile apostolului Pavel din Romani 12:2, unde el îndemna:

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Pe măsură ce ne înnoim gândirea, noi creștem și în priceperea și discernerea muzicii, la fel ca în toate celelalte lucruri. Vom învăța să nu ne conformăm lumii, ci să înțelegem mai clar care este voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Aceasta este foarte important, întrucât acest verset sugerează că există categorii sau niveluri diferite ale voii lui Dumnezeu.

Putem înțelege aceste lucruri mai clar analizând următoarele: când un om are copii mici, sunt multe lucruri care nu sunt permise acestora, cum ar fi să se dea pe bicicletă sau să traverseze singuri strada. Uneori, dacă un copil insistă să facă ce vrea, tatăl îi poate îngădui să facă ceva nechibzuit sau chiar periculos. Aceasta este voia *permisivă* (sau acceptabilă) a tatălui, dar nu este voia lui *desăvârșită*. Dacă ne încăpățânăm (ca fiul risipitor din Luca 15) ni se poate permite să facem greșeli costisitoare înainte de a ne învăța să ne încredem și să ascultăm de voia desăvârșită a Tatălui nostru ceresc.

Odată, Domnul mi-a dat o lecție foarte importantă despre modul în care muzica și închinarea dezechilibrate pot afecta spiritualicește un serviciu când eram invitat ca predicator oaspete la o anumită biserică. În timp ce mă aflam acolo, am observat în serviciul lor de închinare ceva ce mi-a tulburat duhul. Cu certitudine că nu era vorba despre o lipsă de talent a grupului care conducea serviciul: cel care îl conducea fusese un faimos muzician jazz-rock înainte de a se naște din nou, iar grupul de muzicieni pe care îi formase era atât de experimentat încât păreau să fie capabili să ducă adunarea oriunde voiau ei...și tocmai aceasta era o parte a problemei! Ocazional, ei duceau oamenii în prezența lui Dumnezeu, dar erau alte momente când controlau direcția serviciului prin talentul lor impresionant și volumul amplificatoarelor lor mari. În acele momente, era greu să simți orice ungeră a Duhului Sfânt în acel serviciu.

În timp ce mă rugam cu privire la această situație, Domnul mi-a deschis ochii duhovnicești și am văzut ce se petrecea în domeniul spiritului⁵⁹: am văzut un demon șezând pe un tron mic deasupra sanctuarului și într-o parte a sa. Am înțeles că era un duh rău care deținea parțial controlul asupra bisericii.

Apoi, am văzut cum demonul începe să cânte la un instrument. Când a început, muzica lui a început să răspândească o influență spirituală în tot sanctuarul. Când această influență a umplut sanctuarul, s-a deschis o ușă în podea, în fundul lăcașului bisericii și am văzut trepte care coborau spre iad. După ce muzica pregătise calea, un rege demonic puternic a urcat, a intrat pe ușă și a început să umble prin biserică.

Înainte de aceasta, mai participasem la servicii de închinare în care Domnul venise pentru a-Și cerceta poporul și mai fusesem în servicii în care devenisem conștient că slăvita închinare făcuse ca îngerii să coboare din Cer pentru a ni se alătura...dar nu mă gândisem niciodată că se poate întâmpla și invers: muzica unsă poate aduce îngerii jos din cer pentru a ni se alătura în închinare, dar și muzica pervertită, coruptă, poate aduce sus demonii din iad!

După aceea, am vorbit cu pastorul și i-am împărtășit preocuparea mea privitoare la amestecul spiritual intens care opera prin echipa de muzică a bisericii. El mi-a dat dreptate că existau unele probleme foarte serioase. Cu toate acestea, apoi s-a uitat la mine cu tristețe și a zis: „Știi chitaristul care conduce echipa? Este tatăl meu. Organista e sora mea, iar bateristul e fratele meu.” În timp ce conversația noastră s-a încheiat prin aceste vorbe, eu știam că voia să spună că nu va încerca să corecteze problema bisericii, căci aceasta putea isca un conflict în familia lui.

Fie ca Domnul să ne ajute pe fiecare dintre noi să avem un discernământ clar în domeniul închinării echilibrate. Împreună cu acesta, fie să avem și o dorință din toată inima de *a urma* cărările neprihănirii pe care ni le arată Dumnezeu. Domnul a depus mărturie: „*Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele*”⁶⁰. Numai dacă vrem din toată inima să facem toată voia lui Dumnezeu va deveni muzica și închinarea noastră puternică și pură, ca muzica lui David! Atunci vom putea să Îl invităm pe Dumnezeu și Regele nostru să vină în sanctuar când ne închinăm și, la fel ca în cazul lui David, muzica noastră poate deveni unsă pentru a izgoni duhurile rele, nu pentru a le invita să vină!

⁵⁹ Prin darul de deosebire a duhurilor, unul din darurile Duhului din 1 Corinteni 12:8-10.

⁶⁰ Fapte 13:22.

Capitolul al VII-lea

CONDUCEREA ÎN ÎNCHINARE

Orice conducător de închinare deține o slujbă foarte importantă dar, totuși, dificilă. Chiar dacă tu, personal, nu ești conducător de închinare sau muzician, este bine ca toți cei chemați în conducerea creștină să dobândească o comprehensiune a complexităților acestei slujbe. Pe măsură ce conducerea combinată a bisericii dobândește mai multă înțelepciune și discernământ, ei pot ajuta tot mai mult la ghidarea celor care sunt chemați la această responsabilitate importantă. Deci, chiar dacă vocea ta sună mai degrabă ca a unei broaște decât a unui înger și nu vei fi niciodată conducător de închinare, fii încredințat că lecturarea acestui capitol îți poate fi, totuși, benefică!

Sunt mulți factori care trebuie să fie bine organizați și direcționați pentru ca un serviciu de închinare să-și atingă ținta și să împlinească toate planurile lui Dumnezeu. În timp ce cântă, conducătorul închinării trebuie să-și alăture muzicienii și să îi conducă împreună cu congregația, foarte asemănător cu dirijorul unei simfonii. Totuși, responsabilitățile spirituale ale acestei slujbe sunt chiar mai mari decât talentul natural și organizarea solicitate. Un conducător de închinare are nevoie de sensibilitate pe palnul spiritual pentru a-i conduce pe toți oamenii în profunzimea prezenței lui Dumnezeu, în timp ce evită piedicile spirituale și biruie opoziția vrăjmașului. Conducătorul de închinare trebuie să fie închinător, organizator, cântăreț, păzitor și războinic spiritual, toate într-unul!

Nevoia de conducător de închinare

Primul lucru pe care trebuie să îl aibă un conducător de închinare este o viziune corectă asupra înțelegerii adevăratului scop al slujbei lui. Această viziune este aceea că el trebuie să fie un închinător care poate ajuta călăuzirii tuturor oamenilor spre închinare. Domnul nostru Isus ne-a spus în Ioan 4:23, că Tatăl caută închinători adevărați. Acest lucru este important pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu, dar, totuși, este important și pentru oameni, iar aceasta pentru că numai pe măsură ce ne închinăm lui Dumnezeu suntem schimbați și devenim tot mai mult ca El⁶¹.

A fi un închinător care îi călăuzește pe alții spre închinare este viziunea care trebuie să prindă inima conducătorului de închinare, căci mulți au o viziune sau o țintă mult inferioară. O ilustrare a unora din aceste ținte inferioare poate fi explicată în modul următor:

⁶¹ 2 Corinteni 3:18; 1 Ioan 3:2.

1. „Majoreta”

Acest tip de conducător de închinare încearcă să motiveze oamenii spre entuziasm și activitate. El sau ea pune semnul egalității între entuziasm și ungere. Acest tip de conducător crede că un serviciu de închinare reușit trebuie să fie dinamic, zgomotos și energic. Dacă un serviciu devine calm sau lent, el crede că există ceva greutate pusă asupra serviciului și că ar trebui să fie mai însuflețit. „Majoreta” încearcă totdeauna să îndemne și să spună congregației ce să facă și încearcă să stârnească oamenii. Am auzit unii conducători care îndemneau oamenii în continuu să se închine în timp ce ei înșiși nu făceau aceasta! Ei încearcă să conducă congregația spre o victorie, dar aceasta poate fi foarte ușor o victorie a entuziasmului carnal, iar nu una produsă de ungere și de adevărata închinare.

2. „Animatorul”

Acest tip de conducător de închinare crede că a făcut o treabă bună dacă reprezentația lui a fost apreciată și tuturor le-a plăcut serviciul divin. Animatorii nu pot discerne între suflet și duh (vezi Evr. 4:12). Drept rezultat, ei țintesc spre a fi pe placul sufletelor oamenilor cu lucruri de genul frumuseții, talentului, umorului și teatrului, în loc să învețe cum să se desfășoare și să slujească în Duh (Fil. 3:3; Zah. 4:6; 1 Cor. 2:1-5). Întrucât animatorul își evaluează performanța pe baza popularității sau succesului său, va tinde să se promoveze pe sine, iar nu pe Domnul și poate căuta să fie pe placul oamenilor, nu pe placul lui Dumnezeu (Gal. 1:10).

Reprezentarea unui „animator” poate urma una din cele două dezechilibre: uneori, el va copia stilul unui conducător de închinare popular și va părea foarte spiritual. Totuși, dacă această tentativă de a fi spiritual nu este adevărata spiritualitate născută prin lucrarea Crucii, atunci ea este numai ipocrizie. El poate părea foarte spiritual când este sub lumina reflectoarelor la biserică, în timp ce viața cotidiană este plină de carnalitate și de păcat!

Celălalt dezechilibru este că un „animator” poate copia tehnicile cântăreților populari lumești sau ale conducătorilor închinării creștine. Dacă unui conducător de închinare îi lipsește discernământul spiritual, el va ținti spre succes bazându-se pe teste externe cum ar fi răspunsul auditoriului, popularitate, creșterea publicului și succesul financiar. Există multe metode lumești și carnale prin care muzicienii nemântuiți dobândesc adesea toate aceste lucruri. Dacă creștinii îi urmează, ei vor dobândi același succes lumesc. După cum Satan L-a ispitit pe Hristos în pustie să dobândească succes lumesc prin pervertirea închinării Lui, conducătorii de închinare și muzicienii de astăzi pot fi confrunțați cu aceeași ispită!

Conducătorii de închinare care sunt „animatori” comit greșeala despre care a avertizat apostolul Pavel în 2 Corinteni 10:12 și 18, când a scris:

„Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere...

Pentru că nu cine se laudă singur, va fi primit, ci acela pe care DOMNUL îl laudă.”

Un conducător de închinare care vrea să dobândească aprobarea deplină a lui Dumnezeu trebuie să învețe din exemplul lui David. El nu arăta în exterior că va deveni un om de mare succes, dar, totuși, Dumnezeu a spus despre el că „DOMNUL nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar DOMNUL se uită la inimă”⁶². Numai pentru că David era un om după inima lui Dumnezeu a fost el ridicat pentru a deveni „Psalmistul plăcut al lui Israel”⁶³. Mai mult, dacă, în mod similar, ne vom focaliza viziunea și închinarea asupra inimii lui Dumnezeu, iar nu asupra distracției naturale și a succesului, atunci am putea beneficia și noi de aprobarea și promovarea pe care David le-a primit de la Domnul.

3. „Profesionistul”

Un conducător de închinare care are această țintă poate fi distras prin faptul că țintește spre excelență, în timp ce uită că scopul lui principal este să se închine Domnului. Talentul muzical și o muncă reușită a echipei sunt importante, dar ele pot deveni un idol. Un conducător de închinare care caută mai presus de toate să fie profesionist poate adesea produce un serviciu talentat și curgător unde închinarea nu se aduce Domnului, ci serviciului de închinare! Aceasta se întâmplă pentru că un om care caută să își promoveze talentul și produsul muzical va ajunge în mod inevitabil să distragă atenția oamenilor de la o închinare din toată inima înaintea Domnului.

Se caută: servicii de închinare, nu concerte de muzică!

Odată, am vorbit într-o biserică în care Domnul mi-a deschis ochii pentru a vedea cât este de important să ai o viziune pură pentru serviciul de închinare. Acest serviciu era condus de un grup de muzicieni care susțineau concerte de muzică creștină. Ei știau că predicatorul oaspete al serviciului (adică eu) era un muzician și un conducător de închinare cunoscut pentru seminariile ținute despre muzică și închinare. Printre alte motive, ei voiau să facă tot posibilul pentru a-și impresiona oaspetele. De fapt, am fost atât de impresionat încât acum menționez întâmplarea peste tot în lume, la seminariile de închinare pe care le susțin.

Serviciul a început cu o „explozie”, căci bateristul s-a lansat în primul cântec. Cel care cânta la ghitară electrică i s-a alăturat repede cu o mișcare convulsivă, scoțând din ghitară lui un sunet de heavy metal. Muzica puternică a continuat în timp ce cântăreții strigau repetat „Să Se ridice Domnul!”, pentru ca adunarea să li se alăture și să repete.

Pe măsură ce serviciul înainta, mi-am dat seama că grupul cânta cântece proprii pe care le cânta de obicei la concertele de muzică. Ei nu cântau cântecele pe care le cunoaștea congregația, iar momentele ocazionale în care congregația încerca să se alăture erau de importanță redusă. Grupul de muzică mergea mai departe, jucându-și reprezentația fie că oamenii din congregație puteau să cânte sau nu, sau doar să bată din palme sau numai să privească! Deși era duminică

⁶² 1 Samuel 16:7b.

⁶³ Fapte 13:22; 2 Samuel 23:1b.

dimineată în lăcașul bisericesc, mi-am dat seama curând că mă aflam la un concert de muzică, nu la un serviciu de închinare.

Pe măsură ce „serviciul de închinare” continua în mare viteză, eu încercam să mă rog și să mă închin și să mă întâlnesc cu Domnul. Știam că în câteva minute voi fi invitat să predic mesajul de dimineată și Îl chemam pe Domnul să trimită ungera Sa peste mine, deși prezența Lui nu se manifesta în serviciul de cântări.

Atunci m-am uitat la soția mea. Am observat că ea nici măcar nu încerca să bată din palme sau să cânte. Mântuire-am aplecat spre ea și i-am zis: „Știu că nu este un serviciu de închinare bun, dar am putea, cel puțin, să încercăm să participăm și să ne întâlnim cu Domnul”. Soția mea a replicat: „Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, nu ai bate din palme și nu ai cânta!” această replică mi-a suscitât atenția și am întrebat-o ce văzuse. Ea mi-a răspuns că Domnul i-a dat o viziune a unui idol mare ridicat deasupra grupului de muzicieni în mijlocul scenei. Ea văzuse că grupul cânta și se închina idolului, iar acesta era propria lor muzică! După ce am predicat, iar grupul a încheiat serviciul cu un cântec final cântat cu dibăcie, conducătorul lor a venit direct spre mine. Am devenit preocupat că mă putea să îmi ceară opinia despre serviciul de închinare, iar eu i-aș fi putut spune lucruri care nu ar fi fost complimente. Totuși, preocupările mele s-au spulberat când a început să vorbească. Primele lui cuvinte au fost: acest serviciu de cântece a fost minunat! „N-am ratat o bătaie. Am știut chiar de când a început bateristul că vom face furori!” A continuat să laude reprezentarea grupului lui de muzică și nu mi-a cerut niciodată nici părerea, nici comentariile.

Chiar dacă soția mea nu ar fi primit acea viziune, devenise foarte evident că talentul lor era un idol pentru grupul respectiv. Atitudinea conducătorului lor în timp ce lăuda reprezentarea grupului era aceeași ca atitudinea întregii echipe în timpul petrecut pe scenă.

Întrucât slujba muzicală desfășurată era orientată spre sine, acest grup nu numai că nu se supunea domniei lui Hristos, dar nu se supunea nici pastorului lor. După câteva luni, pastorul a încercat să reorganizeze serviciile de închinare în unele despre care credea că sunt mai bune. Când grupul de muzică a văzut că nu poate continua să-și facă propria lucrare, membrii săi au părăsit biserica și au provocat o rupere.

Motivele și viziunea noastră pentru a fi conducător de cântări sau muzician în casa Domnului sunt de cea mai mare importanță. Acestea vor ghida tot ceea ce gândim și facem și ne pot face fie să nimerim ținta și să împlinim voia lui Dumnezeu, fie ne pot face să ne urmăm ideile și țelurile noastre omenești. Să alegem să ne desfășurăm în înfăptuirea voii lui Dumnezeu și să căutăm din toată inima să fim închinătorii pe Îi vrea!

Ajutoare practice pentru conducerea unui serviciu de închinare

În timp ce păstrăm în inima noastră viziunea corectă, pentru a deveni conducători de închinare iscusii, noi trebuie să dobândim și multă înțelepciune practică. Pașii următori pot fi de ajutor pentru dezvoltarea unei slujiri pregătite.

1. Pregătirea inimii

Temelia de care avem nevoie fiecare este aceea a unei inimi corecte înaintea lui Dumnezeu. Psalmistul a declarat: „*Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat DOMNUL*”⁶⁴. Pentru a putea funcţiona adecvat în orice slujbă spirituală, ai nevoie de o inimă curăţată de robie. Aceasta nu înseamnă că eşti perfect, dar noi ştim că sângele lui Hristos ne-a curăţat şi putem sta fără ruşine în prezenţa Sa. Dacă cineva nu are această încredinţare, atunci fie trebuie să caute cu sinceritate să obţină această victorie, fie, să pună pe altcineva să conducă serviciul de închinare pentru care li s-a cerut să se roage.

Un alt mod prin care trebuie să îţi pregăteşti inima este acela de a începe să te rogi pentru serviciul următor. Noi ar trebui să Îi cerem Domnului să ne descopere ce vrea să realizeze. Un serviciu de închinare poate fi ca o bătălie, iar un comandant înţelept va căuta să aibă planul de bătălie corect pentru fiecare situaţie. Rugăciunea ne poate ajuta, de asemenea, să avem ungerea când ne ridicăm pentru a conduce serviciul.

De asemenea, trebuie să ne pregătim inimile pentru a fi încrezători în Domnul când stăm în faţa oamenilor⁶⁵. Comandantul armatei care se teme pe frontul bătăliei nu-şi va inspira trupele să-şi dea toate silinţele. Totuşi, dacă Dumnezeu ţi-a pregătit inima aşa cum l-a pregătit pe Iosua, atunci oamenii vor avea încredere şi vor urma conducerea ta. Când stai în faţa oamenilor încredete în Domnul pentru a te ajuta să îi conduci în prezenţa Sa. Zâmbeşte şi fi natural, nu fi ţepăn sau temător!

Un motiv final pentru care trebuie să ne pregătim inima este pentru că vrem să avem bucuria Domnului. Îi conducem pe alţii în ceea ce noi avem deja. La serviciu, nu aduce o inimă îngreunată, plină de poveri şi de probleme: aceasta nu va face altceva decât să le amintească oamenilor de propriile lor probleme. În loc de asta, arată spre Isus!

2. Pregăteşte lista de cântece

Conducătorii de închinare trebuie să îşi pregătească lista de cântece. După cum un predicator ar trebui să se roage şi să pregătească o predică în prealabil, conducătorul de închinare are de făcut multă pregătire pe care trebuie să o facă. Aceasta nu înseamnă că trebuie să urezi mecanic lista exactă în timpul serviciului, după cum un predicator ar trebui să fie capabil de călăuzire din partea Duhului pentru a vorbi despre lucruri pe care nu le-a conceput anterior. Cu toate acestea, chiar dacă schimbi ordinea unui cântec în timpul serviciului, o listă făcută în avans va ajuta întreaga echipă de închinare să funcţioneze mai curgător.

Conducerea unui serviciu de închinare nu este o operaţiune a unui singur individ. Bisericile au muzicieni şi, uneori, au instrumentişti de rezervă sau un cor care ajută la înaintarea serviciului. De obicei, vor avea nevoie în avans de anunţ şi de repetiţii pentru cântece. Dacă biserica ta foloseşte un proiector pentru a arăta congregaţiei cuvintele cântecelor, atunci persoana care operează proiectorul va avea nevoie şi ea de o listă, pentru a-şi face treaba curgător.

⁶⁴ Psalmul 66:18.

⁶⁵ Deuteronom 31:6-8; 2 Corinteni 3:5-6.

Cântecele pe care le alegi pentru listă ar trebui să fie cântate unul după altul și să ajute biserica să meargă pas cu pas în prezența lui Dumnezeu. Înfățișăm câteva modele generale de cântece care pot curge împreună cu direcția și scopul divin.

Cântecele pot fi organizate în conformitate în conformitate cu *cheia muzicală* în care sunt cântate. Trebuie să fi atent să iei nota de început a unui cântec în gama potrivită, astfel încât nicio parte a cântecului să nu fie cântată nici prea jos și nici prea sus. Este greu pentru o congregație să își deschidă inima în laudă și închinare dacă corzile vocale trebuie să fie solicitate în mod dureros!

Fiecare biserică ar trebui să aibă o listă a cântecelor pe care le cântă, împreună cu cheile în care membrii se simt confortabil să le cânte.

Dacă nu aveți capacitatea muzicală să alcătuiți această listă, găsiți pe cineva să o facă pentru voi.

Dacă începeți să pregătiți unele cântece care sunt confortabil de cântat într-o anumită cheie, de exemplu cheia Do, atunci poate veți considera potrivit să căutați mai multe cântece în cheia Do pentru continuarea desfășurării serviciului. Puteți cânta aceste cântece unul după altul fără a aștepta ca muzicienii să vă dea o nouă cheie a cântecului. Din punct de vedere muzical acesta este cel mai simplu mod de a continua desfășurarea serviciului. Dacă vreți să cântați câteva cântece într-o cheie diferită, este, de asemenea, foarte convenabil să alegeți cântece în următoarea cheie. De exemplu, după câteva cântări în cheia Do pot fi intonate câteva în cheia Re. Aceasta poate ridica pe nesimțite serviciul de închinare la un nivel superior, nou, fără a deruta serviciul de cântări.

Un al doilea mod în care poate fi organizat un serviciu de închinare pentru a obține o curgere este acela de a avea o *temă* sau un *subiect* al cântărilor. Domnul poate vrea să accentueze o temă prin cuvintele cântărilor. Unele teme care cuprind multe cântări, includ: bucuria, mântuirea, eliberarea, Sionul, râul lui Dumnezeu, războiul, sângele lui Hristos, victoria, precum și multe altele. Dacă Domnul îți întipărește în inimă o temă în timp ce te pregătești pentru serviciul de închinare, ea poate fi mesajul cheie pentru acel serviciu. Uneori, predicatorul va avea aceeași temă pentru predică. În acest caz, serviciul de închinare poate ajuta la pregătirea oamenilor și poate confirma mesajul astfel încât Domnul poate acționa într-un mod mai mareț în acea întrunire.

Un serviciu de închinare care se desfășoară cu o temă zămislită de Duhul Sfânt poate elibera binecuvântări mari. Îmi amintesc de un serviciu pe care l-am condus la dedicarea unei case, unde am simțit că ar trebui să cântăm multe cântări despre sângele lui Isus. În timp ce ne închinam Domnului am proclamat curățarea prin sângele lui Hristos până când am simțit că prezența lui Dumnezeu s-a coborât pentru a curăța casa și proprietatea.

După câteva zile, soțul femeii a avut o experiență neobișnuită: în timp ce ea era creștină, soțul ei era jucător de noroc și bețiv. În timp ce el stătea în curte, din curtea vecinului a auzit voci care îl chemau. Ele spuneau: „Hai încoace, vom bea, vom juca și ne vom distra”. Soțul a auzit vocile cu claritate dar acolo nu era nimeni! Demonii care îl controlau adesea erau cei care strigau după el. Atunci, el i-a întrebat: „De ce să sar eu gardul în curtea vecinului? De ce nu veniți voi încoace?” Demonii i-au replicat: „Nu putem trece gardul, este prea mult din sângele lui Isus pe partea ta!” Acel serviciu de închinare a atras protecția lui Dumnezeu asupra femeii și a familiei ei într-un mod remarcabil, iar la scurt timp după aceea, soțul ei a devenit creștin și a trăit mulți ani o viață evlavioasă.

Un alt mod de a organiza un serviciu de închinare, pe care l-am discutat deja, este trecerea de la **laudă la închinare**. Acesta este un model general bun pentru serviciile noastre. Totuși, să ne amintim că acest model este doar o linie călăuzitoare care nu trebuie urmată în mod legalist. Poate că într-un anumit serviciu Domnul vrea să fie accentuată lauda și să nu fie închinare. Alteori, inimile oamenilor pot să fi fost deja pregătite, poate prin rugăciune sau de către muzicienii care cântau înainte de serviciu, astfel încât serviciul poate începe cu închinarea. În alte ocazii, dacă în serviciu s-au manifestat robia sau lăncezeala, atunci este bine adesea să cântați la sfârșit un cântec de laudă, înainte a continua cu restul serviciului.

În mod similar, serviciile de închinare pot fi adesea organizate corespunzător pentru a trece de la **cântece mai vioaie la unele mai lente**. Cântecele mai iuți pot ajuta ca oamenii „să se trezească” la început și îi încurajează să înceapă a se bucura. Totuși, odată ce ei au început să se întâlnească cu Dumnezeu, cântecele mai lente, de închinare, permit de obicei persoanei să se concentreze mai atent la comuniunea sa cu Dumnezeu.

Un model similar poate fi luarea în discuție a pregătirii unei liste de cântece punând mai întâi **cântecele pentru noi înșine, iar apoi cântecele pentru Domnul**. Uneori începem un serviciu cu cântări prin care ne întâmpinăm unii pe alții: poate dăm mâna și exprimăm acceptare și dragoste față de alții care participă la întrunire. Alteori, poate că ne vom îndemna unii pe alții cântând texte care au un mesaj direcționat spre noi: poate că zicem că ar trebui să începem cu toții să Îl lăudăm pe Domnul sau să intrăm toți în războiul spiritual. Acestea sunt, toate, cântece pe care ni le cântăm nouă și altor membri ai bisericii. Am putea denumi aceasta „exortare orizontală” sau „slujba Trupului”. Aceasta poate servi unui scop valoros de unificare și încurajare a participanților la serviciul de închinare. Totuși, țelul superior al serviciului ar trebui să fie ca noi să îl încheiem cu ochii ridicați spre Ceruri și cu inimile care L-au întâlnit pe Domnul în mod personal. Aceasta se poate numi „închinare verticală” sau „slujire înaintea Domnului”.

Dacă nu suntem pricepuți în acest domeniu de selecție a cântecelor, ne putem alege cu un serviciu foarte confuz. Putem trece în mod repetat între cântece adresate sfinților de pe Pământ și cele adresate lui Dumnezeu din Ceruri, până simțim că urcăm și coborâm repetat într-o cursă de montagne russe! Ar fi asemănător și cu încercarea de a sări din curtea exterioară în Locul Sfânt și înapoi între cântece.

O sugestie finală pentru pregătirea unui serviciu divin este aceea de a folosi cântece care sunt **un adevăr prezent** sau au **o ungere proaspătă**. Scrie titlurile cântecelor care au dat rezultate pozitive în ultimele servicii de închinare și amintește-ți cântecele care te-au însuflețit recent. Poate că uneori te trezești dimineața având în inima ta un cântec. După cum menționează psalmiștii în Psalmii 42:8 și 77:6, Dumnezeu ne poate da „o cântare noaptea”. Chiar în timp ce dormim, Duhul Sfânt poate să ne inspire inimile să cânte, iar când ne trezim, este înțelept să ne amintim ce cântec ne-a dat Duhul Sfânt. Dacă noi pregătim conducerea unui serviciu de închinare, poate că acea cântare de noapte ne-a fost dată ca un cântec-cheie pentru serviciul următor.

3. Fii un bun conducător!

Un conducător de închinare ar trebui să fie ceea ce spune acest titlu: un conducător, iar nu o persoană care urmează! Tu ai responsabilitatea de a conduce întreaga echipă de închinare și congregația spre întâlnirea cu Domnul. Un conducător nervos, care acționează timid și care mormăie, leșinat, niște directive, nu va inspira încredere în conducerea lui.

Dacă conduci un serviciu de închinare, dă directive clare pentru ca toți să înțeleagă încotro îi îndreptăm. Aceasta va ajuta oamenii să se deplaseze împreună în aceeași direcție, fără confuzie. Vorbește clar când ai de dat directive. Când începi un cântec, îl poți începe prin a bate din palme, a cânta tare sau a-ți flutura mâna. Poți ajuta la stabilirea ritmului cântecelor prin bătaia din palme, folosirea unei tamburine sau fluturarea mâinii. Dacă vrei ca lumea să ți se alăture într-o acțiune (cum ar fi ridicarea mâinilor sau dansul) atunci spune aceasta în prealabil, fie înainte de a începe cântecul, fie într-un moment mai liniștit, când lumea nu cântă.

Dacă vrei să se repete un refren, continuă, pur și simplu să cânti sau folosește un gest al mâinii cu semnificația că îl repeți. Când vrei să oprești cântecul, poți să te oprești din bătaia din palme și să rămâi în tăcere și calm sau poate îți ridici mâna deschisă, pentru a capta atenția tuturor. Dacă vrei să conduci oamenii în închinare spontană, îți poți ridica mâinile înainte de sfârșitul refrenului, îți poți închide ochii și poți începe să te închini, eventual făcând un pas în spate de la microfon .

Poate vei avea nevoie să stabilești un sistem de semnale cu persoana care se ocupă de proiecția textelor. Serviciile de cântece sunt adesea distrase când un cântec nu este proiectat rapid sau sunt scrise cuvintele greșite. Dacă ai un semnal tacit pe care îl dai persoanei de la proiector sau de la computer (poate un semn făcut cu capul sau o răsucire a mâinii) atunci o poți anunța în avans că trebuie să fie gata să expună următorul cântec. Asigură-te că persoana care operează proiectorul continuă să te privească pentru directive. Dacă își închide ochii prea mult pentru a se închina Domnului, ar putea rata directivele tale și ar sfârși prin a distrage întreaga biserică.

Semnalele pe care eu le folosesc cu cei de la proiecție sunt contactul vizual cu ei și răsucirea mâinii înseamnă timpul unui refren, pentru a le arăta că este ultima dată când repetăm cântecul și că trebuie să fie gata să proiecteze următorul cântec. Dacă vreau să sar peste un cântec și să trec la următorul de pe lista mea, îmi dau mâna pe spate și îmi ridic două degete, pentru a arăta că vom trece la al doilea cântec. Iar dacă vreau să mă întorc la cântecul anterior, îmi scutur mâna în sens opus, în față și în spate, pentru a le semnala să pregătească repetarea cântecului anterior.

4. Fii un bun urmaș!

În timp ce conducătorul de închinare trebuie să învețe cum să conducă bine, o cheie foarte importantă pentru a fi un conducător bun este aceea de a fi un urmaș bun. Dacă nu ești pastorul senior al bisericii, atunci trebuie să știi ce vrea conducerea bisericii să faci. Vor conducătorii un serviciu de închinare scurt? Atunci păstrează-l scurt! Tu conduci sub autoritatea pastorului, a conducătorului de serviciu și a dirijorului muzicii. Dacă ei au încredere în slujba ta și îți dau

libertatea deplină să conduci serviciul de închinare, atunci caută să îl conduci bine. Dar dacă ești în proces de învățare sau dacă conducătorii ți-au dat deja principiile călăuzitoare pentru conducătorii de închinare, atunci fii înțelept și rămâi la directivele pe care ți le-au dat, oricare ar fi ele. Dacă ți s-a cerut să conduci doar câteva cântări, scurt, atunci nu răpi serviciul, încercând să predici, să procești descoperiri sau să faci o invitație la altar!

De multe ori, conducătorii de închinare se frământă când simt că au primit o călăuzire personală de la Duhul Sfânt diferită de ceea ce conducătorii bisericii le-a cerut să facă: ei nu vor să nu asculte de conducători, dar nu vor nici să nu asculte de Dumnezeu. Aici este momentul în care conducătorii de adunare trebuie să își aducă aminte de faptul că ei, la fel ca ceilalți conducători, se află în procesul de învățare de către Duhul Sfânt. După serviciu discutați despre desfășurarea închinării. Căutați în mod onest să discerneți împreună punctele forte și cele slabe ale serviciului și dacă desfășurarea sa în alt fel ar fi produs rezultate mai bune. În felul acesta, echipa de conducere se poate maturiza în capacitatea sa de conducere a serviciilor. Discutarea acestor lucruri poate da conducerii o idee mai corectă privitoare la ceea ce încerci să realizezi prin conducerea închinării. Poate că vor fi deveni mai flexibili în privința conducerii serviciilor în modul exercitat de tine. Dar chiar dacă nu îți vor conferi libertăți mai multe în privința conducerii, nu ar trebui să preiei controlul în mod independent și să nu ascuți de conducători. Dacă ai făcut tot ce poți pentru a conduce serviciul potrivit directivelor pe care ți le-au dat conducătorii, atunci nu ești cel responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru piedicile puse de restricțiile acelea. Tu ești pe placul Domnului pentru că ți-ai făcut partea cât ai putut de bine în cadrul restricțiilor date.

5. Începerea serviciului de închinare

Dacă începi serviciul chiar de la început, atunci trebuie să captezi atenția congregației și să îi pui pe oameni în mișcare. Acest lucru se poate face prin rugăciune, citirea unui pasaj biblic și/sau îndemnuri.

Dacă alții (pastorul sau muzicienii) au început deja serviciul și au pus oamenii în mișcare, atunci fii simțitor față de conducerea lor în continuare din locul în care au ajuns deja. Un serviciu poate fi ca o cursă cu ștafetă, iar tu trebuie să înțelegi de unde începi să îi conduci. Nu îi duce înapoi la început! Dacă adunarea a cântat deja cântece de laudă înainte ca liderului de închinare să i se predea microfonul, atunci poate că există înțelept pentru conducătorul respectiv să elimine unele din cântecele de laudă de pe lista pe care a pregătit-o. Două servicii de laudă pot fi lungi și obositoare. De asemenea, dacă inimile oamenilor sunt deja pregătite (poate printr-o conferință sau o serie de întruniri) atunci, poate vei simți că poți trece direct la cântece de închinare, fără a începe cu cântecele de laudă.

6. Direcționarea desfășurării

Vrei ca serviciul de cântări să se desfășoare prin acțiunea Duhului Sfânt. În Sfintele Scripturi despre El se spune că este ca vântul, apa și uleiul. Fiecare din acestea au unele modele

de mișcare și, în mod similar, putem învăța cum vrea Duhul Sfânt să acționeze în serviciile noastre de cântări.

Un conducător de închinare trebuie să fie sensibil față de câte ori conduce un cântec. De multe ori, un anumit cântec poate fi o cheie pentru obținerea victoriei într-un serviciu. Dacă ungerea continuă să crească pe măsură ce repeți un cântec, poate vei simți că există bine să îl cânti de mai multe ori. Unele exemple biblice privitoare la cântecele de victorie care au fost folosite repetat într-o zi apar în Exod 15:20-21 și 1 Samuel 18:6-7.

Dacă simți că, la un cântec, curgerea și ungerea descresc, atunci încetează a-l mai cânta și treci la următorul cântec. Poate că va fi o confuzie în muzică, sau poate că este greșit cântecul sau mesajul. Dacă Dumnezeu nu dă ungere unui cântec, atunci trebuie să fim simțitori și, cu smerenie, să nu ne ținem de planurile noastre, ci să continuăm.

Caută libertatea în laudă înainte de a trece la închinare. Dacă nu ai obținut victoria, libertatea sau bucuria, atunci roagă-te repede să primești cheia. Poate victoria va veni printr-un cântec, o rugăciune sau un îndemn. O acțiune (cum ar fi strigătele, dansul sau bătaia din palme) pot adesea ajuta la obținerea victoriei.

Fii atent să îndepărtezi oamenii de lucrurile care distrag acestea pot include oameni care se plimbă, zgomotul din afara sanctuarului sau amplificatoarele sau echipamentul muzical care nu funcționează corespunzător. Păstrează atenția oamenilor îndreptată spre Domnul și cere unora, cum ar fi diaconii sau ușierii să fie gata să se îngrijească de probleme.

Conducătorului de închinare îi revine responsabilitatea de a strânge împreună inimile oamenilor și, apoi, de a le conduce la Domnul. Pentru a face aceasta, adesea ei trebuie să capteze întâi atenția oamenilor și să îi ridice dincolo de gândurile și frământările lor egocentrice. În timp ce serviciul înaintează, ei trebuie să focalizeze atenția oamenilor asupra Domnului, punct în care conducătorul de închinare și echipa lui trebuie să *piardă* atenția oamenilor!

Noi găsim această progresie în slujirea lui Ioan Botezătorul. Când a apărut pe scenă, toți oamenii s-au focalizat rapid asupra slujirii lui dinamice. Totuși, după ce el a pregătit calea și a venit Hristos, Ioan s-a retras din centrul scenei. Când unii din discipolii lui au început să se plângă că slujirea lui nu mai constituia „atracția principală”, Ioan a putut să spună doar: „*trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez*”⁶⁶.

Unele din modurile în care putem muta atenția oamenilor spre Domnul (și departe de noi) sunt următoarele:

- a. Fii tu însuși închinător nu doar conducător sau dirijor de cântări;
- b. Evită rostirea cuvintelor inutile cum ar fi îndemnarea oamenilor sau repetarea cuvintelor cântecului;
- c. Evită să dai prea multe directive și nu continua să îți strâns controlul serviciului când Duhul începe să acționeze. Dă Domnului (și altora) ocazia de a sluji așteptând intervenția Sa. Dă ocazie pentru exprimarea prorociei și a altor manifestări ale Duhului.

⁶⁶ Ioan 3:30.

- d. Evită mișcările care atrag atenția asupra ta. Aceasta poate include discuția cu alții, graba pe scenă, mișcările de mâini care arată spre tine și asemenea lucruri. Când Duhul Sfânt începe să acționeze, amintește-ți că el este ca un porumbel, iar noi trebuie să fim blânzi și să nu deranjăm prezența Lui.
- e. Folosește mișcările care atrag atenția poporului spre Domnul. Acestea pot include ridicarea mâinilor în închinare, închiderea ochilor, păstrarea tăcerii, îngenuncherea în închinare și retragerea de la amvon sau din centrul scenei;
- f. În timpul închinării, retrage-te de la microfon (dacă folosești suport) sau îndepărtează-l de gură. Dacă nu este momentul să dai indicații clare, atunci lasă-i pe oameni singuri cu Domnul! Vocea ta nu ar trebui să domine totdeauna ca și cum cânti un solo. Dacă toți oamenii se întâlnesc cu Domnul în timpul închinării, atunci retrage-te de la microfon pentru a deveni doar unul dintre închinători;
- g. Lasă ca adunarea să preia experiența închinării de la echipa de închinare. Amintește-ți că congregația constituie, poate, 90% din închinătorii prezenți la serviciu și că echipa ta este prezentă pentru a-i ajuta și nu invers;
- h. Trebuie să știi când să te oprești. Încearcă să termini slujba de conducere în închinare când oamenii sunt pe o culme muntoasă spirituală, nu în vale. Caută să termini având în sanctuar o prezență puternică a Domnului și inimile sfinților să fie pline de bucurie, de dragoste și de victorie.

Dacă continui serviciul prea mult timp, oamenii pot obosi, iar prezența Domnului poate începe să se risipească.

Dacă serviciul nu a mers bine, încearcă să discerzi dacă îl poți duce spre victorie. Dacă nu, transferă următorului conducător serviciul. Poate că el deține cheia pentru o victorie proaspătă, care îți lipsește ție.

7. Colaborarea cu muzicienii

Conducătorul de închinare trebuie să învețe să se sincronizeze cu toți muzicienii. Pentru ca să vină binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să existe unitatea în slujbă, după cum subliniază Psalmul 133.

Asigură-te că muzicienii știu să cânte toate cântările pe care le vei folosi. Dă-le lista de cântări cu tonalitățile lor. Încercați să repetați înainte de serviciu.

Majoritatea bisericilor au o repetiție muzicală înainte de serviciul de duminică dimineața. Este important ca echipa să nu repete doar cântecele, ci și să petreacă timp învățând să se sincronizeze în închinare. Aceasta poate ajuta la distincția dintre un serviciu real de cântări și un concert de muzică sau o experiență de închinare. Este bine ca echipa de închinare să se întrunească devreme la serviciu pentru a se ruga împreună.

Toți membrii echipei trebuie să cunoască semnele prin care dai directive. Ar trebui să le poți da niște semne simple, pe care să le poată urma. Semnalele manuale diferite pot îndruma echipa cu privire la început, repetiție sau oprire sau cu privire la tonalitatea, ritmul și volumul corecte. Încearcă să faci semnale invizibile pentru congregație, pentru ca membrii să nu fie distrași

de elementele mecanice ale serviciului. Un semnal manual dat prin spate sau în spatele anvonului poate fi făcut adesea într-un fel care va fi observat numai de oamenii care trebuie să îl vadă. Cel mai bun mod de a-ți da seama dacă un serviciu a fost bine organizat este dacă nu observi organizarea sa...sau absența acesteia.

Multe biserici tipăresc un set de linii călăuzitoare atât pentru conducătorii de închinare, cât și pentru muzicieni. La sfârșitul acestei cărți se află un exemplu al acestora, în vederea aprofundării studiului. Probabil vei vrea să îți elaborezi propria ta listă, întrucât biserici diferite întâmpină situații variate care solicită linii călăuzitoare diferite.

Capitolul al VIII-lea

DREGEREA SPĂRTURILOR

După cum am văzut, muzica lui David a constituit o parte importantă din trezirile spirituale care au avut loc în regatul lui și în cel al lui Solomon. După aceea, secole în șir au avut loc în regatul lui Iuda alte treziri spirituale mari și fiecare din ele a inclus restaurarea muzicii și închinării davidice⁶⁷! Nu putem estima îndeajuns importanța închinării pe care David a instituit-o pentru regatul lui Iuda. Chiar și semnificația numelui *Iuda* care, în limba ebraică înseamnă „laudă” arată că ei trebuiau să fie un regat al laudei!

Totuși, între aceste treziri erau adesea perioade lungi în care poporul lui Dumnezeu devenea căldicel sau căzut. Închinarea stabilită de David era uitată atunci, până începea următoarea trezire spirituală. Amos compară aceasta cu căderea Cortului lui David, iar închinarea pe care o reprezintă cortul devine asemenea unei breșe sau a unei spărturi într-un zid: „*În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile*”⁶⁸.

⁶⁷ Studiază 2 Cronici 20:21-29; 23:16,18; 29:25-28; 35:15-18; Ezechiel 3:10-11; Neemia 12:27-43.

⁶⁸ Amos 9:11.

La fel ca în regatul lui Iuda, și în istoria Bisericii au fost multe spărturi sau breșe între timpurile de trezire spirituală. În aceste timpuri, când trezirea spirituală și adevărata închinare au „căzut” sau au încetat, spărturile trebuie reparate, iar închinarea trebuie restaurată după modelul Cortului lui David.

Ce anume oprește adevărata închinare și trezire spirituală și cum pot fi reparate spărturile? Noi putem obține un răspuns important pentru această problemă când studiem prima spărtură experimentată de David în cultul său, pe care, în 2 Samuel 6:8, a numit-o „spărtura lui Uza”. Această breșă a oprit prima lui încercare de a readuce prezența și slava lui Dumnezeu în cadrul poporului Său. Noi putem învăța din experiența regelui David pentru ca și noi să reparăm breșele sau spărturile din propria noastră închinare. Procedând astfel, ne vom pregăti pentru trezirea spirituală prin intermediul restaurării modelului Cortului lui David.

David încearcă să readucă slava

În 1 Cronici capitolul 13 citim că de îndată ce David a devenit rege al întregului Israel, el a vrut să readucă chivotul lui Dumnezeu. Acesta era un cufar de lemn poleit cu aur, pe al cărui capac erau doi heruvimi de aur. Domnul îi dăduse lui Moise instrucțiuni să facă chivotul ca un simbol al prezenței și slavei lui Dumnezeu care sălășluia în mijlocul poporului Său.

Acest chivot fusese cu israeliții, după în Cortul lui Moise timp de secole în șir, până în zilele lui Eli, marele preot. În 1 Samuel, capitolul 4, citim că atunci când armata filisteană a venit să atace Israelul, israeliții au dus chivotul pe câmpul de luptă sperând că Domnul Își va descoperi puterea și își va învinge dușmanul. Totuși, din cauza păcatelor lor, Domnul a îngăduit ca poporul Lui să fie învins, iar filistenii au capturat chivotul. Eli și fiii lui au murit în aceeași zi, iar văduva unuia dintre fiii lui Eli a dat naștere unui fiu pe care l-a numit *I-Cabod*, care înseamnă „fără slavă”. În timp ce murea dând naștere, ea a zis: „*S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat*”⁶⁹.

Filistenii nu au păstrat chivotul mult timp, întrucât Domnul Și-a descoperit puterea printre ei sfărâmându-le idolul și, apoi aducând o urgie peste cetățile lor⁷⁰. Ei au decis să descopere dacă chivotul lui Dumnezeu a fost cel care, într-adevăr, le cauzaseră toate problemele și l-au pus pe un car la care au înjugat două vaci. Au fost alese niște vaci care nu fuseseră înjugate niciodată, iar ele aveau viței care au fost luați de la ele și trimiși înapoi în grajdurile lor. Când s-a dat drumul vacilor ca să meargă unde voiau ele, filistenii știau că reacția naturală a vacilor mame era acela de a se împotrivi jugului și de a se întoarce acasă la vițeii lor. Ei și-au dat seama că, necălăuzite, vacile urmau să tragă carul cu chivotul pe drumul spre Israel *numai* dacă Dumnezeu le călăuzea în mod supranatural.

Domnul le-a arătat iar filistenilor puterea Lui făcând vacile să se îndrepte direct către țara lui Israel, trăgând carul după ele după cum există consemnat în 1 Samuel capitolul 6. Totuși, în timp ce chivotul a fost înapoiat și a rămas între hotarele Israelului, el nu a fost redat Cortului lui

⁶⁹ 1 Samuel 4:22.

⁷⁰ 1 Samuel 4:21.

Moise și nu a avut un loc important ce puțin încă 80 de ani, până în timpul lui David. Atunci a spus noul rege întregului său popor: „Să aducem la noi chivotul Dumnezeului nostru, căci nu ne-am mai îngrijit de el de pe vremea lui Saul”⁷¹.

David era un om după inima lui Dumnezeu, care voia să readucă slava lui Dumnezeu la poporul lui. 1 Cronici 13:6-13 ne spune despre prima încercare a lui David de a aduce chivotul în cetatea-capitală a Ierusalimului. Acolo citim:

„Și David, împreună cu tot Israelul, s-a suit la Baala, la Chiriat-Iearim, care este al lui Iuda, ca să ridice de acolo chivotul lui Dumnezeu, înaintea căruia este chemat Numele Domnului care stă între heruvimi. Au pus într-un car nou chivotul lui Dumnezeu, pe care l-au luat din casa lui Abinadab: Uza și Ahio cârmuiau carul. David și tot Israelul jucau înaintea lui Dumnezeu cu toată puterea lor, cântând și zicând din harfe, din lăute, din tobe, din chimvale și din trâmbițe. Când au ajuns la aria lui Chidon, Uza a întins mâna să apuce chivotul, pentru că boii erau să-l răstoarne. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza și Domnul l-a lovit, pentru că întinsese mâna pe chivot. Uza a murit acolo înaintea lui Dumnezeu. David s-a mâniat că Domnul făcuse o spărtură, lovind pe Uza cu o asemenea pedeapsă. De aceea locul acesta a fost numit până în ziua de azi Pereț-Uza”⁷². David s-a temut de Dumnezeu în ziua aceea și a zis: «Cum să aduc chivotul lui Dumnezeu la mine?» David n-a tras chivotul la el în cetatea lui David, ci l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat.”

Prima trezire spirituală pe care David a inițiat-o ca rege al lui Israel părea să aibă niște începuturi foarte bune. Întreaga națiune a luat parte la serviciul inaugural, iar închinarea, cu toate instrumentele și cântecele sale, era veselă și impresionantă; însă, brusc, trezirea a încetat când, în loc de binecuvântare, Dumnezeu a trimis judecata.

Aria lui Chidon

În timp ce David și întregul Israel aduceau chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim, ei au trecut pe lângă o arie. Acolo a ales Domnul să vânture trezirea spirituală pentru a înlătura amestecul care era în ea.

În Matei 3:12, citim că Domnul nostru Isus „Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grâнар; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”. Noi slujim unui Dumnezeu sfânt, care până la un anumit punct, va tolera amestecul, dar după aceea, El va alege să-Și purifice poporul printr-o judecată grabnică și deplină! În întreaga noastră dezvoltare spirituală, vor fi timpuri în care vom trece prin „ariile” experiențelor de curățare.

Această arie aparținea unui om pe nume Chidon. În limba ebraică, numele lui înseamnă „ceva cu care lovești” și provine dintr-o rădăcină care înseamnă „calamitate; distrugere”. Exact aceasta s-a întâmplat la aria lui Chidon, când David a încercat să readucă slava lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a lovit pe Uza în toiul festivității, iar trezirea spirituală s-a sfârșit brusc.

⁷¹ 1 Cronici 13:3.

⁷² „Spărtura lui Uza” (ebr.). N. tr.

David a numit locul acela *Pereț-Uza*, care înseamnă „spărtura/ ruptura lui Uza” în cadrul trezirii apăruse o breșă sau o oprire care trebuia reparată și închisă înainte ca Domnul (simbolizat prin chivot) continua să acționeze.

În mod similar, există motive pentru care trezirea spirituală este refuzată unei vieți, biserici sau națiuni. Putem avea cele mai bune intenții, ca David și toate lucrurile din slujba noastră pot părea că merg perfect, potrivit planului, pentru o vreme. Totuși, când Domnul alege să expună pleava din slujba noastră printr-o experiență de tip „vânturarea în arie” poate să aibă loc o breșă sau o oprire a mișcării lui Dumnezeu până se separă pleava de grâu.

Mai târziu, David a avut parte de altă experiență de „vânturare în arie”, când Domnul a trimis peste Israel o urgie și îngerul nimicirii stătea lângă aria lui Ornan⁷³. David s-a pocăit și a ridicat acolo un altar, iar aria a devenit locul unde a fost construit Templul lui Solomon⁷⁴.

Deci, vede că judecata și curățarea primite prin aceste experiențe de vânturare pot fi folosite de Dumnezeu pentru a deveni poarta spre noi experiențe glorioase de închinare și trezire spirituală.

În zilele noastre, am văzut cum Domnul își împinge poporul spre timpuri de vânturare. Fie că aceasta se petrece la nivelul internațional al unor tele-evangheliști faimoși în lume, fie coboară până la nivelul bisericii locale, Domnul Își vântură poporul pentru a înlătura pleava. Pe când acesta este un timp de pocăință și curățare pentru biserică, el este și un timp al speranțelor slăvite. Trezirea spirituală va veni curând la sfinții care au încercat să se închine și să slujească Domnului în Duh și în adevăr!

Poticnirea boilor

În 1 Cronici 13:9, citim că la locul unde era aria lui Chidon, boii s-au poticnit. Motivul era acela că chivotul era transportat printr-o metodă greșită. Folosind carul, ei urmaseră planul filistenilor, iar nu ordinea scripturală⁷⁵.

Există câteva versete neo-testamentare care spun că boul este un tip pentru un slujitor⁷⁶. După cum boii care trăgeau chivotul s-au poticnit, există timpuri când slujba unui individ se va poticni dacă folosește metoda sau planul greșit pentru a căuta să aducă prezența lui Dumnezeu. Această poticnire poate fi văzută când un serviciu nu se desfășoară curgător. Poate că muzicienilor sau conducătorului de închinare le este greu să conducă serviciul pas cu pas. Dacă folosim metodele greșite, când ajungem în momentul vânturării, vom avea parte de judecata lui Dumnezeu, iar nu de binecuvântarea Sa.

De asemenea citim că atunci când boii s-au poticnit, chivotul a fost zdruncinat. Pentru noi, aceasta semnifică faptul că prezența Domnului, simbolizată prin chivot, poate fi deranjată în timpul serviciului nostru de închinare. Poate că serviciul a început bine, dar, într-un anumit moment, ungerea a fost deranjată de poticnirea din slujba noastră. În Sfintele Scripturi, Duhul Sfânt este comparat cu un porumbel, iar porumbelul este o pasăre foarte sensibilă care poate fi ușor disturbată

⁷³ 1 Cronici 21:15.

⁷⁴ Vezi 1 Cronici 21:26 – 22:1; 2 Cronici 3:1.

⁷⁵ 1 Samuel 6:8 cu Exod 25:14 și Iosua 3:6.

⁷⁶ 1 Corinteni 9:9-10; 1 Timotei 5:17-18.

și care poate zbura de acolo. Prezența remanentă a Domnului se poate ridica dintr-un serviciu divin dacă slujba noastră se poticnește, iar noi deranjăm serviciul. Noi trebuie să avem o sfântă reverență în serviciile noastre, pentru a nu face nimic sufletesc sau nelalocul său care poate deranja prezența Domnului.

Următorul lucru care s-a întâmplat când a fost zdruncinat chivotul a fost acela că Uza și-a întins mâna pentru a-l susține. În limba ebraică, *uza* înseamnă „tărie”. Ce facem când ungerea este reprimată într-un serviciu? Încercăm să ne folosim de propria noastră tărie pentru a salva serviciul, așa cum a procedat Uza? Omul natural va încerca totdeauna să „susțină” chivotu și să se folosească de propriile sale capacități și talente pentru continuarea serviciului și păstrarea oamenilor în zone de confort. Unele biserici au pierdut ungerea de luni sau chiar ani întregi. Totuși, în loc să recunoască situația, conducătorii au substituit aceasta cu distracție și programe, în încercarea de a-i ține pe membrii bisericii fericiți și ocupați. Cu toate acestea, omul spiritual nu se va încrede în firea carnală. Noi trebuie să auzim cuvintele lui Isus, care a declarat: „*despărțiți de Mine, nu puteți face nimic*”⁷⁷. Noi trebuie să ne asigurăm că „*«Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», spune DOMNUL oștirilor*”⁷⁸.

Moartea!

Uza a fost lovit cu moartea pentru obrăznicia de a atinge chivotul. Aceasta fusese interzisă prin legea lui Moise⁷⁹. Cu 80 de ani înainte de aceasta, israeliții deja suferiseră o mare judecată exact din acest motiv: după cum este consemnat în 1 Samuel 6:19, la Bet Șemeș muriseră mii de israeliți dintr-o lipsă similară de respect față de chivot. Uza știa toate acestea, căci după moartea lor, bărbații care au rămas în Bet Șemeș au izgonit chivotul, iar acesta a fost depus în casa tatălui lui Uza, în Chiriat Iarim⁸⁰. Probabil că el a fost ales să aducă chivotul la Ierusalim întrucât era foarte familiarizat cu el, căci crescuse avându-l în casă. În mod similar, noi vrem să avem prezența Domnului în casele noastre și, de asemenea, vrem să fim aleși pentru a ajuta aducerea prezenței și slavei lui Dumnezeu înapoi în bisericile noastre, dar, totuși, și noi ne confruntăm cu pericolul de a deveni neglijent de familiarizați cu un Dumnezeu sfânt! Dacă vom deveni vreodată dezinvolti și lipsiți de reverențiozitate în privința slujirii Domnului, înseamnă că mergem pe o cărare descendentă și periculoasă. Putem deveni atât de obișnuși să dirijăm serviciu după serviciu, încât, uneori, ne gândim că am fi profesioniști iscusiți ce dețin toate răspunsurile, iar nu servitori umili care ar trebui să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt în toate lucrurile.

Domnul l-a lovit pe Uza cu moartea pentru obrăznicie. Totuși, aceasta nu a fost prima dată când Domnul judecase un serviciu de închinare lovind cu moartea din cauza amestecului. Ne amintim de moartea celor 3000 de oameni, când israeliții s-au închinat vițelului de aur pe care îl făcuseră în pustie. Și cu doar câteva săptămâni înainte de acel eveniment, aceiași oameni se

⁷⁷ Ioan 15:5.

⁷⁸ Zaharia 4:6.

⁷⁹ Numeri 4:15.

⁸⁰ 1 Samuel 7:1.

închinaseră Domnului în mod glorios la Marea Roșie! În loc să continue să se închine lui Dumnezeu în Duhul, închinarea lor a degenerat rapid în idolatrie și imoralitate. Aceasta poate fi un avertisment pentru noi că dacă o biserică se întâlnește o dată cu Domnul la serviciile sale de închinare, aceasta nu garantează că după câteva săptămâni membrii încă vor continua să se desfășoare în Duhul. Evrei 3:13 ne spune: „*Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului*”.

De asemenea, citim în Levitic 10:1-2, că doi dintre fiii lui Aaron au murit când I-au sacrificat Domnului foc străin. Preoții trebuiau să folosească focul de la altar, acel foc pe care Domnul îl pornise trimițându-l din cer, după cum este consemnat în Levitic 9:24. Numai focul din Ceruri era acceptabil pentru închinarea lor, după cum numai focul Duhului Sfânt este acceptabil în muzica și închinarea noastră. Totuși, există alte feluri de „foc străin”, sau alte ungeri care pot încerca să ne motiveze. Muzicienii și cântăreții lumești primesc în mod frecvent ungeri de la duhuri rele, cum ar fi pofta, mândria, rebeliunea sau beția. Îți poți da seama adesea ce duhuri rele îi ung din cuvintele pe care le cântă sau din imaginile și reclamele care le promovează muzica. Cu toate acestea, creștinii care îngăduie păcatului să rămână în inimile lor pot avea și ei „focul străin” al ungerii unui duh rău în muzica lor.

Am văzut lucrul acesta întâmplându-se în câteva ocazii în timpul serviciilor divine. Odată, un conducător de închinare călăuzea congregația în laudă. Când el a început să danseze la anvon, se tot uita la o anumită femeie și îi zâmbea. Ea dansa în rândul din față și îi tot întorcea zâmbetele. De fapt, ei dansau unul cu celălalt, iar „focul străin” al mândriei și poftei le impulsiona inimile. Această observație spirituală a fost confirmată după câteva luni când au fost descoperiți într-o relație imorală.

O altă întâmplare a avut loc într-o biserică mare și îl vizează pe bărbatul care se ocupa de mixajul de sunete pentru amplificatoare. El schimba totdeauna potențiometrul instrumentelor într-un fel despre care conducerea bisericii spunea că este dezechilibrat și lumesc. Omul s-a împotrivit cu înverșunare conducătorilor în subordinea cărora se presupunea că ar trebui să fie. El avea mai multă experiență tehnică decât ei și, prin urmare, ignora directivele lor. El încerca să adauge muzicii „focul străin” al mândriei și rebeliunii și, în mândria lui a început să comită alte păcate până când a căzut și a părăsit biserica. Dacă un membru al echipei de închinare pășește într-o perioadă de înfrângere și păcat în viață, este important ca liderii bisericii să fie sensibili față de aceasta. Membrul echipei ar trebui să se retragă temporar din slujbă până când dobândește victoria și consacrarea. Există pericolul ca, atunci când un membru-cheie al echipei de închinare este înfrânt sau a ajuns în păcat, conducătorii bisericii să insiste ca el să continue slujirea muzicală pentru că este, poate, singura persoană pregătită pentru lucrare! Totuși, când un om traversează o perioadă dificilă, aceasta poate adăuga asupra sa o povară de vinovăție pentru că slujește și trebuie să acționeze spiritual. Conducătorii bisericii ar trebui să încerce să fie sensibili la nevoile celor din echipa de închinare. Unui om i se poate da o pauză din programul de slujire fără a fi stânjenit public. Ca ajutor iubitor și ca încurajare, conducătorii bisericii pot da membrului echipei de închinare un răgaz de odihnă de responsabilități. În timp ce are o nouă șansă să se concentreze la Domnul în timpul serviciilor, fără presiunea de a sluji, el își poate focaliza viața din nou și poate

obține o victorie mai mare. Aceasta, la rândul său, va transmite o binecuvântare mai mare în cadrul slujirii atunci când revine în poziția de a face aceasta.

Unele biserici care au nevoie de un muzician chiar au invitat muzicieni căzuți în păcat sau nemântuiți să cânte la serviciile lor de închinare. Unii mi-au explicat motivele: conducătorii bisericii au zis că au nevoie de muzicianul talentat pentru a îmbunătăți calitatea muzicii, a completa grupul de muzică sau a-i încuraja pe cei nemântuiți să vină. De asemenea, și-au exprimat speranța că muzicianul va auzi predicarea evangheliei și se va întoarce la Hristos dacă ei continuă să îl invite să revină pentru a cânta.

Desigur că vrem să invităm necredincioșii la biserică pentru a fi mântuiți. Cu toate acestea, nu vrem să îi invităm să vină și să ajute la conducerea serviciului divin! În mod similar, o biserică nu ar trebui să invite un actor sau un politician lumesc să devină un vorbitor frecvent la biserica lor doar pentru a-i face pe necredincioși să vină, sperând că ei vor fi mântuiți ascultând muzică evanghelică. Este adevărat că orice lucru evlavios din serviciu poate atinge inimile celor necredincioși și poate ajuta la conducerea lor spre mântuire. Totuși, este adevărat și că orice lucru lumesc permis în serviciu poate fi împrăștiat membrilor bisericii și îi poate conduce spre starea de căldicel sau spre cădere. Deci, trebuie să fim atenți ca atunci când aducem necredincioși pentru a fi influențați de biserică să nu permitem să se întâmple exact opusul.

Permiterea oamenilor talentați, dar neconsacrați, pentru a face parte din echipa de închinare poate ajuta ca serviciile bisericii să pară profesioniste; totuși, aceasta va stânjeni adevărata slujbă a bisericii. În Ezechiel 44:6-8, Domnul a denumit acest tip de amestec „urâciune”. Și, după cum am menționat înainte, el chiar poate să aducă „foc străin” în servicii. Noi trebuie să punem slujba spirituală mai presus de profesionism, căci putem descoperi că în serviciile noastre de închinare poate năvăli moartea, după cum și cei doi fii ai lui Aaron au murit aducând foc străin în adunarea lor. O bisericuță care nu are muzicieni calificați spiritualicește tot se poate întâlni cu Domnul prin cântarea împreună fără folosirea vreunui instrument muzical. Acest lucru este mai bun decât a avea în biserică o trupă de muzică ce cântă grozav, dar căreia îi lipsește ungera în serviciul divin.

În Vechiul Testament am citit despre servicii de închinare la care Dumnezeu a dat sentința condamnării la moarte. Totuși, acum noi trăim în timpul neo-testamentar când Domnul aduce împlinirea spirituală evenimentelor din Vechiul Testament. Astăzi, când Domnului nu Îi sunt pe plac serviciile noastre de închinare, noi suntem recunoscători că muzicienii nu cad morți ca Uza și cei doi fii ai lui Aaron. Totuși, astăzi se poate ca Domnul să trimită o moarte spirituală. Aceasta poate fi aceea că minunata Lui prezență nu va veni să ne întâlnească. Alte dovezi ale morții spirituale într-un serviciu divin pot include dezbinarea și bârfa⁸¹, mințile care nu se pot concentra la închinare⁸² și întristarea⁸³.

⁸¹ 1 Ioan 3:14; Proverbe 18:21.

⁸² Romani 8:6.

⁸³ 2 Corinteni 7:10.

Chivotul și-a încetat înaintarea

După ce Domnul l-a lovit pe Uza cu moartea, la aria de vânturat, citim în 1 Cronici 13:13-14:

„David n-a tras chivotul la el în cetatea lui David, ci l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat. Chivotul lui Dumnezeu a rămas trei luni la familia lui Obed-Edom, în casa lui. Și Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui.”

Pe când chivotul înainta spre Ierusalim, am citit că s-a oprit timp de trei luni din cauza spărturii lui Uza. Întrucât chivotul este un simbol al prezenței lui Dumnezeu, acesta ne arată felul în care unirea Duhului Sfânt își poate opri înaintarea sau se poate ridica dintr-un serviciu. Uneori, Domnul își va înceta înaintarea într-o biserică chiar timp de luni sau ani întregi. Dacă se întâmplă aceasta, noi nu ar trebui doar să lăncezim și să ne mulțumim cu povestirile „vremurilor bune de demult” când Duhul obișnuia să Se miște la serviciile divine. Noi trebuie să Îl căutăm pe Domnul și să descoperim cum putem corecta problema care ne poate împiedica să avem *acum* o trezire spirituală în desfășurare!

David se pregătește să dreagă spărtura

În timpul celor trei luni în care chivotul și-a oprit înaintarea, David l-a întrebat pe Domnul cum să îndrepte situația. David încă mai dorea să ducă chivotul în cetatea lui și să îi redea un loc de proeminență în Israel. Totuși, se temea că dacă Domnului nu Îi plăcea cum se procedea, judecata va cădea din nou. Domnul i-a arătat lui David câteva feluri în care putea să transporte chivotul în mod corect și să redea slava lui Dumnezeu poporului lui.

Primul mod despre care citim este scris în 1 Cronici 15:1, unde David *„a pregătit un loc chivotului lui Dumnezeu și a ridicat un cort pentru el”*. Când David a încercat să aducă înapoi chivotul pentru prima dată nu citim că ar fi pregătit un loc pentru el. Dar Domnul nostru este un Dumnezeu al ordinii și, prin urmare, dacă nu sunt pregătite toate lucrurile pentru vizita sa, poate nu ne vom califica pentru binecuvântarea Lui. Ca servi ai Săi, noi avem responsabilitatea de a pregăti calea Domnului în vederea revelării slavei lui⁸⁴. Noi trebuie să ne pregătim viața, familia, slujba și biserica după cum David a pregătit un loc chivotului.

Psalmul 132:1-9 ne spune că David dorea să pregătească un loc Domnului și să aducă chivotul înapoi. Când era mic, el auzise despre chivotul lui Dumnezeu când locuia în Betlehem Efrata. Probabil că auzise de multe ori povestirea în care slava lui Dumnezeu se îndepărtase din Israel când chivotul a fost luat de filistenii și, deși el a fost curând returnat Israelului, el a fost ignorat de regele Saul. Deci, când David a devenit rege, el a căutat chivotul până l-a găsit la Chiriath-Iearim, „ogorul Iaar” la care se face referire în Psalmul 132:6.

⁸⁴ Isaia 40:3-5.

Putem vedea dorința inimii lui David de a pregăti un loc pentru Domnul și de a readuce chivotul în versetele 3-5:

„Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru DOMNUL, o locuință pentru Puternicul lui Iacov.”

Sfințiți-vă!

Apoi, citim în 1 Cronici 15:12, despre a doua dată când David a fost gata să ducă chivotul în Ierusalim. El a spus leviților: *„sfințiți-vă, voi și frații voștri, și suiți chivotul Domnului, Dumnezeului lui Israel, la locul pe care i l-am pregătit”*. Dacă avem deja o inimă ca a lui David pentru a ne întâlni zilnic cu Domnul, atunci trebuie să continuăm cu acest pas următor. Toți cei care sunt chemați la o slujbă de închinare în biserică, aceea de a aduce chivotul înapoi, trebuie să se sfințească așa cum au făcut-o leviții. În timp ce fiecare membru al bisericii ar trebui implicat, echipa de închinare are o responsabilitate specială pentru care trebuie să se pregătească. Dacă spiritualicește nu suntem pregătiți sau calificați, mișcarea Duhului Sfânt poate fi stânjenită. Uneori, chiar și un „Acan” poate face întreaga congregație să piardă bătălia⁸⁵. Sfințenia este o temelie importantă pentru a fi în stare să „aducem chivotul” adică prezența lui Dumnezeu, la un serviciu de închinare.

O parte din consacrarea preoților din Vechiul Testament era aplicarea sângelui pe urechea dreaptă⁸⁶. Acesta este un adevăr important pentru noi. Sângele lui Isus trebuie să ne curețe de toată muzica lumească pe care am auzit-o. Noi trebuie să fim atenți la lucrurile pe care le auzim: păstrează sângele pe ureche! Dacă un cântăreț creștin ascultă muzică pângărită, lumească, atunci inima lui se poate murdări și aceeași murdărie spirituală va fi eliberată prin muzica lui în casa lui Dumnezeu. După cum ne îndeamnă Proverbe 4:23: *„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”*.

Muzica lumii este rareori folositoare sau chiar „neutră” din punct de vedere spiritual pentru viața duhovnicească. Majoritatea cântăreților seculari renumiți au păcate specifice și duhuri rele care dau putere muzicii lor. De asemenea, mulți muzicieni seculari își înregistrează muzica în timp ce sunt sub influența drogurilor sau a alcoolului. Dacă ascuți muzica aceea, împărtășirea sa spirituală pervertită îți poate pângări duhul. Urechile noastre trebuie să fie sfințite sau puse deoparte, astfel încât duhul nostru să fie nepângărit, iar muzica să fie pură. Păstrează sângele pe ureche!

După ce preoții erau sfințiți cu sânge, partea următoare a consacrării lor era aceea că erau stropiți cu untdelemnul sfânt al ungerii⁸⁷. Aceasta semnifică faptul că ungera vine peste cineva care a fost curățat de influențe lumești. Având atât sângele pe urechile noastre, cât și ungera

⁸⁵ Citește Iosua 7.

⁸⁶ Exod 29:1,20.

⁸⁷ Levitic 8:30.

Duhului Sfânt în inimile noastre, vom fi cu adevărat capabili să știm ce este și ce nu este muzica și închinarea unsă.

În ordinea cultului davidic numai preoții sfințiți puteau să facă parte dintre slujitori. Tot astfel, noi ar trebui să fim atenți ca orice persoană care este pe scenă sau în fața bisericii să fie un credincios consacrat. Unii oameni vor o poziție de conducere numai pentru că obțin atenția congregației. Cântăreții, dansatoarele, muzicienii și cântăreții la tamburină care vor să stea în față caută uneori „lumina reflectoarelor” sau locul central ca oameni de divertisment, iar nu ca închinători.

În unele servicii de închinare este apreciată prezența în față a copiilor sau a tinerilor, iar aceștia cântă la tamburine și urmează un program de coregrafie. În timp ce am observat aceasta, am sesizat că, de multe ori, acești dansatori cu tamburine nu caută să fie închinători. Atenția lor se concentrează adesea asupra celorlalți și asupra gesturilor reprezentației sau poate că se întrebă dacă se descurcă bine și sunt pe placul congregației. Totuși, când cântatul la tamburină și coregrafia s-a terminat, am observat prea adesea că acești tineri nici măcar nu încearcă să intre în atmosfera de închinare. În loc să își ridice inimile, mâinile și vocile în închinare, ei vorbesc, se uită în jur și sunt lipsiți de interes față de închinare. În inimile lor nu există o atracție către Duhul Sfânt. Acest fel de persoane adeseori nu învață să fie închinători, ci oameni de divertisment!

Când am fost într-un serviciu divin de acest fel, m-am întristat să văd că dansatorii cu tamburine de pe scenă, din timpul serviciului, erau toți copii care acționau după cum am descris mai sus. În inima mea m-am întrebat: „Drăguț și colorat, dar cum poate biserica să tolereze distracția care a substituit închinarea unsă?” Atunci, Domnul mi-a vorbit în inimă spunându-mi că însăși congregația consta numai din bebeluși și copilași spirituali! Totuși, dacă pastorii vor permite numai închinătorilor consacrați să stea înaintea bisericii pentru a ajuta la conducerea serviciilor de închinare, eu cred că oamenii vor dori să urmeze exemplul lor evlavios și vor crește mai iute în Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă că copiii nu pot fi învățați lauda și închinarea sau că nu ar trebui să li se permită să cânte un cântec special sau să facă o activitate în biserică. Chiar și copilul cel mai mic se poate întâlni cu Dumnezeu, poate fi atins de Duhul Sfânt și, apoi, Îi poate răspunde lui Dumnezeu într-un fel care poate binecuvânta adulții. Exemplul scriptural extrem ar fi Ioan Botezătorul, care a fost umplut cu Duh Sfânt și a săltat de bucurie când L-a întâlnit prima dată pe Hristos, în timp ce erau încă în pântecele mamelor lor⁸⁸! Cu toate acestea, copiii nu ar trebui să facă parte în mod regulat din echipa de slujitori ai închinării, după cum nu li se permite să facă parte dintre predicatorii obișnuiți ai bisericii. Instruiește-i și pregătește-i pentru o slujbă matură aflată în viitor, când vor fi capabili să devină muzicieni unși care Îi slujesc Domnului din toată inima.

⁸⁸ Luca 1:41-44; 1:15.

Ordinea potrivită

Apoi, citim în 1 Cronici 15:13 că David a spus leviților că „*de aceea ne-a lovit Domnul, Dumnezeul nostru, căci nu l-am căutat după ordinea potrivită*”⁸⁹. Regele David cercetase Sfintele Scripturi pentru a vedea de ce Domnul nu binecuvântase prima lui încercare de a aduce chivotul la Ierusalim. El a găsit în Legea lui Moise că leviții trebuiau să care chivotul (Deut. 10:8). Înainte de aceasta, David încercase să folosească un car nou pentru a căra chivotul. De unde apăruse ideea folosirii unui car? De la filistenii, vrăjmașii lui Dumnezeu⁹⁰!

De multe ori poporul lui Dumnezeu nu urmează ordinea scripturală pentru serviciile de închinare, ci în loc de asta, recurg la ideile lumii. Unii încercă să facă serviciile lor de închinare mai atractive sau mai moderne, făcându-le să arate ca un spectacol de talente, un concert de muzică rock dau un program TV faimos o reprezentație teatrală sau o discotecă. Dar tocmai pentru că David folosisese metoda nescripturală filisteană a carului nou a trimis Domnul judecata și a făcut o breșă în trezirea spirituală. În mod similar, noi trebuie să avem grijă să nu pierdem prezența lui Dumnezeu urmând idei și metode lumești. Cum putem aduce prezența lui Dumnezeu și trezirea spirituală? Nu prin care noi și idei noi mofturi la modă și distracții moderne, ci prin aducerea chivotului (prezența lui Dumnezeu) în viața și slujba noastră (Ier. 6:16). Modul scriptural pe care David l-a învățat pentru aducerea chivotului înapoi a fost acela de a-i pune pe leviți să îl care. Astăzi, în mod similar, servii Domnului trebuie să aibă prezența Sa peste viețile și slujbele lor pentru ca să poarte mișcarea Duhului Sfânt. Noi nu ar trebui să ne încredem într-o metodă, în talentul nostru sau în oricare alt „car filistean”.

Multe biserici nu cercetează Sfintele Scripturi pentru a descoperi ordinea potrivită pentru serviciile lor de închinare. În loc de aceasta, unele din ele caută forme populare de muzică și distracție pe care le folosește lumea pentru a atrage gloatele. Ele doar copiază și urmează lumea! Alte biserici nu procedează astfel, dar ele urmează biserici care deja au copiat lumea. Totuși, noi trebuie să ne aducem aminte ce a declarat Dumnezeu în Deuteronom 28:13, că poporul trimfător al lui Dumnezeu va fi „*cap, iar nu coadă*”. Biserica trebuie să călăuzească lumea, iar nu să o urmeze!

Să răscumpărăm formele culturale etnice pentru închinare sau să renunțăm la ele?

Un alt punct important de luat în considerare cu privire la carul filistean vizează folosirea practicilor culturale etnice în închinare. Preoții filistenii sugeraseră mai întâi folosirea carului, împreună cu alte forme nescripturale de închinare⁹¹. Domnul a binecuvântat încercările lor de a-L onora, căci ei erau ignoranți cu privire la căile Lui care fuseseră revelate Israelului. Aceasta era similar cu ceea ce apostolul Pavel a zis în Fapte 17:30, despre atenienii care se închinau „Dumnezeului necunoscut”, când declara că: „*Dumnezeu nu ține seama de vremurie de*

⁸⁹ În conformitate cu versiunea KJV folosită de autor. N. tr.

⁹⁰ 1 Cronici 13:7; 1 Samuel 6:7-14.

⁹¹ 1 Samuel 6:2-11.

*neștiință*⁹². Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a permis lui David să continue această practică filisteiană, întrucât el ar fi trebuit să știe adevărul. Această povestire despre spărtura lui Uza ar trebui să fie un avertisment sobru pentru noi că nu putem să amestecăm fără deosebire practici etnice păgâne în închinarea la Dumnezeu, chiar dacă El a răspuns cu milă la aceste practici, pentru a arăta păgânilor îndurarea Sa.

În lume s-au dezvoltat multe culturi diferite și multe dintre expresiile lor culturale etnice pot fi foarte frumoase și Îl pot onora pe Dumnezeu. Totuși, noi trebuie să lăsăm toate lucrurile judecate de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Său pentru a ști ce anume îl onorează în mod adecvat, așa cum dorește El. Unele grupări creștine caută să integreze închinarea creștină în fiecare formă culturală de muzică și închinare. Adesea ei afirmă lucruri ca acestea: „Noi trebuie să răscumpărăm această cultură, sau această muzică, sau această închinare și să o recuperăm de la diavol!” Totuși, este această acțiune scripturală?

Biblia spune clar că oameni din orice trib, din orice limbă și din orice norod vor fi răscumprați⁹³. Totuși, Biblia spune la fel de clar că nu orice trib și norod va fi răscumprător ca unitate culturală. Unii dintre răscumprați vor fi salvați din culturile nedumnezeiești care vor fi distruse.

Acest lucru este exemplificat prin profețiile lui Ieremia privitoare la națiunile vremii lui. Domnul a declarat că El va judeca unele națiuni, dar, totuși, va permite ca o rămășiță purificată a lor să poarte în continuare identitatea lor națională⁹⁴. Cu toate acestea, erau alte națiuni care erau atât de urâte de Domnul încât El a declarat că le va nimici, cum ar fi Sodoma și Gomora⁹⁵! Una din aceste națiuni însemnată pentru nimicirea completă era Babilonul. Apocalipsa 18:22 continuă și ne spune că unul din aceste aspecte specifice ale culturii babiloniene care vor fi eradicate este muzica lor.

Multe națiuni au în cadrul culturii lor elemente dumnezeiești pe care Dumnezeu le va purifica și le va glorifica. Totuși, alte culturi au fost constituite atât de profund din păcat și închinare la demoni încât vor fi nimicite cu desăvârșire sau deja au fost nimicite.

Prin urmare, trebuie să fim selectivi cu elementele etnice care ar trebui aduse în serviciile de închinare creștine. De exemplu, eu nu cred că stilurile de dans și de muzică, probabil erotice, din Sodoma și Gomora ar fi posibil de „răscumprător” și de folosit pentru cultul lui Dumnezeu. Ceea ce știm într-adevăr este că Dumnezeu a ales să le eradiceze.

⁹² Istorisirea din culisele închinării ateniene la Dumnezeul necunoscut are similarități categorice cu relatarea biblică din 1 Samuel 6. Cu circa șase secole înainte de Hristos, cetatea Atenei era devastată de o plagă. Când sacrificiile depuse tuturor zeilor cetății nu au încetat urgia, au fost sacrificate oi Dumnezeului necunoscut și, aproape imediat, urgia a încetat. Aparent, unul dintre aceste altare unde fuseseră sacrificate oi, încă mai era folosit ca loc de închinare când Pavel încerca să le spună cu o mai mare acuratețe despre acest Dumnezeu necunoscut, Care, în trecut, le arătase îndurarea Lui. Pentru a studia mai mult despre aceasta, a se vedea: http://www.bible.org/page.asp?page_id=2149. Accesat la 22 august 2005.

⁹³ Apocalipsa 5:9.

⁹⁴ Aceste națiuni purificate, dar restaurate includ: Moabul (Ier. 48:47), Amonul (Ier. 49:6), Elamul (Ier. 49:39) și Egiptul (Ier. 46:26). De asemenea, studiază Matei 5:32-34 și Apocalipsa 21:24-26.

⁹⁵ Națiunile care vor fi distruse ca Sodoma și Gomora includ Edomul (Ier. 49:17-18) și Babilonul (Ier. 50:39-40). De asemenea, studiază Psalmul 9:17 și Matei 25:32, 41.

Am participat la mii de servicii de închinare ținute în convenții, în biserici și în întruniri creștine din multe națiuni ale lumii. Expresiile culturale indigene au fost folosite adesea în închinarea pe care Duhul Sfânt a ales clar să le dea ungerea. Cu toate acestea, am participat și la întruniri unde muzica etnică și expresiile culturale pre-creștine au dezlănțuit aceleași duhuri păgâne pre-creștine care dominaseră grupul cultural respectiv cu mult timp înainte. Am cunoscut chiar mega biserici și organizații mari care, în acest fel, au introdus în serviciile lor de închinare duhuri demonice păgâne, spre distrugerea lor finală.

Mulți naționaliști din întreaga lume vor să incorporeze forme păgâne de muzică și dans în serviciile lor de închinare. Totuși, de multe ori, folosirea acestor „care filistene” aduce moarte, și nu viață nouă. Noi nu ar trebui să ne judecăm formele noastre culturale de închinare după criteriul indigen sau „import din străinătate” pentru a le accepta pe primele și a le respinge pe cele din urmă. În acord cu aceasta, este bine să ne amintim că formele culturale „indigene” ale multor națiuni le-au fost aduse de valuri anterioare de migrație din ținuturi străine, astfel încât, de fapt, acestea sunt doar importuri străine mai vechi. Modul evlavios prin care trebuie să judecăm cultura nu este cel bazat pe vechime sau pe derivația națională, ci mai degrabă pe baza discernerii fundamentelor evlavioase și a conformării cu principiul „în duh și în adevăr”.

Importanța slujirii echilibrate în echipă

De asemenea, citim în 1 Cronici capitolele 15 și 16 despre o altă parte a „ordinii potrivite” instituită de David. Aceasta era echipa de slujire care conlucra pentru a aduce înapoi chivotul. Regele David era conducătorul principal al serviciului, după cum și noi avem nevoie de un pastor sau un conducător de închinare pentru a fi conducătorul principal al unui serviciu de închinare. A avea mulți conducători egali poate produce fie o paralizie (când toți conducătorii sunt prea timizi pentru a ieși în față și a conduce), fie confuzie (când conducătorii ies în față pentru a cânta, a îndemna și a conduce, toți deodată). Un om să conducă o dată, iar ceilalți muzicieni să îl urmeze în unitate. Dacă Domnul dă altcuiva o descoperire a felului în care trebuie să continue desfășurarea serviciului, atunci, dacă conducătorul principal simte că este de la Domnul, el poate face un pas în spate și poate păstra tăcerea, în timp ce persoana în cauză face ceea ce i s-a descoperit⁹⁶.

Noi trebuie să edificăm o echipă echilibrată, matură, care poate contribui cu tot ceea ce este necesar pentru a ajuta „aducerii înapoi a chivotului” și pentru a vedea cum Duhul lui Dumnezeu acționează liber în servicii. Mulți leviți trebuiau să conlucreze pentru a echilibra și a căra chivotul împreună cu alții care erau desemnați să se ocupe de muzică. În zilele noastre și noi avem nevoie de slujitori și de cântăreți pentru a conlucra în fiecare serviciu împreună cu congregația. Fiecare persoană chemată de Dumnezeu este echipată cu un lucru cu care poate contribui pentru a ne conduce într-o slujire de echipă echilibrată. Împreună, Trupul lui Hristos se va edifica și va crește până la „statura plinătății lui Hristos”⁹⁷.

⁹⁶ 1 Corinteni 14:29-33.

⁹⁷ Efeseni 4:11-13.

Chivotul înaintază: trezirea spirituală este restaurată!

În 1 Cronici 15:14, până la 16:37, citim că, după ce David a reparat breșa, chivotul și-a continuat înaintarea spre Ierusalim. Putem studia modul în care chivotul a fost cărat de leviți și pus în Cortul lui David, pe Muntele Sion⁹⁸. Acolo a rămas, încă o dată, chivotul lui Dumnezeu, în mijlocul poporului Său, pentru a manifesta prezența și slava Lui. Pe Muntele Sion a instituit David ordinea închinării spirituale cu muzică și cântări continue⁹⁹. Acolo au fost dați prima dată, prin Duhul, mulți psalmi, lui David, lui Asaf și altora.

Totuși, marea trezirea spirituală din Cortul lui David de pe Muntele Sion nu este doar istorie: ea este o experiență care ne este disponibilă acum! Prin Biserică, Dumnezeu a promis să ridice din nou Cortul lui David și să închidă spărturile care ne-au împiedicat de la o trezirea spirituală continuă. Fie ca fiecare dintre noi să se sfințească pentru ca Domnul să ne folosească pentru a drege spărturile, pentru a restaura muzica și închinarea unse și pentru a aduce poporului lui Dumnezeu trezirea spirituală, spre slava Domnului nostru Isus Hristos!

„În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmturile, și-l voi zidi iarăși cum era odinioară, ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu», zice DOMNUL, care va împlini aceste lucruri.”
Amos 9:11-12.

„...vei fi numit «Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.»”
Isaia 58:12.

⁹⁸ 1 Cronici 15:1; 16:1; 2 Cronici 5:2.

⁹⁹ 1 Cronici 16:4-37.

Capitolul al IX-lea

ÎNAINTE, SPRE SION

Cu cât umblăm mai aproape de Domnul cu atât devenim mai conștienți de faptul că El Își invită poporul la o chemare înaltă. Locul cel mai înalt al chemării lui Dumnezeu adresate israeliților era Muntele Sion. În Psalmi citim: „*Domnul a ales Sionul (...); locuința Lui în Sion*” și „*Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu*”¹⁰⁰. Muntele Sion este acela pe care regele David și-a pus cortul și a organizat folosirea cântărilor și muzicii pentru serviciile de închinare. Importanța cântărilor și a muzicii este accentuată atunci când Cuvântul lui Dumnezeu spune că Sionul este „*bucuria întregului Pământ*” și că muzicienii și cântăreții trebuie să spună că „*toate izvoarele mele [de bucurie] sunt în tine [Sioane]*”¹⁰¹.

În timp ce colina naturală a Sionului din Ierusalim era cel mai important loc pentru poporul vetero-testamentar al lui Dumnezeu, noi vedem că există și o împlinire spirituală a acestuia în biserica neo-testamentară. Profetul Amos a văzut că Cortul lui David, care fusese în Sion, urma să fie refăcut. Am văzut că și părinții Bisericii timpurii au înțeles că lucrul acesta se va concretiza prin Biserică. De asemenea, Isaia a profetizat despre restaurarea Sionului prin Biserică atunci când a declarat:

¹⁰⁰ Psalmul 132:13; 76:2; 50:2.

¹⁰¹ Psalmul 48:2; 87:7.

„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei DOMNULUI va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: «Veniți, să ne suim la muntele DOMNULUI, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul DOMNULUI.

Isaia 2:2-3.

Motivul pentru care va avea loc o împlinire spirituală a Sionului prin Biserică este acela că el este mult mai mult decât doar un deal în Ierusalim: Muntele Sion pământesc este numai o prefigurare profetică a adevăratului Sion din Ceruri! Citim în Evrei 12:22: „...v-ați apropiat de Muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” Și, de asemenea, citim despre cântările și muzica folosită pentru închinarea în Sionul ceresc, după cum s-a consemnat în Apocalipsa 14:1-3: „Apoi m-am uitat și, iată, că Mielul stătea pe Muntele Sionului; (...) glasul pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta. (...) Cântau o cântare nouă”. Deci, când căutăm să intrăm în cadrul cântărilor și muzicii pe care David le-a instituit în Sion, de fapt, noi intrăm în cadrul expresiei închinării cerești de la tronul lui Dumnezeu!

În timp ce a locui pe Muntele Sion era înalta chemare pentru poporul vetero-testamentar al lui Dumnezeu, majoritatea israeliților nu au ajuns să locuiască acolo. În mod similar, Domnul ne oferă o viață și o închinare spirituale, prin care noi putem locui în locurile cerești, dar s-ar putea ca mulți creștini să rateze această chemare înaltă.

Când ne uităm la toate locurile în care israeliții au locuit în Vechiul Testament, înțelegem diferitele feluri de experiențe de închinare pe care creștinii le au astăzi.

Din Egipt, spre Țara Promisă

Mai întâi, poporul lui Dumnezeu a trăit în Egipt, care este un tablou sau un tip profetic al lumii păcătoase. Înainte de a fi eliberați din robie, ei trebuiau să lucreze pentru a-și procura apa. Deuteronom 11:10, spune că în Egipt trebuiau să pompeze cu piciorul pentru a face ca apa să le irige recoltele. În mod similar, un creștin aflat în robia lumii trebuie „să pompeze” pentru a încerca să-și procure apa Duhului Sfânt. Totuși, dacă am încercat vreodată „să pompăm” un serviciu de închinare prin eforturile noastre carnale de a intra în Duhul, atunci, prin harul lui Dumnezeu, noi putem înainta spre ceva mai bun!

Continuând să citim Deuteronom 11:10-11, descoperim că, în Țara Promisă, israeliții nu trebuiau să continue pomparea cu piciorul pentru a-și obține apa:

„Căci țara în stăpânirea căreia vei intra, nu este ca țara Egiptului, din care ați ieșit, unde îți aruncai sămânța în ogoare și le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavat. Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerului...”

În timp ce, în Egipt, israeliții trebuiau să muncească pentru a-și procura apa, vedem că, în Țara Promisă, pentru ei era exact opusul: Dumnezeu este Cel care le promitea că acolo le va furniza apă din Cer. Aceasta este ceea ce și noi vrem să experimentăm din punct de vedere spiritual în închinarea noastră, când însetăm după prezența lui Dumnezeu. O, să ne putem ridica ochii, să ne deschidem larg gurile și să lăsaăm ca Domnul să ne umple cu ploaia cerului! Aici nu sunt lucrări ale firii carnale, ci numai lucrarea lui Dumnezeu care face să cadă ploaia Duhului Sfânt.

Poporul lui Dumnezeu în timpul lui I-Cabod

Am studiat anterior felul în care, în zilele marelui preot Eli, păcatele preoțimii au atras judecata lui Dumnezeu. Chivotul care simboliza prezența și slava lui Dumnezeu se îndepărtase de Cortul lui Moise. Ei au continuat să își țină serviciile la cort, dar prezența Domnului nu mai era acolo. Ei continuau să trăiască în Țara Promisă, dar din cauza păcatului, închinarea lor era respinsă. Fie ca Domnul să ne ajute să nu trăim în această stare spirituală! Noi nu vrem să ținem serviciu după serviciu și să părem a face o slujbă profesionistă când prezența Domnului s-a îndepărtat din cauza păcatului.

Traicul cu filistenii

Apoi, am văzut cum a fost chivotul lui Dumnezeu la filistenii: ei au învățat să se teamă de Domnul și să Îi aducă ofranda închinării datorită mării Lui puteri pe care El a descoperit-o prin judecată. Chiar și atunci când au făcut un car nescriptural pentru a transporta chivotul, Domnul a binecuvântat carul pe care îl folosiseră ei. Ei nu aveau Legea lui Dumnezeu dată prin Moise pentru a le arăta că nu acesta este modul corect de transport al chivotului. Domnul a fost îndurător pentru a trece cu vederea ignoranța lor și Și-a revelat puterea și, în mod supranatural, a ghidat chivotul înapoi la Israel. Adesea, Dumnezeu permite și chiar binecuvântează ceea ce nu este voia Sa perfectă¹⁰². Dar doar pentru că cineva a făcut un lucru și Dumnezeu l-a binecuvântat nu garantează că noi ar trebui să continuăm să îl copiem. Când regele David a încercat să facă același lucru, judecata lui Dumnezeu a căzut repede.

Aducerea chivotului la aria de vânturat

Când regele David a urmat metoda filistenilor de folosire a unui car pentru transportul chivotului, judecata lui Dumnezeu s-a arătat la aria de vânturat. Motivul este acela că de la poporul său, Domnul așteaptă un standard mai înalt. Cu cât primim o lumină mai mare din Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult Dumnezeu ne va ține în socoteală umblarea în acea lumină. După cum Domnul Isus a declarat în Luca 12:48b: „*Cui i s-a dat mult, i se va cere mult*”.

Dumnezeu a binecuvântat carul folosit de filistenii, dar l-a judecatat pe David pentru imitarea acestei metode. În mod similar, printr-o anumită metodă, Dumnezeu poate să-i arate unui

¹⁰² Matei 19:8; Numeri 14:2,28; Judecători 16:1-3; 1 Regi 13:18-20; Psalmul 106:15.

om nemântuit puterea Sa, dar aceasta nu înseamnă că El vrea ca poporul Lui să facă același lucru. Cineva ar putea spune: „Acesta este genul de muzică ce m-a condus la Hristos, deci trebuie să fie genul de muzică pe care voi continua să îl audiez și să îl cânt”. Dar când Domnul ne aduce la o experiență de vânturare, începem să vedem în viața și slujba noastră amestecuri pe care El **niciodată** nu le-a aprobat pe deplin!

Ascensiunea spre Sion

Muntele Sion era locul în care David a dus chivotul pentru a-l depune în cortul lui. Pentru a urma prezența și slava lui Dumnezeu spre locul său de odihnă, noi trebuie să știm cum să urcăm spre Sion. Despre aceasta, noi putem învăța în Psalmul 84, unde citim:

„Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.”
Psalmul 84:5-7.

Fiecare dintre noi trebuie să avem în inimă calea către Sion. Despre aceasta citim în Isaia, capitolul 35, unde este denumită „calea sfințeniei” care ne poate duce la Sion cu cântece și bucurie veșnică. Citim următoarele:

„Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească. Pe calea aceasta nu va fi nici un leu, și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea. Cei izbăviți de DOMNUL se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”
Isaia 35:8-10.

David a fost mai specific cu privire la sfințenia de care este nevoie pentru a urca spre Sion când a răspuns întrebării:

„Cine va putea să se suie la muntele DOMNULUI? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? - Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea DOMNULUI, starea după voia Lui dată de Dumnezeul mântuirii lui.”
Psalm 24:3-5.

Aici vedem cele patru cerințe de sfințire necesare pentru a urca pe Muntele Sion și a sta în prezența Domnului, în Cortul lui David.

Locuirea pe Muntele Sion, în Cortul lui David

Este un privilegiu minunat să urci în prezența și slava lui Dumnezeu reprezentată de Cortul lui David de pe Muntele Sion. Totuși, ni se spune că ni se face o invitație mult mai minunată. Există ceva mult mai bun decât urcușul spre Cort și vizitarea acestuia: locuirea și rămânerea în el! David a scris despre aceasta chemare superioară când a întrebat: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va rămâne¹⁰³ pe muntele Tău cel sfânt?”¹⁰⁴ Apoi, în restul Psalmului, el ne spune despre cele unsprezece cerințe pentru ca noi să rămânem în aceasta experiență. Dacă vrem să urcăm pe muntele Domnului, avem nevoie de doar patru dintre ele. Cu toate acestea, dacă vrem să rămânem pe Muntele Sion, în Cortul lui David, există unsprezece cerințe pentru neprihănire. Dacă vrem să mergem mai departe și mai sus în închinarea adusă lui Dumnezeu, atunci El ne va cere standarde mai înalte în viața noastră!

Unde vrem să locuim?

Întrebarea pentru fiecare dintre noi este unde vrem să trăim din punct de vedere spiritual. Dacă locuim în mijlocul filistenilor, atunci Domnul poate binecuvânta multe lucruri pline de amestec, pentru a ne arăta puterea chivotului, adică a prezenței Lui. Totuși, când înaintăm cu Dumnezeu, vom ajunge vremuri în care vom fi muștrați și disciplinați de El, într-un mod similar cu ceea ce s-a întâmplat la aria lui Chidon. Dacă vrem să urcăm mai sus, va trebui să ne sfințim și să întrunim cele patru cerințe din Psalmul 24. Dar dacă vrem să rămânem și să locuim pe Muntele Sion, în Cortul lui David, va trebui să împlinim cerințele mult mai înalte ale Psalmului 15. Totuși, pe măsură ce încercăm să urcăm și să rămânem pe Muntele Sionului, ne vom trezi ridicați în cele cerești, la „Muntele Sionului, cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, adunarea în sărbătoare a îngerilor”¹⁰⁵. Locuirea spirituală în Cortul înseamnă că suntem așezați cu Hristos în locurile cerești!

Mulți oameni se mulțumesc să primească și să trăiască numai cu frânturi din binecuvântările pe care Domnul le oferă poporului Său. Un creștin laodiceean căldicel va spune: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”¹⁰⁶. Motivul pentru această mulțumire este că pentru a înainta spre Dumnezeu trebuie plătit un preț. Mulți creștini nu cumpără „aur curățat prin foc” pentru că aceasta înseamnă că vor trebui să experimenteze mai mult din viața crucificată¹⁰⁷.

Fie ca Domnul să ne ajute să nu facem compromisuri și să nu iubim lucrurile acestei lumi. Împreună cu David, să ne rugăm: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”¹⁰⁸ Trebuie să ne rugăm împreună cu David: „Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău”¹⁰⁹, până când putem

¹⁰³ În conformitate cu versiunea KJV, folosită de autor. N. tr.

¹⁰⁴ Psalmul 15:1.

¹⁰⁵ Evrei 12:22.

¹⁰⁶ Apocalipsa 3:17.

¹⁰⁷ Apocalipsa 3:18; 1 Petru 1:6-7; Galateni 2:20.

¹⁰⁸ Psalmul 139:23-24.

¹⁰⁹ Psalmul 86:11.

să și spunem împreună cu el: „*Un lucru cer de la DOMNUL și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa DOMNULUI, ca să privesc frumusețea DOMNULUI și să mă minunez de Templul Lui*”¹¹⁰. Fie ca Domnul să ne dea o asemenea viziune a înaltei Sale chemări de a locui în Sion încât să nu fim mulțumiți și să îngăduim vreunui amestec să rămână în viețile și slujirile noastre! Să ne rugăm împreună cu David: „Trimite lumina și credințioșia Ta, ca să mă călăuzească, și să mă ducă la muntele Tău cel sfânt și la locașurile Tale!”¹¹¹ Fie ca fiecare dintre noi să devenim un bărbat sau o femeie care poate locui în închinarea spirituală din Cortul lui David, căci pe măsură ce învățăm să locuim în aceasta experiență spirituală, vom descoperi că slujirea noastră va fi unsă de revărsarea întâlnirilor noastre cu Dumnezeu. Vom declara ca Psalmistul: „*m-ai stropit cu untdelemn proaspăt*”¹¹². Atunci, la fel ca David, vom putea și noi să-i conducem pe alții spre **muzica și închinarea unsă de Duhul**.

¹¹⁰ Psalmul.27:4.

¹¹¹ Psalmul.43:3.

¹¹² Psalmul 92:10.

ANEXA A

Sugestii pentru muzicieni

1. Veniți cu cel puțin 15 minute înainte de serviciu pentru a vă ruga și a vă pregăti inima. Repetați muzica dorită și faceți verificările de sunet *înainte* de serviciu.
2. Muzica de fundal ar trebui să se cânte înainte de serviciu pentru a ajuta ca oamenii, care intră în sanctuar să își pregătească inimile. Muzica poate fi cântată fie de muzicieni, fie de un CD.
3. Încercați să evitați toate lucrurile care vă distrag, întârzierile și zgomotul inutil. Ajutați prin a oferi o atmosferă în care oamenii își pot pregăti inimile și pot simți prezența lui Dumnezeu.
4. Orga sau grupul de muzică ar trebui să cânte o introducere când începe primul cântec.
5. Fiți sensibili la îndrumările pe care conducătorul de cântări poate încerca să vi le dea (mai repede, repetarea cântecului, schimbarea cheii, mai tare sau mai încet etc.)
6. Asigurați-vă că ritmul cântărilor este vioi.
7. Între cântări, orga ar trebui să cânte pentru a păstra curgerea serviciului. Toți ceilalți muzicieni nu ar trebui să cânte dacă se instaurează liniștea.
8. Verificați și repetați în avans lista de cântări. Dacă aveți nevoie de mult timp pentru repetiții, cereți-i conducătorului de închinare să vă dea lista de cântări din timp.

ANEXA B

Sugestii pentru conducătorii de închinare

1. Asigurați-vă că începeți la timp.
2. Încercați să evitați toate lucrurile care produc distrageri, întârzierile și zgomotul inutil. Încercați să conduci oamenii în prezența lui Dumnezeu.
3. Începeți cu cântece de laudă, iar apoi conduceți spre cântece de închinare. Asigurați-vă că primele sunt vioaie și căutați să bucurați auditoriul.
4. Anunțați numele primului cântec înainte de a-l începe. Pentru un serviciu scurt, ar fi bine să cântați cam trei cântece de laudă și cam două-trei de închinare, cam 20 până la 30 de minute de cântări. Pentru un serviciu mai lung, ar fi bine să cântați patru cântece de laudă și trei-patru cântece de închinare, cam 30 până la 40 de minute de cântări. Nu depășiți timpul stabilit decât dacă: a. sunteți siguri că ungera curge și puteți conduce oamenii mai profund în prezența lui Dumnezeu; b. aveți permisiunea pastorului.
5. Nu cântați prea tare în microfon. Conducătorul de închinare nu ar trebui să cânte un „solo”, ci să ajute toți oamenii să cânte Domnului împreună. Când începeți un cântec sau conduceți o parte pe care oamenii nu o cunosc bine, cântați suficient de tare pentru a conduce clar. Dar când toți cântă împreună bine, atunci conducătorul ar trebui să se retragă de la microfon pentru a permite închinării comunitare să se desfășoare.
6. Nu faceți pauze prea dese între cântece. Este mai bine să treceți lin de la un cântec la altul pentru a încuraja dezvoltarea curgerii. Dacă inimile oamenilor au fost pregătite pentru un timp de exprimare spontană, atunci conduceți-i în laudă sau închinare spontană din toată inima.
7. Organizați-vă lista de cântece în avans. Faceți-vă copii: pentru voi, pentru fiecare dintre muzicieni și pentru proiecție. Scrieți-vă titlul și tonalitatea fiecărui cântec. Asigurați-vă că muzicienii au lista suficient de devreme pentru a repeta ceea ce este necesar.
8. Dacă vă simțiți călăuziți de Duhul Sfânt să cântați alt cântec decât ceea ce este pe listă, atunci încercați să fiți sensibili la călăuzirea Duhului Sfânt, *dar* asigurați-vă că muzicienii sunt suficient de pregătiți pentru a vă acompania.

9. Încercați să cântați cântecele din repertoriul bisericii. Este bine dacă poți să înveți oamenii un cântec nou, dar asigurați-vă că muzicienii îl cunosc și că textul este pregătit. Dacă este un cântec de laudă pe care oamenii nu-l știu, invitați congregația să șadă câteva minute, în timp ce o învățați la începutul părții de închinare a cântărilor. Încercați să abordați câte un cântec necunoscut la un serviciu, dar niciodată mai mult de două cântece care nu sunt cunoscute bine.

BIBLIOGRAFIE:

Edwards, John, *God and Music (Dumnezeu și muzica)*, Baker and Taylor Co., New York, New York, USA, 1907.

Luther, Martin, prefață la *Symphoniae Jucundae* (1538), trans. Ulrich Leupold, în *Luther's Works (Operele lui Luther)*, LIII, The Fortress Press, Philadelphia, PA, USA, 1965.

Rameau, Jean, *Observations Sur Notre Instinct Pour la Musique et Son Principe (Observații asupra instinctului nostru despre muzică și a principiilor muzicii)*, Paris, 1734.

Walton, Charles, *Basic Forms in Music (Formele fundamentale ale muzicii)*, Alfred Pub. Co., Port Washington, New York, New York, USA, 1974, coperta spate.

Richard Wagner, accesat în 15 august 2005, pe <http://www.schoolmusicmatters.com/resources/quotes.tpl>

Leonardo da Vinci, accesat în 15 august 2005, pe <http://www.schoolmusicmatters.com/resources/quotes.tpl>

http://www.bible.org/page.asp?page_id=2149. Accesat la 22 august 2005.